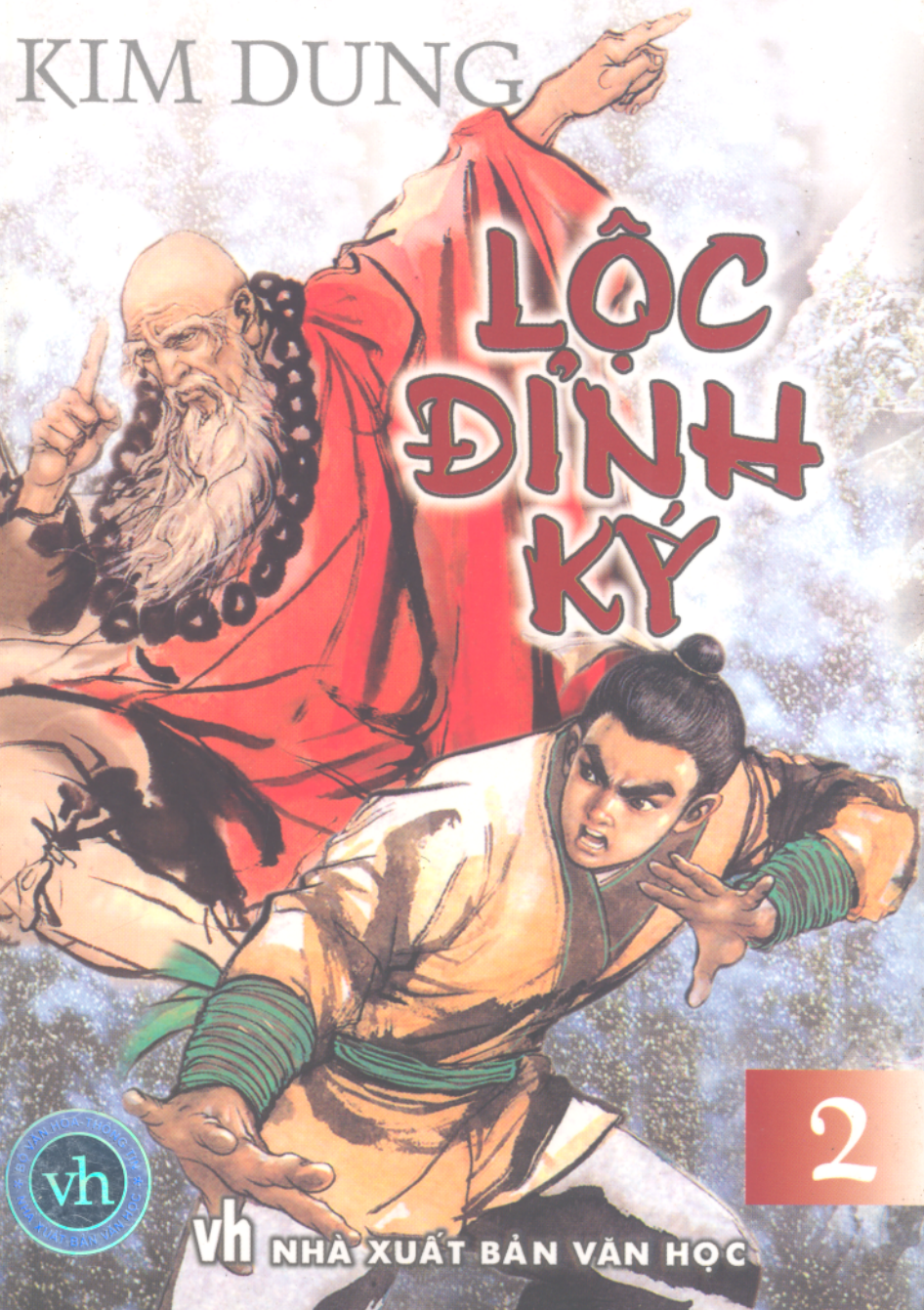

KIM DUNG

LỘC ĐÌNH KỶ

vh

NHÀ XUẤT BẢN VĂN HỌC

2

Lộc Đỉnh ký

Tập 2

Original Chinese Edition Written by JIN YONG (Real name: LOUIS CHA).

All Rights Reserved © LOUIS CHA

Original Chinese Edition Published by MING HO Publications Corporation Limited, HK, Vietnamese Translation Right Arranged with JIN YONG and Phuong Nam Corporation Manufacturing & Trading Cultural Goods

*Nguyên bản tiếng Hoa của Kim Dung (tên thật: Tra Lương)
Đã đăng ký bản quyền © TRA LƯƠNG
Nguyên bản tiếng Hoa do Công ty Minh Hà - Hồng Kông
xuất bản. Được sự đồng ý của Kim Dung, bản dịch tiếng
Việt do Công ty Văn hóa Phương Nam giữ bản quyền.*

KIM DUNG

Lộc Đĩnh ký

Tập 2

Cao Tự Thanh
dịch

NHÀ XUẤT BẢN VĂN HỌC
Hà Nội - 2002

Hồi 6

*Nên biết hôm nay lòng mến giới
Chính là lúc trước ý trồng cây*

Hải lão công hỏi hôm nay làm việc gì, Vi Tiểu Bảo nói chuyện tịch thu tài sản nhà Ngao Bái, còn chuyện nuốt sống châu báu, vàng bạc và thanh chủ yếu thì không hề nhắc tới, sau cùng nói “Thái hậu sai tôi tới nhà Ngao Bái tìm hai bộ *Tứ thập nhị chương kinh*...”. Hải lão công đột nhiên đứng phắt lên, hỏi “Nhà Ngao Bái có hai bộ *Tứ thập nhị chương kinh* à?”. Vi Tiểu Bảo đáp “Đúng thế. Là thái hậu và hoàng thượng sai tới lấy, nếu không thì tôi đã lấy về cho người, người khác cũng chưa chắc đã biết”.

Hải lão công sắc mặt âm trầm, hừ một tiếng lạnh lùng nói “Rơi vào tay thái hậu rồi, hay lắm, hay lắm !”.

Lúc trù phòng đưa cơm tới, Hải lão công chỉ ăn nửa bát cơm là thôi, đảo đảo hai tròng mắt trắng đục vô thần, ngẩng đầu ngẫm nghĩ.

Vi Tiểu Bảo ăn cơm xong, định đi ngủ một lúc, đến canh ba sẽ tới gặp tiểu cung nữ kia trò chuyện chơi đùa, thấy Hải lão công cứ ngồi ngẩn ra bất động, bèn để cả áo lên giường ngủ.

Y nằm chập chờn ngủ đi một lúc rồi rón rén trở dậy, cầm hộp bánh kẹo cho vào bọc, sợ Hải lão công giật mình tỉnh dậy, bèn nhón chân từng bước từng bước đi ra ngoài. Tới cạnh cửa, khẽ khàng rút then, rồi nhẹ nhàng mở một cánh cửa ra, đột nhiên nghe tiếng Hải lão công hỏi “Tiểu Quế tử, người đi đâu thế?”.

Vi Tiểu Bảo giật nảy mình, nói “Tôi... tôi đi tiểu”. Hải lão công nói “Tại sao không tiểu trong phòng?”. Vi Tiểu Bảo nói “Tôi ngủ không được, ra vườn hoa đi dạo”. Y sợ Hải lão công cản trở, cũng không nói nhiều, sải chân bước mau ra ngoài, chân trái vừa bước lên một bước, chợt thấy cổ áo siết chặt lại, đã bị Hải lão công nắm lấy nhấc lên.

Vi Tiểu Bảo “A” một tiếng, vừa bật tiếng kêu khê, lập tức nghĩ “Hồng rồi, hồng rồi, lão rùa đen biết mình định đi gặp tiểu cung nữ kia, nên không cho mình đi”, chưa nghĩ xong đã bị Hải lão công ném xuống giường.

Vi Tiểu Bảo cười nói “Công công, người muốn thử võ công của tôi à ? Mấy hôm nay không dạy công phu cho tôi rồi, cái chup này là chiêu gì thế?”.

Hải lão công hừ một tiếng, nói “Gọi là Ứng trung tróc miết, vươn tay ra là bắt được ngay. Ba ba là loài có mai, bắt con ba ba nhỏ nhà ngươi”. Vi Tiểu Bảo nghĩ thầm “Ba ba lớn bắt ba ba nhỏ !”, nhưng rốt lại không dám nói ra miệng, hai mắt đảo lia lịa, nghĩ cách thoát thân.

Hải lão công ngồi xuống cạnh giường, hạ giọng nói “Người can đảm khôn ngoan, thông minh lanh lợi, tuy học võ không chịu siêng năng nhưng nếu quả được ta rèn luyện cẩn thận cũng có thể tính là nhân tài dạy được, đáng tiếc ời là đáng tiếc”.

Vi Tiểu Bảo hỏi “Công công, đáng tiếc chuyện gì?”.

Hải lão công không đáp, chỉ thở dài một tiếng, hồi lâu mới nói “Người học tiếng Bắc Kinh cũng không kém, nếu vài tháng trước nói được thế này, không lẫn chút khẩu âm Dương Châu nào thì cũng không dễ phát giác ra”.

Vi Tiểu Bảo giật nảy mình, toàn thân lập tức nổi gai ốc, không kìm được run lên, răng đánh vào nhau lập cập, cười gượng nói “Công công, người... người hôm nay nói chuyện, đúng là... hì hì... đúng là kỳ lạ”.

Hải lão công lại thở dài một tiếng, hỏi “Hài tử, năm nay ngươi mấy tuổi?”. Vi Tiểu Bảo thấy ngữ khí của y rất hòa hoãn, cũng bớt sợ hãi, nói “Tôi... tôi có mười bốn tuổi thôi”. Hải lão công nói “Mười ba tuổi là mười ba tuổi, mười bốn tuổi là mười bốn tuổi, tại sao lại là mười bốn tuổi thôi?”. Vi Tiểu Bảo nói “Mẹ tôi cũng không nhớ rõ, là tôi tự mình biết được”. Câu này đúng là nói thật, mẹ y mơ mơ hồ hồ, trước nay nói tuổi Vi Tiểu Bảo không mấy đúng.

Hải lão công gật gật đầu, ho vài tiếng, nói “Mấy năm trước luyện công bị tẩu hỏa nhập ma nên mắc chứng ho thế này, càng ngày ho càng dữ, vài năm nay tự biết là không xong rồi”. Vi Tiểu Bảo nói “Tôi... tôi thấy người gần đây... gần đây đỡ rồi”. Hải lão công lắc đầu nói “Đỡ

cái gì ? Một chút cũng không đỡ. Ngực ta đau lắm, người làm sao biết được ?”. Vi Tiểu Bảo nói “Bây giờ thế nào rồi ? Có cần tôi lấy thuốc cho người uống không ?”. Hải lão công thở dài nói “Mất không nhìn thấy gì, thuốc không thể uống bừa được”. Vi Tiểu Bảo không dám thở mạnh, không biết y nói câu ấy là có ý gì.

Hải lão công lại nói “Người cơ duyên rất tốt, được lòng hoàng thượng, vốn là cũng có thể làm được chuyện lớn. Người chưa tỉnh thân, thì ta tỉnh thân cho người cũng không sao, chỉ có điều, ờ, chậm mất rồi, chậm mất rồi”.

Vi Tiểu Bảo không hiểu “tỉnh thân” là gì, chỉ cảm thấy lời lẽ âm thanh của y đêm nay vô cùng kỳ quặc, bèn hạ giọng nói “Công công, khuya rồi, người nên đi ngủ thôi”. Hải lão công nói “Đi ngủ thôi, đi ngủ thôi ! Ờ, ngủ rồi thì còn nhiều thời gian lắm, sáng cũng ngủ, tối cũng ngủ, ngủ vĩnh viễn không bao giờ thức dậy nữa. Hải tử, một người già rồi thì ngủ, không cần trở dậy, không bị đau ngực, không bị ho đến khổ, không phải là rất tốt đẹp sao ?”. Vi Tiểu Bảo hoảng sợ không dám lên tiếng.

Hải lão công nói “Hải tử, ở nhà người còn có ai nữa không ?”.

Câu hỏi nhẹ nhàng hỏi hột ấy thì Vi Tiểu Bảo lại khó trả lời. Y cũng không biết Tiểu Quế tử đã chết trong nhà có những ai, trả lời bừa thì có quá nửa sẽ lập tức lòi đuôi, nhưng lại không thể không trả lời, chỉ mong Hải lão công vốn cũng không biết rõ gia cảnh của Tiểu Quế tử nên mới hỏi như thế, bèn nói “Nhà tôi chỉ còn có lão nương, còn những người khác, bấy nhiêu năm nay, ờ, cũng không cần nói tới nữa”. Trong câu nói còn thông thêm đoạn cuối, nếu Tiểu Quế tử còn có cha và anh chị

em, thì không ngại gì dùng sáu chữ “cũng không cần nói tới nữa” để chống chế.

Hải lão công nói “Chỉ còn có lão nương. Tiếng Phúc Kiến các người gọi mẹ là gì?”.

Vì Tiểu Bảo lại phát hoảng “Tiếng Phúc Kiến gì? Chẳng lẽ Tiểu Quế tử là người Phúc Kiến? Y nói trước đây trong giọng mình có lẫn khẩu âm Dương Châu, chỉ e... chỉ e... chuyện mình làm y mù mắt, y biết không nhỉ?”. Trong chớp mắt ấy trong lòng có vô số ý nghĩ xoay chuyển, bèn ậm à ậm ừ nói “Chuyện đó... chuyện đó... người hỏi làm gì?”.

Hải lão công thở dài nói “Người còn nhỏ tuổi mà xấu xa như thế, hà, rốt lại là giống cha hay giống mẹ?”. Vì Tiểu Bảo cười hì hì một tiếng, nói “Tôi chẳng giống ai cả, tốt thì không tốt lắm, xấu cũng không phải xấu quá”.

Hải lão công ho vài tiếng, nói “Ta sau khi thành niên mới tỉnh thân làm thái giám...”. Vì Tiểu Bảo ngấm ngấm kêu khổ “Té ra làm thái giám phải tỉnh thân, tức là cắt cái để đi tiểu, y nói biết mình chưa tỉnh thân, muốn tỉnh thân cho mình, vậy thì phải ngoan ngoãn chừa ra...”. Chỉ nghe Hải lão công nói tiếp “Ta vốn có con trai, tiếc là đã chết năm tám tuổi. Nếu y sống đến hôm nay, thì cháu nội của ta cũng lớn bằng người rồi. Gã Mao Thập Bát họ Mao kia không phải là cha người chứ?”.

Vì Tiểu Bảo run lên nói “Không... không phải! Bà già độc ác, đương... đương nhiên là không phải!”. Trong lòng hốt hoảng, buột miệng nói ra giọng Dương Châu.

Hải lão công nói “Ta cũng nghĩ là không phải. Nếu người là con trai ta, chẳng may bị hãm trong hoàng cung,

thì cho dù nguy hiểm to bằng trời ta cũng phải vào cứu người ra”.

Vi Tiểu Bảo cười nói “Chỉ tiếc tôi không có người cha tốt như người”.

Hải lão công nói “Hai công phu mà ta dạy cho người, thứ nhất là Đại cầm nã thủ, thứ hai là Đại từ đại bi thiên diệp thủ, hai công phu ấy ta đều chưa dạy hết, người tự nhiên cũng chưa hiểu được, chỉ học được một thành nửa thành gì đó thôi, ha ha, ha ha”. Vi Tiểu Bảo nói “Phải rồi, lão nhân gia người tốt nhất là dạy hết hai công phu đó cho tôi đi. Võ công của người thiên hạ đệ nhất như thế, cũng phải có truyền nhân dương danh cho lão nhân gia người, như thế mới được”.

Hải lão công lắc đầu nói “Bốn chữ *Thiên hạ đệ nhất* ấy làm sao dám nhận? Những người võ công cao cường trên đời thật đông không biết bao nhiêu mà kể. Hai công phu ấy của ta thì người đời này kiếp này không kịp học hết rồi”. Y ngừng lại một lúc rồi nói “Người hít vào một hơi, rồi sờ vào bụng dưới chỗ cách rốn ba thốn về bên trái, ấn mạnh một cái xem sao?”.

Vi Tiểu Bảo theo lời mò vào chỗ y nói, dùng sức ấn một cái, lập tức đau thấu tim gan, bất giác bật kêu “A” một tiếng, phụt chốc trán toát mồ hôi, không ngừng thở dốc. Nửa tháng gần đây y thỉnh thoảng thấy bụng dưới bên trái ngâm ngấm đau, nhưng chỉ cho là bụng dạ không tốt, hướng chỉ chỉ đau chốc lát là hết, cũng không để ý, không ngờ vừa dùng sức ấn đúng vào chỗ ấy lại đau dữ dội như thế.

Hải lão công âm trầm nói “Thú vị lắm phải không?”.

Vi Tiểu Bảo trong bụng chửi bới “Lão rùa đen chết tiệt, lão rùa đen thối tha!”, nói “Có hơi đau đau, cũng chẳng có gì thú vị”.

Hải lão công nói “Người hàng ngày buổi sáng đi đánh bạc, lại tới luyện võ với hoàng thượng, lúc người chưa về thì cơm đã đưa tới. Ta thấy canh không ngon, nên mỗi ngày lấy trong rương ra một bình thuốc ném vào canh cho người ăn. Chỉ cho một chút thôi, vì nếu cho nhiều thì độc tính quá lớn, không có lợi cho sức khỏe của người. Người rất cẩn thận, nhưng ta trước nay không ăn canh, người lại không nghi ngờ chút nào à?”. Vi Tiểu Bảo nổi gai ốc, nói “Tôi... tôi cho rằng người không ăn canh, người... người lại nói ăn canh sẽ... sẽ... khác... bị ho...”. Hải lão công nói “Ta vốn rất thích ăn canh, có điều trong canh có độc dược, tuy phân lượng rất ít nhưng ngày nào cũng ăn thì qua nhiều ngày cũng có chút nguy hiểm, đúng không?”.

Vi Tiểu Bảo cảm hờn nói “Rất đúng, rất đúng! Công công, người quả thật lợi hại”.

Hải lão công thở dài nói “Cũng chưa chắc. Vốn là ta muốn cho người uống thuốc độc thêm ba tháng nữa rồi mới cho người ra khỏi cung, lúc ấy người sẽ dần dần đau bụng. Đầu tiên thì mỗi ngày đau nửa giờ, cũng không đau đến gò lưng, nhưng về sau càng ngày càng đau, thời gian đau cũng càng ngày càng dài, đại khái sau một năm thì ngày đêm không lúc nào ngớt đau, đau tới mức người đập đầu vào tường chan chát, đau tới mức người phải cắn rút từng miếng thịt trên tay trên chân”. Nói tới đó lại thở dài than “Đáng tiếc là ta

sức khỏe ngày càng tệ, e là không thể chờ được. Người bị trúng độc, người khác không có thuốc giải, chứ ta thì có. Thằng nhóc, rốt lại là ai sai sử người nghĩ cách làm mù mắt ta ? Người nói thật ra, thì ta sẽ lập tức cho người thuốc giải”.

Vi Tiểu Bảo tuy còn nhỏ tuổi nhưng biết cho dù mình nói ra người sai sử y cũng quyết không thể tha mạng cho mình, huống hồ vốn chẳng có ai sai sử, bèn nói “Người sai sử tự nhiên là có, nhưng nói ra chỉ e người hoảng sợ thôi. Té ra người đã sớm biết ta không phải là Tiểu Quế tử nên nghĩ ra cách này để hành hạ ta, hô hô, hô hô, đúng là người đã mắc lừa to rồi ! Hô hô, hô hô”. Buông tiếng cười lớn, thân hình nhân đó lảo lộn, chân phải vừa co lên, tay phải đã nắm chặt cán chủy thủ từ từ rút ra khỏi vỏ không phát ra tiếng động nào, mà cho dù có tiếng động khê cũng bị tiếng cười át đi.

Hải lão công nói “Ta mắc lừa to chuyện gì ?”.

Vi Tiểu Bảo nói lung tung là vốn để y phân tâm, nghĩ thâm cứ ba hoa thêm một hồi, bèn nói “Thuốc độc trong canh thì ngay hôm đầu tiên ta ném đã biết rồi. Ta kể với Tiểu Huyền tử, y nói người đang hạ độc hại ta...”.

Hải lão công cả kinh nói “Hoàng thượng đã biết rồi à ?”.

Vi Tiểu Bảo nói “Tại sao không biết ? Chỉ bất quá lúc ấy ta vẫn chưa biết y là hoàng thượng, Tiểu Huyền tử bảo ta dùng động thanh sắc, lúc húp canh chỉ ngậm vào miệng rồi nhổ ra bát, dù sao người cũng không thấy được”. Vừa nói vừa từ từ nhấc thanh chủy thủ lên, mũi nhọn chìa thẳng vào tâm khẩu Hải lão công, nghĩ thâm

nếu không đâm y chết ngay lập tức thì cho dù có đâm trúng, y một chuồng đánh ra mình cũng mất mạng.

Hải lão công nửa tin nửa ngờ, cười nhạt nói “Nếu ngươi không ăn canh, tại sao vừa ấn vào cạnh rốn đã đau ghê gớm như thế?”.

Vi Tiểu Bảo thở dài nói “Chắc vì ta tuy nhỏ canh ra nhưng không súc miệng nên vẫn nuốt phải một ít thuốc độc vào bụng”, nói tới đó lại nhích mũi chủ thủ tới thêm vài tấc. Chỉ nghe Hải lão công nói “Như thế cũng rất hay. Dù sao cũng không có thuốc giải, ngươi trúng độc ít thì chất độc phát ra càng chậm, chịu khổ càng nhiều”. Vi Tiểu Bảo hô hô cười rộ, trong tiếng cười dài dồn hết sức lực toàn thân vào tay phải, hết sức đâm thẳng vào tâm khẩu Hải lão công, chỉ chờ một đao đâm vào xong là lập tức nhảy ra góc giường, chui qua gầm giường bỏ chạy.

Hải lão công đột nhiên cảm thấy một làn khí lạnh xông tới trước mặt, cũng hơi giật mình, chỉ cho là đối phương đã động thủ, cũng không kịp nghĩ xem đối phương xuất thủ ra sao, vung tay trái ra hất bình khí của đối phương đi, chuồng phải lập tức đánh ra theo, bình một tiếng đánh Vi Tiểu Bảo thân hình tung lên đập vỡ cửa sổ bay thẳng ra cạnh hoa viên, kể thấy tay trái đau buốt, bốn ngón tay đã bị thanh chủ thủ hót đứt.

Nếu không phải hàn khí trên thanh chủ thủ của Vi Tiểu Bảo quá mạnh thì trước đó y không hề cảnh giác, nhất đâm ấy không trúng tim không xong. Nhưng nếu là đao kiếm tầm thường thì công lực hai người chênh lệch quá xa, có đâm trúng tâm khẩu chẳng qua cũng chỉ

bị thương ngoài da thịt, y nội kinh hùng hậu, cạnh chuồng như sắt, đánh đao kiếm chấn động bay ra, cũng không đến nỗi bị thương ở tay. Nhưng thanh chủ thủ này lại quá sắc bén, nội kinh mấy mươi năm khổ luyện của Hải lão công vẫn không thể hất khí giới tung ra khỏi tay mà lại bị hót đứt bốn ngón tay không một tiếng động. Nhưng chuồng phải của y đã đánh trúng ngực Vi Tiểu Bảo, một chuồng ấy tan bìa nát đá, không phải tầm thường, nghĩ Vi Tiểu Bảo nhất định đã sớm nát cả ngũ tạng, trước lúc bay ra cạnh hoa viên đã chết tươi rồi.

Y cười nhạt một tiếng, nói một mình “Chết dễ dàng như thế, còn là tiện nghi cho thằng tiểu quỷ người đấy”. Y định thần, tới rương thuốc lấy thuốc kim sang ra rịt vào vết thương, xé vải trải giường buộc bàn tay trái lại, lẩm bẩm “Thằng tiểu quỷ này dùng binh khí gì mà sắc bén như thế?”. Y gắng nhìn đau, nhảy ra cửa sổ, đưa tay mò mẫm chỗ Vi Tiểu Bảo rơi xuống, muốn tìm thanh lợi đao sắc bén mà mình chưa nghe chưa thấy kia. Nào ngờ mò mẫm hồi lâu, vẫn không thấy gì.

Y từ lúc mất chưa mù, đã quen nhìn thấy hoa viên ngoài cửa sổ, chỗ nào có hoa, chỗ nào có đá, không gì không thuộc lòng trong bụng. Rõ ràng nghe tiếng Vi Tiểu Bảo rơi xuống cạnh một khóm hoa thược dược, thanh bảo kiếm trong tay thằng tiểu quỷ này có khi bị hất bay ra xa, nhưng tại sao xác y cũng không thấy ở đây?

Vi Tiểu Bảo trúng chuồng, lập tức tắc thở, trước ngực đau xé, tứ chi tựa hồ gãy nát, vừa đập xuống đất, suýt

nữa ngất đi luôn. Y biết lúc này sống chết chỉ cách nhau một khe sợi tóc, đã không dám chết được Hải lão công, lão rùa đen nhất định sẽ truy sát, lập tức gắng gượng bò dậy, chỉ đi được hai bước, chân đã nhũn ra, lại lảo lộn xuống đất, bèn lảo lộn xuống một cái dốc bên cạnh.

Hải lão công nếu ngón tay không bị hót đứt, thì tiếng Vi Tiểu Bảo lảo lộn xuống dốc tự nhiên không thoát khỏi tai y, chỉ là y sau khi bị trọng thương, tâm ý hoảng loạn, lại thêm có nằm mơ cũng không ngờ thằng tiểu quỷ này trúng một chuông của mình lại không chết, cho dù có nghe thấy tiếng thì cũng không nghĩ ra được duyên do bên trong.

Cái dốc ấy khá dài, Vi Tiểu Bảo lảo lộn xuống hơn một trượng mới dừng lại. Y lồm cồm đứng lên, từ từ đi ra xa, toàn thân đau nhức không sao chịu nổi, may mà thanh chủy thủ vẫn còn cầm trong tay, lấy làm may mắn “Mới rồi lão rùa đen đánh mình bay qua cửa sổ, mà mình còn chưa tự đâm thanh chủy thủ vào người, quả thật rất may mắn”.

Y giắt chủy thủ vào ống giày, nghĩ thầm “Kính Tây dương đã gãy rồi, lão rùa đen đã biết mình là hàng giả, không thể trú lại trong cung nữa. Chỉ đáng tiếc bốn mươi lăm vạn lượng bạc biến thành một dịp mừng hụt. Con bà nó, một người làm sao có được vận khí may mắn như thế, phát tài luôn một món bốn mươi lăm vạn lượng? Nói tóm lại là lão tử có gia tài bốn mươi lăm vạn lượng, chỉ có điều lão tử tiêu xài phung phí, trong một buổi tối đã tiêu sạch rồi. Người nói có lợi hại không nào?”. Trong bụng khoắc lác, không tìm được đặc ý.

Lại nghĩ “Tiểu cung nữ kia còn chờ mình, dù sao thì đang đêm khuya khoắt cũng không thể ra khỏi cung, mình

cứ tới gặp thì, ái chà, ái chà...", y mò vào cái hộp giấy trong bọc, thì đã sớm bẹp dí, nghĩ thầm "Mình cứ cầm cái hộp này tới gặp cô ta, để cô ta khỏi sốt ruột. Cứ nói là mình bị ngã, bánh trái kẹo mứt đều nát bét, biến thành một bãi cứt trâu, chẳng qua là cứt trâu vừa ngọt vừa thơm, mùi vị rất hay. Hô hô, bà già độc ác, người đã ăn cứt trâu vừa ngọt vừa thơm chưa? Lão tử thì đã ăn rồi".

Y nghĩ nghĩ cảm thấy thú vị, gia tăng cước bộ, đi về phía cung Từ Ninh của thái hậu, chỉ đi nhanh vài bước, trước ngực lại lập tức đau buốt, chỉ đành đi chậm lại.

Tới ngoài cung Từ Ninh, thấy cửa cung đóng chặt, nghĩ thầm "Hồngбет rồi, lại không nghĩ tới chuyện cửa cung sẽ đóng, làm sao vào được?".

Đang lúc không biết làm sao, cửa cung đột nhiên không một tiếng động mở ra, một cô nương nhỏ thò đầu ra, dưới ánh trăng nhìn thấy rất rõ, chính là Nhụy Sơ. Chỉ thấy cô ta mỉm cười vẫy tay, Vi Tiểu Bảo cả mừng, nhẹ nhàng nép mình bước vào. Nhụy Sơ lại đóng cửa lại, nói khẽ vào tai y "Ta sợ người không vào được, nên đã chờ rất lâu". Vi Tiểu Bảo cũng hạ giọng nói "Ta tới muộn quá. Trên đường ta đi lại vấp phải một con rùa đen vừa cứng vừa thối, bị ngã một cái". Nhụy Sơ nói "Trong hoa viên làm gì có rùa biển lớn? Ta chưa từng thấy qua. Người... người ngã có đau không?".

Vi Tiểu Bảo nhìn đau tới đây, trên người đau đớn không sao chịu nổi, nghe Nhụy Sơ hỏi như thế, chỉ cảm thấy toàn thân gân cốt chỗ nào cũng đau, nhìn không được hừ một tiếng. Nhụy Sơ nắm tay y, hạ giọng hỏi "Ngã bị đau chỗ nào?".

Vi Tiểu Bảo đang định trả lời, chợt thấy có một cái bóng đen lướt qua dưới đất, vừa ngẩng đầu lên, chỉ thấy một con chim ưng lớn từ trên tường bay tới, nhẹ nhàng hạ xuống đất. Y cả kinh, suýt nữa bật tiếng kêu lên, dưới ánh trăng chỉ thấy con chim ưng lớn ấy đứng như người, té ra không phải là chim ưng mà là một người. Người này thân hình gầy gò, lưng khòm người cong, không phải Hải Đại Phú thì là ai?

Nhụy Sơ vốn quay mặt về phía y, không thấy Hải Đại Phú tới, chỉ thấy Vi Tiểu Bảo ngẩng đầu trở mặt nhìn, trên mặt có vẻ hoảng sợ, cũng quay lại nhìn.

Vi Tiểu Bảo tay phải vươn ra một cái đã bịt chặt miệng cô ta, dùng sức rất mạnh, không để cho cô ta phát ra tiếng nào, kế đó tay phải xua lia lịa, tỏ ý không được lên tiếng. Nhụy Sơ gật gật đầu. Vi Tiểu Bảo lúc ấy mới từ từ buông tay trái ra, nhìn chằm chằm vào Hải lão công.

Chỉ thấy Hải lão công đứng sững người ra, dường như đang lắng tai nghe động tĩnh, qua một lúc mới từ từ bước tới. Vi Tiểu Bảo thấy y không đi về phía mình, ngẫm thử phào một hơi, nghĩ thầm “Con rùa đen này lợi hại thật, tuy mắt đã mù mà vẫn còn đuổi được tới đây”. Lại nghĩ “Chỉ cần mình và tiểu cung nữ này không phát ra tiếng động nào, thì con rùa đen cũng không bắt được mình”.

Hải lão công bước về phía trước vài bước, đột nhiên nhảy vọt tới, rơi xuống trước mặt Vi Tiểu Bảo, tay trái vươn ra một cái chụp đúng vào cổ họng Nhụy Sơ. Nhụy Sơ “A” một tiếng, nhưng cổ họng nghẹn lại, nên tiếng kêu ấy vừa nhỏ vừa ngắn.

Vì Tiểu Bảo ý nghĩ lóe lên như tia chớp “Con rùa đen là tìm bắt mình chứ không phải tìm bắt tiểu cung nữ này, chắc không giết cô ta đâu”. Lúc ấy y đứng cách Hải lão công chẳng qua chỉ có hai thước, sợ tới mức cơ hồ vãi đái, nhưng không hề động đậy, biết chỉ cần mình động đậy một ngón tay, sẽ bị y nghe thấy ngay.

Hải lão công hạ giọng nói “Không được lên tiếng! Không nghe lời ta sẽ bóp chết ngươi. Khe khẽ trả lời ta xem, ngươi là ai?”. Nhụy Sơ hạ giọng nói “Tôi... tôi...”. Hải lão công đưa tay phải ra sờ sờ lên đầu cô ta, lại sờ xuống mặt, nói “Ngươi là một tiểu cung nữ, phải không?”. Nhụy Sơ đáp “Phải, phải!”. Hải lão công nói “Đêm hôm khuya khoắt, ngươi làm gì ở đây?”. Nhụy Sơ nói “Tôi... tôi ra đây chơi!”.

Hải lão công trên mặt thoáng nụ cười, dưới ánh trăng âm đạm nhìn thấy, lại hiện rõ vẻ âm trầm đáng sợ, hỏi “Còn có ai ở đây nữa?”, rồi nghiêng đầu nghe ngóng. Mới rồi Nhụy Sơ không biết điều hòa hơi thở, lúc hoảng sợ thở gấp, khiến Hải lão công nghe thấy đoán được chỗ cô ta đứng. Vì Tiểu Bảo và cô ta đứng rất gần, hơi thở rất khẽ, nên y nhất thời còn chưa phát giác ra. Vì Tiểu Bảo định lấy tay ra hiệu bảo cô ta đừng nói, nhưng lại không dám di động cánh tay. May là Nhụy Sơ khôn ngoan, phát giác ra hai mắt y đã mù, bèn nói “Không... không có ai cả”.

Hải lão công nói “Hoàng thái hậu ở đây phải không? Ngươi dắt ta đi gặp bà ta”. Nhụy Sơ hoảng sợ nói “Công công, ngươi... ngươi đừng nói với thái hậu, lần sau... lần sau tôi không dám thế nữa”. Cô ta chỉ cho rằng lão thái giám này bắt mình là định tới bẩm báo với thái hậu. Hải lão công nói “Ngươi có xin cũng vô ích, không dắt ta đi,

ta sẽ giết ngươi lập tức". Trên tay hơi tăng thêm kinh lực, Nhụy Sơ lập tức tắc thở, khuôn mặt nhỏ nhắn lập tức đỏ bừng lên.

Vi Tiểu Bảo lúc kinh hoảng, rớt lại đất luôn ra quần, nước tiểu từ trong quần nhỏ xuống từng giọt từng giọt, may mà Hải lão công không để ý, mà cho dù nghe được, cũng chỉ tưởng là Nhụy Sơ sợ quá đất luôn ra quần.

Hải lão công từ từ nói tay trái ra, hạ giọng nói "Dắt ta đi mau". Nhụy Sơ không biết làm sao, đành nói "Được", rồi nghiêng đầu nhìn Vi Tiểu Bảo một cái, dáng vẻ trên mặt tỏ ý bảo y chạy mau, mình quyết không nói y ra, hạ giọng nói "Thái hậu ở trong tấm cung!", rồi từ từ bước đi. Hải lão công tay trái vẫn nắm cổ họng cô ta, hai người sóng vai bước đi.

Vi Tiểu Bảo nghĩ thầm "Lão rùa đen nhất định đi gặp hoàng thái hậu nói mình mạo nhận là tiểu thái giám. Tiểu Quế tử bị mình giết chết, hai mắt y là bị mình làm mù, xin thái hậu lập tức hạ lệnh bắt mình. Tại sao y lại không đi bẩm với hoàng thượng? Phải rồi y biết hoàng thượng tốt với mình, có tố cáo thì cũng quá nửa là không tố được. Vậy thì... vậy thì làm sao là tốt? Mình phải lập tức trốn ra khỏi cung ngay. Ái chà, không xong, bây giờ cửa cung đang đóng, làm sao trốn ra được? Chỉ thêm một lúc nữa, thái hậu truyền lệnh ra, thì có chấp cánh cũng khó mà bay thoát".

Vi Tiểu Bảo đang không biết làm sao, chợt nghe chỗ cửa phòng trước mặt có một giọng phụ nữ vang lên "Ai ở

ngoài đây thế?”. Thanh âm này âm trầm, Vi Tiểu Bảo nghe thấy rất rõ, chính là giọng hoàng thái hậu, y hoảng sợ, đã định co chân bỏ chạy. Lại nghe Hải lão công nói “Nô tài là Hải Đại Phú, tới đây thỉnh an lão nhân gia”. Giọng nói cũng âm trầm, hoàn toàn không có vẻ cung kính.

Vi Tiểu Bảo rất ngạc nhiên “Lão rùa đen là cái gì mà dám lại vô lễ với thái hậu như thế?”. Xoay chuyển ý nghĩ, nghĩ thầm “Lão rùa đen ăn nói không lấy lòng người ta, có quá nửa là trước nay thái hậu rất ghét y, sao mình không thừa cơ phá quấy một phen? Mà nói lại có muốn trốn cũng không trốn được”. Làm thế tuy mạo hiểm, nhưng lại nghĩ mình vừa lập được công lớn, hoàng thượng và thái hậu rất ưa thích, giết một gã Tiểu Quế tử, làm mù hai con mắt chó của lão rùa đen cũng không phải là tội gì lớn lắm, nếu quả đến lúc khẩn cấp, còn có thể nhờ huynh đệ Sách Ngạch Đồ ra mặt xin cho. Nếu mình vồ đút một cái đi thẳng thì chuyện gì cũng để lão rùa đen nói, mình đã bỏ trốn thì tự nhiên là có tội giết mình, vốn không có tội mà lại thành có tội.

Lại nghĩ “Nếu thái hậu hỏi mình tại sao lại giết Tiểu Quế tử, mình sẽ nói... sẽ nói, ờ, mình sẽ nói là Tiểu Quế tử và lão rùa đen nói xấu hoàng thái hậu và hoàng thượng, nói rất nhiều lời khó nghe, mình quả thật tức giận nhìn không được, vì thế một đao giết chết Tiểu Quế tử, lại thừa cơ làm mù hai mắt lão rùa đen. Còn như nói xấu những gì, thì cứ bịa đặt bừa một phen. Nếu so tài đánh nhau, thì mình đánh không lại lão rùa đen, chứ nếu so tài bịa đặt khoác lác thì lão rùa đen làm sao là đối thủ của lão tử được”. Nghĩ tới chỗ đắc ý lập tức can đảm hẳn

lên, không nghĩ tới chuyện trốn nữa. Y sợ nhất là Hải lão công biện bác không được, sẽ sấn lên một chưởng đập chết mình, nếu thế quả là chết rất oan uổng, vì thế lúc nào tranh cãi trước mặt thái hậu thì phải đứng ở một chỗ an toàn, để lão rùa đen bắt không được, đánh không được.

Chỉ nghe thái hậu nói “Người muốn thỉnh an tại sao ban ngày không tới, mà nửa đêm khuya khoắt tới đây, còn ra thể thống gì?”. Hải lão công nói “Nô tài có chuyện cơ mật đại sự muốn bẩm với thái hậu, ban ngày có nhiều người, để người ta nghe được thì rất bất tiện”.

Vi Tiểu Bảo nghĩ thầm “Tới rồi, tới rồi! Lão rùa đen tố cáo rồi. Cứ để y nói trước, y nói được quá nửa, mình sẽ chen vào cũng chưa muộn. Mình núp ở đâu là tốt?”. Y đưa mắt nhìn địa thế chung quanh, chọn được một chỗ, từng bước từng bước mò tới phía sau hòn giả sơn bên cạnh ao cá vàng, nghĩ thầm “Lão rùa đen nếu sấn tới đánh mình, thì ùm một tiếng, thế nào cũng rơi xuống ao cá, mình sẽ lập tức chạy vào phòng thái hậu, lão rùa đen cho dù gan to bằng trời cũng không dám đuổi vào phòng thái hậu đánh người”.

Chỉ nghe thái hậu hừ một tiếng, nói “Có chuyện cơ mật đại sự gì người cứ nói ra đi”. Hải lão công nói “Bên cạnh thái hậu không có ai chứ? Lời của lão nô tài quả thật rất bí mật!”. Thái hậu nói “Người có muốn vào lục soát không? Người võ công cao cường, bên cạnh ta có người hay không chẳng lẽ cũng không nghe thấy sao?”. Hải lão công nói “Nô tài không dám bước vào cung của thái hậu, có thể làm phiền thái hậu dòi giá ra ngoài được không, nô tài có chuyện muốn bẩm”. Thái hậu hừ

một tiếng, nói “Người càng ngày càng to gan, cậy vào ai mà lếu láo như thế, dám lớn mật như thế!”.

Vi Tiểu Bảo nghe tới chỗ ấy, trong lòng cả mừng, chửi thầm “Lão rùa đen, người càng lúc càng lớn mật, cậy vào ai mà dám ngông cuồng như thế!”.

Hải lão công nói “Nô tài không dám!”. Thái hậu lại hừ một tiếng, nói “Người... người vốn không coi ta ra gì, đêm nay chột mò tới, không biết là giờ trò ma gì?”.

Vi Tiểu Bảo càng vui vẻ, nhìn không được muốn cao giọng chửi Hải lão công giúp thái hậu vài câu, nghĩ thầm “Lão rùa đen ời lão rùa đen, người tố cáo còn chưa xong thì đã đập phải đinh rồi, bị lạnh nhạt rồi, xem ra không cần lão tử đích thân xuất mã, chỉ một mình thái hậu cũng đã cho người một trận chửi mắng tàn tệt rồi”.

Chỉ nghe Hải lão công nói “Thái hậu đã không muốn biết tin tức của người kia cũng không hề gì, nô tài đi đây!”.

Vi Tiểu Bảo cả mừng, nghĩ thầm “Đi rất hay, đi rất tốt, đi rất quang quác. Mau cắt con mẹ đồ khốn nạn người đi ! Thái hậu cần gì biết tin tức của ta chứ !”.

Chột nghe thái hậu hỏi “Người có tin tức gì?”. Hải lão công nói “Tin tức trên núi Ngũ Đài”. Thái hậu nói “Núi Ngũ Đài à? Người... người nói gì?”, thanh âm run lên.

Dưới ánh trăng chỉ thấy Hải lão công xĩa tay ra một cái, Nhụy Sơ theo tay y ngã xuống. Vi Tiểu Bảo cả kinh, trong lòng xốn xang, lại nghĩ “Lão rùa đen hại chết cô nương này, đợi mình nói ra, thái hậu nhất định càng tức giận, lão rùa đen mà muốn tố cáo mình, thì đúng là thiên

nan vạn nan". Chỉ nghe thái hậu hỏi "Người... người đánh ai bị thương thế?". Hải lão công nói "Là một tiểu cung nữ của thái hậu, nô tài cũng không dám đánh thị bị thương, chẳng qua chỉ điểm huyết thị, không cho thị nghe được câu chuyện của chúng ta".

Vi Tiểu Bảo lập tức yên tâm "Té ra là lão rùa đen chưa giết chết cô ta!", trong đáy lòng hơi có chút thất vọng, Hải lão công không giết tiểu cung nữ này, thì xử cảnh của mình chưa thể kể là mười phần có lợi.

Thái hậu lại hỏi "Núi Ngũ Đài à, tại sao người nói núi Ngũ Đài?". Hải lão công nói "Chỉ vì trên núi Ngũ Đài có một người mà thái hậu rất quan tâm". Thái hậu giọng nói run lên hỏi "Người... người nói y lên núi Ngũ Đài à?". Hải lão công nói "Nếu thái hậu muốn biết chi tiết, xin mời người dời giá ra đây. Đêm hôm khuya khoắt, nô tài không thể vào phòng thái hậu lảo xào ở đó, đây là chuyện cơ mật, để cho bọn cung nữ, thái giám nghe được thì chẳng có gì hay".

Thái hậu do dự một lúc rồi nói "Được!". Chỉ nghe tiếng mở cửa, bà ta nhẹ nhàng bước ra.

Vi Tiểu Bảo núp sau hòn giả sơn, nghĩ thầm "Lão rùa đen không nhìn thấy mình, nhưng thái hậu thì không mù". Y không dám thò đầu ra nhìn, lúc thái hậu bước ra, trong chớp mắt nhìn thấy bà ta thân hình không cao, có phần hơi lùn. Y đã gặp thái hậu hai lần, nhưng hai lần đều là bà ta đang ngồi.

Chỉ nghe thái hậu nói "Mới rồi người nói, y lên núi Ngũ Đài, vậy... vậy có thật không?". Hải lão công nói "Nô tài không nói ai lên núi Ngũ Đài cả. Nô tài chỉ nói

trên núi Ngũ Đài có một người e rằng thái hậu rất quan tâm". Thái hậu giẫm chân một cái, nói "Được, cứ cho là người nói thế đi, y... y... người ấy... làm gì trên núi Ngũ Đài? Ở trong chùa phải không?". Bà ta vốn nói chuyện rất bình tĩnh, nhưng từ khi nghe Hải lão công nói trên núi Ngũ Đài có một người, thì hơi thở dồn dập, tựa hồ trong lòng rối loạn. Hải lão công nói "Người ấy ở trong chùa Thanh Lương trên núi Ngũ Đài".

Thái hậu thở ra một hơi, nói "Tạ trời tạ đất, ta rốt lại... rốt lại đã biết y... y hạ lạc ở đâu, y... y... y...". Nói liên tiếp ba chữ "Y", rồi im bất, giọng nói run lên bần bật.

Vi Tiểu Bảo cảm thấy kỳ lạ "Người ấy là ai? Tại sao thái hậu quan tâm tới y?". Bất giác nảy ý lo lắng "Chẳng lẽ là cha ruột, anh em, hay có khi là người tình của thái hậu? Phải rồi, nhất định là người tình, chứ nếu là cha ruột hay anh em thì có gì là bí mật đại sự, việc gì sợ người khác nghe được? Lão rùa đen đã nắm được đăng cán của thái hậu, nếu y nhất định bắt bà ta giết mình, thái hậu sợ lão rùa đen, biết đâu cũng chỉ đành nghe theo y, như thế có chỗ không hay. May là bị lão tử ở đây nghe được, nếu con đi già dám giết mình thì lão tử cứ năm mười mười lăm nói hết ra, mình đi nói cho hoàng thượng, mọi người sẽ âm ỉ lên một phen. Ta sợ người thì không phải là anh hùng hảo hán".

Từ khi Bàn Cổ mở mang trời đất đến nay, những kẻ lớn mật dám gọi hoàng thái hậu là con đi già chắc là lơ thơ không có mấy người, cho dù chỉ dám chửi thầm trong bụng cũng không có bao nhiêu. Vi Tiểu Bảo thì chẳng sợ sệt gì, cho dù là mẹ y, đánh y thật đau, cũng sẽ "Con đi xấu xa, con đi thối tha", chửi âm lên một hồi. May là mẹ

y vốn là kỹ nữ, người trong kỹ viện ăn nói nhơ bẩn đã thành thói quen, có nghe cũng không tức giận gì lắm, chỉ bất quá đánh vào mũi y nặng hơn ba phần, còn miệng cũng “Đồ con hoang, quân khốn khiếp” chửi trả một trận mà thôi.

Chỉ nghe thái hậu hơi thở gấp rút, qua một lúc lại hỏi “Y... y... y... làm gì trong chùa Thanh Lương?”. Hải lão công nói “Thái hậu muốn biết thật sao?”. Hoàng thái hậu nói “Cần gì phải hỏi? Tự nhiên là ta muốn biết”. Hải lão công nói “Chúa thượng xuất gia làm hòa thượng”. Thái hậu “A” một tiếng, hơi thở càng gấp gáp, hỏi “Y... y xuất gia thật à? Ngươi... ngươi không lừa ta chứ?”. Hải lão công nói “Nô tài không dám lừa dối thái hậu, cũng không cần lừa dối thái hậu”. Thái hậu hừ một tiếng, nói “Y nhẫn tâm như thế, một lòng một dạ, chỉ... chỉ là tưởng niệm con... con hồ ly kia, vứt bỏ hết quốc gia xã tắc, cơ nghiệp mà tổ tiên đánh nhau trăm trận giành được, mẹ con ta, y... y cũng càng không coi vào đâu”.

Vì Tiểu Bảo càng nghe càng ngạc nhiên, nghĩ thầm “Cái gì mà quốc gia xã tắc, cơ nghiệp tổ tiên? Lão rùa đen lại gọi người kia là chúa thượng, vậy người kia... chẳng lẽ người kia lại không phải là người tình của thái hậu sao?”.

Hải lão công lạnh lùng nói “Chúa thượng thấy rõ thế tình, dĩ nhiên là đã đại ngộ. Giang sơn muôn dặm, tình cảm nhi nữ, chúa thượng nói đều đã như mây nổi bay qua mắt, không vấn vương gì cả”.

Thái hậu tức giận nói “Tại sao y sớm hơn không xuất gia, muộn hơn không xuất gia, mà đúng lúc con... con hồ

ly kia chết thì lại xuất gia? Quốc gia triều đình, tổ tiên vợ con, tất cả đối với y cũng không bằng một sợi lông của con hồ ly kia. Ta... ta... sớm biết y... y là vì con hồ ly kia, mới đột nhiên bỏ đi. Hừ, y đã đi rồi, cần gì phải sai người tới đây báo tin cho ta?”. Bà ta càng nói càng tức giận, âm thanh rít lên, dần dần to tiếng.

Vì Tiểu Bảo vô cùng sợ sệt, thấp thoáng hiểu rằng người và chuyện mà họ nói tới quả thật không phải tầm thường.

Hải lão công nói “Chúa thượng ngàn lần đình ninh dặn dò, nói nô tài dù thế nào cũng không được tiết lộ phong thanh, ngàn vạn lần không được để thái hậu và hoàng thượng biết. Chúa thượng nói : Hoàng thượng lên ngôi, thiên hạ thái bình, bốn bể vô sự, thì người cũng yên tâm rồi”.

Thái hậu dần giọng nói “Vậy tại sao người lại tới nói với ta? Ta vốn không muốn biết, cũng không cần biết. Trong lòng y chỉ có con hồ ly kia thôi, con y lên ngôi hay không lên ngôi, thiên hạ thái bình hay không thái bình, thì cần gì y yên tâm hay không yên tâm?”.

Vì Tiểu Bảo nghe tới chỗ ấy, vô cùng ngạc nhiên “Chẳng lẽ họ nói tới cha hoàng đế sao ? Cha tiểu hoàng đế là hoàng đế Thuận Trị vốn đã một mạng ô hô rồi, tiểu hoàng đế mới làm được hoàng đế, chẳng lẽ tiểu hoàng đế còn có một người cha khác sao?”. Y về việc trong triều trong cung vốn biết rất ít, ngoài việc biết cha của tiểu hoàng đế là hoàng đế Thuận Trị thì không biết chuyện gì khác, cho dù thái hậu và Hải lão công nói rõ hơn gấp mười lần, y cũng không đoán được sự thật bên trong.

Hải lão công nói “Chúa thượng đã xuất gia, lẽ ra nô tài cũng phải xuất gia ở chùa Thanh Lương để hầu hạ chúa thượng. Nhưng chúa thượng sai bảo, người còn có một chuyện chưa yên tâm nên sai nô tài về kinh tra xét”. Thái hậu nói “Là việc gì thế?”. Hải lão công nói “Chúa thượng nói, tuy Đồng Ngạc phi...”. Thái hậu tức giận nói “Trước mặt ta không được nói tới tên con hồ ly ấy!”. Vì Tiểu Bảo nghĩ thầm “Té ra con hồ ly tinh kia tên là Đồng Ngạc phi, là một phi tử trong cung. Người tình của thái hậu chỉ yêu con hồ ly kia thôi, không yêu thái hậu, vì thế thái hậu uống giấm chua”.

Hải lão công nói “Vâng, thái hậu không cho nói, thì nô tài không nói”. Thái hậu nói “Y nói con hồ ly kia thế nào?”. Hải lão công nói “Nô tài không biết thái hậu nói tới ai. Chúa thượng trước nay không hề nói tới ba chữ con hồ ly”.

Thái hậu tức giận nói “Y tự nhiên là không nói tới ba chữ ấy, nhưng ở trong lòng y thì là Đaoan Kính hoàng hậu. Sau khi con hồ ly ấy chết, y... y truy phong thị làm hoàng hậu. Bọn nô tài nịnh hót lại dâng thụy hiệu là Hiếu Khang Trang hòa Chí đức Tuyên nhân Ôn huệ hoàng hậu gì đó, cái danh hiệu ấy không có hai chữ Thiên thánh, y lại nổi giận. Lại gọi bọn học sĩ nô tài Hồ Triệu Long, Vương Hy soạn quyển *Đaoan Kính hậu ngữ* lục gì đó ban hành ra khắp thiên hạ, thật không biết xấu hổ”.

Hải lão công nói “Thái hậu nói rất đúng, sau khi Đaoan Kính phi quy thiên, nô tài vốn phải gọi bà là Đaoan

Kính hoàng hậu rồi. Quyển *Đoan Kính hậu ngữ lục* ấy nô tài thường mang liền bên người một quyển, thái hậu có muốn xem không?”.

Thái hậu tức giận nói “Người... người... người...”. Bước lên một bước, thở hổn hển, đột nhiên tựa hồ hiểu ra chuyện gì, cười ha hả một tiếng, nói “Lúc ấy bọn xu viêm phụ nhiệt trong thiên hạ người nào cũng đọc quyển *Đoan Kính hậu ngữ lục*, hai gã nô tài họ Hồ, họ Vương bịa đặt bừa bãi, lại trở thành thiên kinh địa nghĩa, còn quan trọng hơn cả sách *Luận ngữ*, *Mạnh tử*. Nhưng hiện nay thì sao ? Ngoài một quyển bên người người, vài quyển bên người chúa thượng người, thì ở đâu có được quyển *Ngữ lục* đầy lời lẽ ma quái ấy?”.

Hải lão công nói “Thái hậu ban chỉ đốt quyển *Đoan Kính hậu ngữ lục*, thì ai dám cất giữ nữa? Còn như bên người chúa thượng cho dù không có quyển nào, nhưng năm xưa *Đoan Kính* hoàng hậu nói câu nào chữ nào thì người vẫn ghi nhớ trong lòng, còn hơn cả một quyển *Ngữ lục* trong người nữa!” (1).

Thái hậu nói “Y... y sai người về Bắc Kinh làm chuyện gì?”. Hải lão công nói “Chúa thượng vốn sai tra xét hai việc, nhưng nô tài tra xét xong, phát giác ra hai việc ấy vốn chỉ là một việc”. Thái hậu nói “Cái gì mà hai việc một việc?”. Hải lão công nói “Việc thứ nhất là phải tra xét tại sao Vinh thân vương bị chết”. Thái hậu nói “Người... người nói là con trai của con hồ ly kia à?”. Hải lão công nói “Nô tài là nói hoàng tử mà *Đoan Kính* hoàng hậu sinh, tức Vinh thân vương Hòa Thạc”. Thái hậu hừ

một tiếng, nói “Đứa nhỏ sinh ra được bốn tháng, không nuôi được thì có gì là lạ?”. Hải lão công nói “Nhưng chúa thượng nói lúc ấy Vinh thân vương đột nhiên mắc bệnh cấp tính, gọi ngự y tới xem mạch, nói là Túc Dương minh vị kinh, Túc Thiếu âm tâm kinh, Túc Thái âm tỳ kinh của Vinh thân vương đều bị đứt, tạng phủ vỡ nát, chết rất kỳ lạ”. Thái hậu hừ một tiếng nói “Gã ngự y ấy bản lĩnh giỏi như thế à? Có quá nửa là người nói thôi”.

Hải lão công không tranh cãi, chỉ nói “Đoan Kính hoàng hậu qua đời, mọi người đều nói là bà đau lòng chuyện Vinh thân vương chết, nhưng tra cứu sự thật lại không phải thế. Bà bị người ta dùng độc thủ đánh đứt hai mạch Âm duy, Dương kiều mà chết”. Thái hậu lạnh lùng nói “Rõ ràng là y đã tin lời người nói bậy”. Hải lão công nói “Chúa thượng vốn cũng không tin, về sau nô tài bèn thử cho người xem, lúc ấy Đoan Kính hoàng hậu qua đời chưa lâu. Trong một tháng, nô tài liên tiếp đánh đứt hai mạch Âm duy, Dương kiều của năm cung nữ trong cung. Năm cung nữ ấy lúc chết thì triệu chứng, dáng vẻ giống hệt như Đoan Kính hoàng hậu lúc lâm chung. Nếu chỉ là một cung nữ thì còn nói là bịa đặt, nhưng năm cung nữ đều như thế thì chúa thượng phải tin, không ngờ vực gì nữa”. Thái hậu nói “Hà, hay thật! Trong cung chúng ta lại có loại cao thủ như người”. Hải lão công nói “Đa tạ thái hậu khen ngợi. Thủ pháp của nô tài khác hẳn thủ pháp của hung thủ, có điều đạo lý cũng là một thôi”.

Hai người im lặng đứng đối diện nhau, hồi lâu không nói gì. Hải lão công ho khẽ vài tiếng, lát sau mới nói “Chúa thượng sai nô tài về kinh tra xét xem ai hại chết

Vinh thân vương và Đoan Kính hoàng hậu”. Thái hậu cười nhạt nói “Cần gì phải tra xét nữa? Trong cung chúng ta ngoài người ra, còn ai có thân thủ như thế đâu?”. Hải lão công nói “Có đấy. Đoan Kính hoàng hậu đối xử với nô tài rất tốt, nô tài chỉ mong bà đa phúc đa thọ, nếu sớm biết có người muốn ám toán bà thì nô tài có phải bỏ cái mạng già này cũng quyết bảo vệ bà chu toàn”. Thái hậu nói “Người trung thành thật. Y có được kẻ nô tài như người, cũng là phúc khí của y”.

Hải lão công thở dài một tiếng, nói “Đáng tiếc nô tài lại quá vô dụng, không bảo vệ được Đoan Kính hoàng hậu”.

Thái hậu lạnh lùng nói “Y sáng lạy Phật, chiêu tụng kinh phù hộ cho Đoan Kính hoàng hậu của y dưới mười tám tầng địa ngục sớm được siêu sinh, lên được thế giới Tây phương cực lạc, thì cũng được rồi”, trong ngữ khí đầy ý hỷ tai lạc họa. Hải lão công nói “Lạy Phật niệm kinh chưa chắc có ích gì, có điều có câu *Làm thiện làm ác, đều có báo ứng*, rốt lại rất đúng”. Y ngừng lại một lúc rồi thông thả nói “Nếu chưa báo ứng, vì chưa đến lúc”. Thái hậu hừ một tiếng.

Hải lão công nói “Khả bẩm thái hậu, chúa thượng sai nô tài tra xét hai việc ấy, nô tài đã tra xét ra được hai việc là một việc, không ngờ trong lúc vô tình lại tra xét ra hai việc khác”. Thái hậu nói “Người tra xét ra nhiều việc thật đấy, lại là việc gì thế?”. Hải lão công nói “Việc thứ nhất có liên quan tới Trinh phi”. Thái hậu cười nhạt nói “Em gái của hồ ly là tiểu hồ ly, người nhắc tới thì làm gì?”.

Hải lão công nói “Lúc chúa thượng rời cung, để thư lại nói là vĩnh viễn không trở về. Thái hoàng thái hậu và

thái hậu hai vị biết được chủ ý của chúa thượng, nói trong nước không thể một ngày không có vua, bèn tuyên cáo với thiên hạ là chúa thượng đã băng hà. Trên đời hiện nay chỉ có sáu người biết được điều bí mật lớn này, đó là hai vị thánh hậu, chúa thượng, Ngọc Lâm đại sư xuống tóc cho chúa thượng và hai tên nô tài hầu hạ chúa thượng. Trong hai tên nô tài ấy thì một là Tổng quản thị vệ Hách Ba Sát, lúc ấy theo chúa thượng xuất gia trên Núi Ngũ Đài, một người nữa chính là nô tài Hải Đại Phú”.

Vì Tiểu Bảo nghe tới đó mới sực hiểu ra, té ra chữ “Y” mà thái hậu nói và chữ “Chúa thượng” mà Hải Đại Phú nói là chỉ hoàng đế Thuận Trị. Thiên hạ đều nói y đã băng, nhưng thật ra là vì ái phi đã chết, trong lòng đau xót nên lên chùa Thanh Lương núi Ngũ Đài làm hòa thượng. Sở dĩ bà phi kia chết, theo như lời lẽ của Hải lão công, thì dường như là do thái hậu sai cao thủ võ công hại chết. Y không tìm được đắc ý, nghĩ thầm “Lão rùa đen nói bí mật lớn này trên đời chỉ có sáu người biết, đâu ngờ lại có thêm Vì Tiểu Bảo mình, thiên hạ có bảy người biết”. Nhưng đắc ý không được bao lâu lại cảm thấy sợ hãi, vốn là có chỗ cậy nhờ không sợ sệt gì, nghĩ đấu khẩu với Hải lão công trước mặt thái hậu chưa chắc đã thua lão rùa đen, nhưng lúc này lại thấy đại sư không hay, nếu để hai người bọn họ phát giác ra mình nghe trộm ở đây, thì cho dù Hải lão công không giết được mình, thái hậu cũng nhất định không chịu buông tha. Chỉ nghe hai tiếng cách cách khê vang lên, chính là hai hàm răng của mình khua vào nhau, vội ra sức cắn chặt lại. May là Hải lão công lúc ấy đang ho sù sù, trong đêm vắng chỉ nghe tiếng thở hổn hển và tiếng ho khục khặc của y.

Qua một lúc, Hải lão công nói “Lúc ấy Trinh phi tự sát chết theo chúa thượng, trong triều đều khen ngợi rất xứng đáng. Nhưng cũng có khá nhiều người rỉ tai với nhau nói Trinh phi bị thái hậu bức bách phải tuân táng chứ vốn không có ý tự sát”. Thái hậu nói “Đó là bọn nghịch thần vô quân vô thượng, sớm muộn gì cũng không tha được cho chúng”. Hải lão công nói “Có điều lời của họ cũng không phải sai hết, Trinh phi hoàn toàn không phải cam tâm tình nguyện tự sát”. Thái hậu nói “Người cũng nói Trinh phi là bị ta bức bách giết chết à?”. Hải lão công nói “Chữ bức bách ấy nên bỏ bớt đi”. Thái hậu nói “Người nói gì?”. Hải lão công nói “Trinh phi là bị người ta giết chết, chứ không phải bị bức bách phải tự sát. Nô tài từng hỏi kỹ người chôn cất Trinh phi, biết được lúc liệm xác Trinh phi, xương cốt toàn thân gãy vụn, ngay cả xương đầu cũng nát vụn. Công phu giết người ấy dường như là Hóa cốt miên trường, xin hỏi thái hậu có phải không?”. Thái hậu nói “Ta làm sao biết được?”.

Hải lão công nói “Nô tài nghe nói trên đời có một công phu Hóa cốt miên trường, sau khi đánh trúng người ta, người ấy toàn thân không có điểm nào khác lạ, nhưng qua một năm sáu tháng, xương cốt trong cơ thể sẽ dần dần gãy vụn ra, nhưng người ra tay giết chết Trinh phi rõ ràng còn chưa luyện đủ hỏa hầu. Người lấy xác Trinh phi lúc đầu cũng không thấy có gì đặc biệt, đến chiều tối lúc nhập liệm chợt thì thể trở nên như không có xương cốt gì, toàn thân mềm nhũn. Y hoảng sợ, chỉ cho là quỷ nhập tràng, lúc ấy không dám nói câu nào. Nô tài hết sức dọa dẫm dụ dỗ, dùng không ít khổ hình tra tấn, y mới chịu nói thật chân tướng. Thái hậu, theo thánh đoán của người, công lực Hóa cốt

miên chuông ấy đánh trúng người ta rồi, hai ba ngày sau xương cốt đã gãy vụn, e chưa thể coi là mười phần thâm hậu, có đúng không?”.

Thái hậu âm trầm nói “Tuy không thể kể là thâm hậu tuyệt đỉnh, nhưng cũng đã hữu dụng rồi”.

Hải lão công nói “Tự nhiên là hữu dụng, khắc... khắc..., tự nhiên là hữu dụng! Giết Trinh phi rồi, còn giết thêm Hiếu Khang hoàng hậu nữa!”.

Vi Tiểu Bảo nghĩ thầm “Con bà nó, lão hoàng đế kia nhiều hoàng hậu thật, lại còn một bà Hiếu Khang hoàng hậu nữa. Hoàng hậu của y chỉ sợ còn nhiều hơn các cô nương trong Lệ Xuân viện chỗ mình”.

Hoàng hậu run lên nói “Người... người lại nói tới Hiếu Khang hoàng hậu để làm gì?”. Vi Tiểu Bảo không biết Hiếu Khang hoàng hậu là mẹ ruột Khang Hy, nhưng nghe thấy giọng nói của hoàng thái hậu thay đổi hẳn, chỉ cảm thấy rất kinh ngạc, không hiểu nguyên do.

Chỉ nghe Hải lão công nói “Người tấn liệm Hiếu Khang hoàng hậu cũng chính là người tấn liệm Đồng Ngạc phi”. Hoàng thái hậu nói “Gã đáng chết ấy lại ăn nói bậy bạ những gì? Người ấy bịa đặt chuyện trong cung, thật đáng tội tru di cả họ”. Hải lão công nói “Nếu hoàng thái hậu muốn giết y thì bây giờ đã muộn rồi”. Hoàng thái hậu nói “Người giết y rồi à?”. Hải lão công nói “Không phải, hơn hai năm trước, nô tài đã bảo y tới chùa Thanh Lương núi Ngũ Đài bẩm hết những chuyện ấy với chúa thượng, sau đó bảo y trốn ra nơi xa xôi thay tên đổi họ, để tránh cái họa sát thân”. Hoàng thái hậu run lên nói “Người... người... thủ đoạn rất tàn độc!”. Hải

lão công nói “Thủ đoạn tàn độc còn có người kia, nô tài tự thẹn là không bằng” (2).

Hoàng thái hậu im lặng một lúc rồi nói “Người đang đem tới gặp ta, là có dụng ý gì?”.

Hải lão công nói “Nô tài là tới thỉnh vấn thái hậu một việc, để dễ nắm lại với chúa thượng. Đoan Kính hoàng hậu, Hiếu Khang hoàng hậu, Trinh phi, Vinh thân vương bốn người đều chết phi mạng, chúa thượng cũng vì vậy mà bỏ ngôi xuất gia. Người hạ độc thủ là một vị hảo thủ vô công trong cung. Nô tài liệu chết tới thỉnh vấn thái hậu vị cao thủ vô công ấy là ai? Nô tài đã già rồi, hai mắt thì mù, lại mắc bệnh không chữa được, cũng như đèn tàn trước gió, nhưng nếu không tra xét được việc này thì không khỏi chết không nhắm mắt”.

Thái hậu lạnh lùng nói “Hai mắt ngươi đã mù rồi, có nhắm mắt hay không cũng không quan hệ gì”. Hải lão công nói “Tuy nô tài mù mắt nhưng trong lòng sáng lắm”. Thái hậu nói “Người trong lòng đã sáng thì cần gì phải hỏi ta?”.

Hải lão công nói “Cứ hỏi cho thật rõ ràng, để khỏi làm người tốt bị oan uổng. Trong vài tháng nay, nô tài dụng tâm tra xét, muốn biết vị cao thủ ẩn núp trong cung ấy là ai. Vốn là rất khó tra xét cho ra, nhưng cơ duyên xảo hợp, lúc vô ý lại biết hoàng thượng biết võ công”.

Hoàng thái hậu cười nhạt nói “Hoàng thượng biết võ công thì sao? Chẳng lẽ là y hại chết mẹ ruột à?”.

Hải lão công nói “Tội lỗi, tội lỗi. Loại chuyện ngớ ngẩn ấy thì không được nói tới, nếu nô tài mà nói thì chết đi phải vào Ngục Rút lưỡi, chỉ cần nghĩ tới một lần

thì chết đi cũng phải vào Ngục Rửa não để chịu tội". Y ho vài tiếng rồi nói tiếp "Bên cạnh nô tài có một tiểu thái giám, tên Tiểu Quế tử...".

Vi Tiểu Bảo hoảng sợ "Lão rùa đen nói tới mình rồi".

Chỉ nghe Hải lão công nói tiếp "... Y nhỏ hơn hoàng thượng một hai tuổi, hoàng thượng rất thích y, ngày nào cũng tỷ võ đấu vật, luyện tập võ nghệ với y. Công phu của Tiểu Quế tử là nô tài dạy cho. Tuy không thể nói là giỏi giang gì, nhưng một đứa nhỏ bấy nhiêu tuổi mà được như thế cũng không phải dễ".

Vi Tiểu Bảo nghe y tán dương mình, bất giác vô cùng đắc ý.

Thái hậu nói "Thầy hay ắt dạy được trò giỏi, dưới trướng tướng mạnh không có quân hèn".

Hải lão công nói "Đa tạ kim khẩu của thái hậu. Nhưng Tiểu Quế tử qua chiêu với hoàng thượng mười lần thì có tới tám chín lần thua. Bất kể nô tài dạy y võ công gì, công phu của hoàng thượng cũng cao hơn y một bậc. Xem ra sư phụ dạy võ công cho hoàng thượng còn cao cường hơn nô tài rất nhiều. Nô tài nghĩ đi nghĩ lại, cao thủ võ học trong cung cũng chỉ có một vị đại hành gia này thôi. Chỉ cần tìm được vị đại hành gia này thì cũng không khó điều tra ra hung thủ hại chết hai vị hoàng hậu, một vị hoàng phi, một vị hoàng tử".

Thái hậu nói "Té ra là thế, người quanh co này giờ là muốn nói chuyện ấy với ta".

Hải lão công nói "Thái hậu nói *Thầy hay ắt dạy được trò giỏi*, câu ấy nói ngược lại cũng đúng, là *Trò giỏi ắt có thầy hay*. Hoàng thượng biết Bát quái du long chuồng tám

tám sáu tư chiêu, thì người dạy chuồng pháp ấy có quá nửa là biết sử dụng Hóa cốt miên chuồng”. Thái hậu hỏi “Người tìm ra vị cao thủ võ công ấy chưa?”. Hải lão công nói “Đã tìm ra rồi”. Thái hậu cười nhạt nói “Người tâm kế sâu xa thật. Người dạy Tiểu Quế tử luyện võ với hoàng thượng suốt nửa năm nay là để tìm kiếm sự phụ của hoàng thượng”.

Hải lão công nói “Đó là vì không còn cách nào khác. Tiểu Quế tử là một thằng nhãi xấu xa âm độc, hai mắt của nó tài là bị y dùng thuốc độc làm cho mù đấy. Nếu không phải vì phải tra xét chuyện này cho thật rõ ràng chính xác, thì quyết không để cho thằng nhãi xấu xa ấy sống đến sáng hôm nay”.

Thái hậu hô hô cười lớn, nói “Thằng nhỏ Tiểu Quế tử ngoan thật, hạ độc cho người mù mắt, giỏi lắm, giỏi lắm, ngày mai ta sẽ trọng thưởng cho y”. Hải lão công nói “Đa tạ thái hậu. Nếu thái hậu hậu táng cho y, thì Tiểu Quế tử dưới tuổi vàng nhất định sẽ cảm kích ơn lớn của thái hậu”. Thái hậu hỏi “Người giết chết y rồi à?”. Hải lão công nói “Nô tài đã nhẫn nại rất lâu, nhưng từ nay về sau thì không cần dùng y nữa”.

Vì Tiểu Bảo vừa sợ hãi vừa tức giận, nghĩ thầm “Lão rùa đen này đã sớm biết mình không phải là Tiểu Quế tử, cũng đã sớm biết hai mắt y là bị mình làm cho mù, té ra trước nay y lợi dụng lão tử nên mới nấn ná chưa hạ độc thủ. Y dạy mình võ công toàn là vì muốn tra xét võ công của hoàng thượng, con bà nó, sớm biết thế này thì mình đã không nói rõ ràng về võ công của hoàng thượng với y. Con bà nó, lão rùa đen cho rằng lão tử chết rồi, nhưng lão tử vẫn chưa chết đâu, để mình giả ma dọa cho y sợ vãi cứt vãi đái”.

Hải lão công thở dài, nói “Chúa thượng tính tình trước nay vốn rất nóng nảy, muốn làm chuyện gì là làm được chuyện ấy. Chỉ đáng tiếc tuy người là thiên tử mà người mình yêu thương bị người ta hại chết lại không cứu được. Chúa thượng xuất gia rồi, nhưng đối với Đồng Ngạc phi vẫn nhung nhớ không quên. Trước khi nô tài rời chùa Thanh Lương trở lại hoàng cung, chúa thượng đích thân viết một tờ chỉ dụ giao cho nô tài, sai nô tài tra xét ai là hung thủ hại chết Đồng Ngạc phi, không phải, Doan Kính hoàng hậu, lại sai nô tài đem hung thủ chính pháp ngay lập tức”.

Thái hậu hừ một tiếng, nói “Y đã làm hòa thượng, thì còn viết chỉ dụ gì nữa ? Người xuất gia vẫn vương không quên chuyện giết người, hại người, cũng không giống người xuất gia lắm sao?”.

Hải lão công nói “Nhân quả báo ứng, Phật gia cũng nghiên cứu sâu sắc. Kẻ hại người rồi lại cũng không có kết thúc tốt đẹp. Có điều nô tài luyện công bị tắc nghẽn kinh mạch nên mắc phải bệnh suyễn, toàn thân đều có bệnh, lại thêm hai mắt bị mù, càng không có hy vọng gì rồi”.

Thái hậu nói “Đúng đấy, người toàn thân bị bệnh, hai mắt lại mù, cho dù có phụng mật chỉ của y cũng không làm được đâu!”.

Hải lão công thở dài, nói “Không ra gì, không ra gì ! Nô tài cáo từ thái hậu, bây giờ xin đi”. Nói xong quay đi, từ từ bước ra ngoài. Vì Tiểu Bảo trong lòng lập tức như buông được một tảng đá nặng xuống, nghĩ thầm “Lão rùa đen bỏ đi thì mình vô sự rồi. Y chỉ cho rằng mình đã chết,

sẽ không tìm mình nữa. Sáng sớm ngày mai lão tử sẽ lón ra cửa cung, nếu lão rùa đen tìm được mình thì lão tử rất khâm phục y, sẽ đổi tên thành Hải Tiểu Bảo!”.

Thái hậu lại nói “Khoan đã! Hải Đại Phú, người đi đâu?”. Hải Đại Phú nói “Nô tài đã nắm rõ tất cả mọi việc với thái hậu rồi, bây giờ trở về chờ chết”. Thái hậu nói “Việc y giao, người cũng không làm à?”. Hải lão công nói “Nô tài lòng có thừa nhưng sức không đủ, huống hồ cũng không có gan to bằng trời, tác loạn phạm thượng”. Thái hậu cười hắc hắc một tiếng, nói “Người rốt lại rất biết việc, cũng không uống đã theo hầu bọn ta bấy nhiêu năm”. Hải Đại Phú nói “Vâng, vâng! Đa tạ ân điển của thái hậu. Mối oan chìm sâu đáy biển này cũng chỉ còn chờ khi hoàng thượng lón lên sẽ gột rửa”. Y ho hai tiếng, nói “Hoàng thượng bắt được Ngao Bái, thủ đoạn rất anh hùng. Mẹ ruột của hoàng thượng bị người ta hại chết, chuyện này cũng không cần chờ lâu đâu, nhất định hoàng thượng sẽ xử lý, chỉ tiếc... chỉ tiếc là nô tài không chờ được đến ngày ấy, không chờ được rồi”.

Thái hậu bước lên mấy bước quát “Hải Đại Phú, người quay lại đây”. Hải lão công nói “Vâng, thái hậu có gì phân phó?”. Thái hậu dần giọng nói “Những lời... những lời bịa đặt hoang đường mới rồi người ăn nói bậy bạ với ta ấy, người đã... đã nói hết với hoàng thượng rồi à?”, giọng nói run lên, rõ ràng vô cùng khích động. Hải lão công nói “Sáng sớm ngày mai nô tài sẽ bẩm báo hoàng thượng, nhưng... nhưng hôm nay gấp quá không chờ được, phải tới bẩm báo với thái hậu”. Thái hậu nói “Hay lắm, hay lắm!”.

Đột nhiên một luồng kinh phong rít lên, tiếp đó bùng bùng hai tiếng vang dội. Vì Tiểu Bảo giật nảy mình, nhìn không được thò đầu ra nhìn, chỉ thấy thái hậu đang xoay vòng quanh người Hải lão công, thân pháp cực kỳ mau lẹ, hết chuồng này tới chuồng khác đánh vào y. Hải lão công vẫn đứng yên, vung chuồng đón đỡ. Vì Tiểu Bảo lại càng hoảng sợ “Tại sao thái hậu lại đánh nhau với lão rùa đen? Té ta thái hậu cũng biết võ công”.

Thái hậu mỗi chuồng đánh ra đều có tiếng gió rít lên, đủ thấy kinh lực trên chuồng vô cùng lợi hại. Hải lão công hai chân không động, vung chuồng đón đỡ, chuồng lực đánh ra không tiếng không tăm. Giao đấu hồi lâu, thái hậu thủy chung không làm gì được y. Đột nhiên thái hậu thân hình nhảy vọt lên, song chuồng trên không đập xuống. Hải lão công chuồng trái lật lại đánh thẳng lên trên, chuồng phải vỗ vào bụng thái hậu. Chát một tiếng, chuồng lực chạm nhau, thái hậu bị hất bay thẳng ra ngoài. Hải lão công loạng choạng một cái, thân hình chúi lên mấy bước, rốt lại chụp được cái cọc đứng lên.

Thái hậu dẫn giọng quát “Nô tài giỏi lắm, người... người giả thần giả ma dạy cho Tiểu Quế tử võ công phái Thiếu... Thiếu Lâm... Thiếu Lâm, té ra người là người phái Không Động”.

Hải lão công thở hổn hển nói “Không dám, mọi người cũng nhu nhau thôi! Thái hậu dạy võ công phái Vô Đương cho hoàng thượng, muốn dụ nô tài mắc câu. Có điều... có điều công phu Hóa cốt miên chuồng là của Linh Xà đảo, nô tài đã biết từ mấy năm trước rồi”.

Vì Tiểu Bảo hơi ngưng thần, lập tức hiểu rõ, nghĩ thầm “Con bà nó, lão rùa đen quả rất gian hoạt, y dạy

mình Đại cầm nã thủ gì đó, Đại từ đại bi thiên diệp thủ gì đó, đều là võ công của phái Thiếu Lâm, để thái hậu tưởng y thuộc phái Thiếu Lâm, thật ra là phái Không Động bà già độc ác. Chỉ tiếc là Bát quái du long chuồng của phái Võ Dương mà thái hậu dạy lại không che giấu được lão rùa đen”. Lại nghĩ “Té ra võ công của hoàng thượng đều do thái hậu truyền dạy”.

Đột nhiên trên lưng y toát mồ hôi lạnh, nghĩ thầm “Ái chà, không xong rồi! Thái hậu biết sử dụng Hóa cốt miên chuồng, chẳng lẽ... chẳng lẽ... bốn người kia đều là bị thái hậu hại sao? Ái chà! Người khác thì cũng thôi, chứ mẹ ruột của hoàng thượng cũng bị bà ta giết chết, Hải lão công đi nói với hoàng thượng há lại không phải là một trường đại họa ngập trời sao! Nếu hoàng thượng không giết được thái hậu thì thái hậu không giết hoàng thượng không xong, vậy... vậy làm sao bây giờ?”. Ý nghĩ duy nhất của y là sải chân bỏ chạy, rời khỏi nơi thị phi này cho nhanh, sau đó sẽ tới báo cho hoàng đế, bảo y ngàn vạn lần cẩn thận, nhưng y sợ tới mức hai chân nhũn ra, liều mạng muốn chạy, nhưng hai chân như bị đóng đinh xuống đất, không nhích được nửa phân.

Chỉ nghe thái hậu nói “Việc đã thế này, chẳng lẽ ngươi còn muốn sống qua đêm nay sao?”. Hải lão công nói “Thái hậu cứ việc gọi thị vệ tới đi. Người tới càng đông càng tốt, nô tài lại tiện có thể đem hết sự tình nói cho mọi người nghe, thế nào cũng có một người đem chân tướng nói tới tai hoàng thượng”. Thái hậu cười nhạt nói “Hừ, người không được như ý mình tính toán đâu”. Giọng nói của bà ta rất chậm chạp, không ngừng điều hòa hơi thở. Hải lão công nói “Thái hậu bảo trọng thánh

thể, đừng để làm tắt nghẽn kinh mạch”. Thái hậu nói “Người tốt bụng lắm!”.

Võ công của Hải lão công vốn cao hơn thái hậu, nhưng sau khi hai mắt đã mù lại không phải là địch thủ. Nhưng mấy năm trước y đã từng điều tra được từ miệng của người liệm xác, biết người giết Đồng Ngạc phi và Trinh phi là dùng Hóa cốt miên chuồng, đó là công phu âm độc bí truyền độc môn của đảo chủ đảo Linh Xà ngoài biển Liêu Đông. Lúc bấy giờ y không biết hung thủ là ai, bèn lập tức mạo hiểm ngấm ngấm luyện một công phu chuyên đối phó với Hóa cốt miên chuồng, tuy thân thể bị trọng thương, nhưng đã luyện được công phu ấy.

Về sau Vi Tiểu Bảo luyện võ với Khang Hy, Hải lão công đoán người dạy võ công cho hoàng đế chính là hung thủ giết chết bọn Đồng Ngạc phi, Hiếu Khang hoàng hậu, sau này ắt có một trường đại chiến. Y biết rõ Vi Tiểu Bảo giết chết Tiểu Quế tử, lại hạ độc làm mù hai mắt mình, lại mạo nhận là Tiểu Quế tử bầu bạn với mình, nghĩ thầm thằng nhỏ này còn nhỏ tuổi, vốn không quen biết gì mình, ắt là có người sai tới, nên dùng nhiều cách dụ dỗ lừa gạt, muốn biết người chủ sử là ai, người chủ sử tự nhiên có quá nửa chính là hung thủ. Nhưng Vi Tiểu Bảo vốn không có ai sai sử, hoàn toàn không có gì để tiết lộ, nếu không thì dù y khôn ngoan gấp mười lần nhưng rốt lại tuổi tác còn nhỏ, hiểu biết chưa nhiều, làm sao mà không bị Hải lão công tra vấn ra được?

Hải lão công tra hỏi tuy không có kết quả gì, nhưng nhân đó tương kế tựu kế dạy võ công cho y, những võ công đã dạy lại sơ sót hàng trăm chỗ, để đối phương cho

rằng mình là thuộc phái Thiếu Lâm, võ công cũng chỉ bình thường. Lúc ấy động thủ, thái hậu quả nhiên thua to.

Thái hậu trong nửa năm trước đã nghĩ rằng Hải lão công là thuộc phái Thiếu Lâm, Hải lão công thì biết võ công phái Võ Dương của bà ta chỉ là giả. Hai người mất thì một sáng một tối, nhưng trong việc phán đoán môn phái võ học của đối phương thì hoàn toàn trái ngược, Hải lão công liệu địch rất rõ ràng, còn thái hậu ngay từ đầu đã đoán sai. Đó cũng không phải là thái hậu kiến thức kém hơn, mà vì Hải lão công đã hỏi được chân tướng từ miệng người liệm xác, còn thái hậu thì thủy chung vẫn bị che lấp. Lại thêm trong lòng Hải Đại Phú đã sớm coi “Người dạy võ công cho hoàng thượng” là kẻ thù sống chết, thái hậu thì đến bây giờ mới biết Hải Đại Phú muốn lấy mạng mình, nếu không thế thì đã sớm hạ chỉ sai thị vệ xử tử y rồi, cũng không cần phải đích thân động thủ.

Hải lão công nghĩ mình đã mù mắt, phải nói khích để đối phương ra tay công kích, mới có thể dĩ dật đãi lao, thủ thắng bằng chiêu số. Lúc ấy nói suốt nửa ngày, thái hậu không để lộ ra chút gì, không biết người hại chết Đồng Ngạc phi, Hiếu Khang hoàng hậu rốt lại là ai. Hóa cốt miên chương là công phu bàng môn âm độc, theo lẽ thường mà nghĩ, nếu không khổ luyện trên dưới hai mươi năm thì không thể luyện thành. Thái hậu Bác Nhĩ Tế Cát Đặc thị là con gái Bối lặc Khoa Nhĩ Tắm, gia thế quý hiển không ai sánh bằng, mấy đời làm hoàng hậu, đời đời làm quan lớn, bà ta lúc còn là khuê nữ nếu muốn bước ra khỏi cổng phủ một bước cũng là thiên nan vạn nan, từ nhỏ không biết có bao nhiêu má má a hoàn hầu hạ, làm sao có thể tới đảo Linh Xà hung hiểm học

công phu bàng môn ấy? Cho dù bà ta muốn học võ công cũng ắt phải học những công phu thô thiển để tăng cường sức khỏe như Bát đoạn cầm, Ngũ cầm hý, chứ nói thế nào cũng không học Hóa cốt miên trường. Có quá nửa là trong những thái giám cung nữ thân tín của bà ta có một cao thủ võ công, chỉ mong thái hậu sai người ấy xuất thủ. Nào ngờ lúc mình vừa nói tới việc đi bẩm báo với hoàng đế, thái hậu trong lòng hoảng sợ, không kịp suy nghĩ, lập tức xuất thủ tấn công. Như vậy thái hậu không những đã nhận là mình hạ thủ giết chết bốn người kia, mà vừa đỡ qua ba chiêu đã bị trọng thương. Hải lão công khổ tâm mưu hoạch mấy năm, một sớm thành công, bất giác trong lòng thấy được an ủi rất nhiều.

Thái hậu bị thương không nhẹ, mấy lần điều hòa hơi thở đều không được, chậm rãi nói “Hải Đại Phú, nếu ngươi thích bịa đặt lời đồn, thì cứ việc nói bậy đi. Hoàng thượng tuy còn nhỏ tuổi nhưng đầu óc rất sáng suốt, xem y nghe lời người hay nghe lời ta”.

Hải lão công nói “Lúc đầu tự nhiên hoàng thượng sẽ không tin nô tài, có quá nửa là còn sẽ hạ chỉ giết chết nô tài lập tức. Nhưng qua vài năm, người sẽ nghĩ kỹ lại, sẽ càng nghĩ càng hiểu rõ. Thái hậu, người xuất thân trong một gia tộc nhiều đời vinh hiển, hoàng hậu của Thái tông và chúa thượng đều là người trong họ người. Nhưng đáng tiếc trường vinh hoa phú quý này đến triều Khang Hy thì chấm dứt rồi”.

Thái hậu hừ một tiếng, lạnh lùng nói “Giỏi lắm, giỏi lắm!”.

Hải lão công lại nói “Chúa thượng phân phó cho nô tài là một khi tra xét ra hung thủ, thì bất kể y là ai cũng

cứ giết ngay lập tức. Đáng tiếc nô tài võ công kém cỏi, không phải là đối thủ của thái hậu, chỉ đành dùng hạ sách ấy, đi khải tấu với hoàng thượng thôi”, nói tới đó từ từ bước ra ngoài.

Thái hậu ngấm ngấm vận khí, đang định nhảy vọt lên tấn công, đột nhiên có tiếng gió rít lên, Hải lão công đã nghiêng người sẵn tới, song chuồng đẩy mạnh ra.

Hải lão công vâng lệnh Thuận Trị, muốn xử tử hung thủ hại chết Đồng Ngạc phi, y nói quyết ý phải làm cho được chuyện lớn này, chuyện khải tấu với hoàng thượng vân vân chẳng qua chỉ nhằm nhiễu loạn đầu óc của thái hậu, để bà ta lòng dạ rối bời, khó có thể bình tâm ngưng khí, để tiện thi triển một đòn sấm sét ngàn cân. Một chuồng ấy tuy không có tiếng động nào nhưng đã hội tụ tất cả công lực bình sinh. Mới rồi y lắng tai nghe thái hậu nói, đã biết đoán được chỗ bà ta đứng không sai vài tấc, một chuồng đánh ra nhằm vào yếu huyệt trước ngực thái hậu.

Thái hậu không ngờ y vọt tới mau lạ như thế, nghiêng người định tránh, chỉ muốn mau lạ di động thân hình vài lần, gã thái giám độc ác này bị mù sẽ không sao biết được mình đang ở đâu, lúc ấy chỉ cần mình có thể xuất thủ tấn công thì y ngoài việc vung chuồng đón đỡ sẽ không có cách nào phản kích. Nào ngờ thân hình vừa di động, chuồng lực của Hải lão công đã đánh thẳng vào trung cung, bức bách bà ta cơ hồ không thở nổi, chỉ đành vận lực lên chuồng phải đánh ra. Bà ta vốn nghĩ là sau khi hai chuồng chạm nhau sẽ lập tức chuyển bộ, nhưng Hải lão công trên chuồng lực có sức dính rất mạnh, lại càng không sao chuyển bộ, chỉ đành tăng cường kinh lực trên chuồng, tỷ đấu nội công với y.

Hải lão công phát giác ra nội công của đối phương ô ạt đồ tới, trong lòng mừng thầm mình bị mù mắt, nếu di động đánh nhau với đối phương thì rơi vào thế cực kỳ bất lợi, nhưng tỷ đấu nội công lại không quan hệ gì tới chuyện mất mù mắt sáng. Thái hậu một là đã bị thương, hơi thở đã bị trở ngại, không phải là một giờ ba khắc có thể phục nguyên, đấu nội lực thế này nhất định khiến bà ta tinh lực hao kiệt, kiệt sức mà chết. Lúc ấy chuồng trái dùng âm kinh, chuồng phải dùng dương kinh, đấu được một lúc thì kinh lực âm dương dần dần thay đổi, biến thành chuồng trái mang dương kinh, chuồng phải mang âm kinh.

Theo Vi Tiểu Bảo nhìn, thì chẳng qua là thái hậu một chuồng chống lại hai chuồng của Hải lão công, không có gì nguy hiểm. Nào ngờ chuồng lực của Hải lão công lại như một tảng đá mài từ từ chuyển động, lại như bột đá mài đang từng chút từng chút mài mòn nội lực của thái hậu.

Vi Tiểu Bảo núp sau hòn giả sơn, sợ bị thái hậu phát giác, ngẫu nhiên thò đầu ra nhìn một cái lập tức rút vào, đột nhiên trước mắt có ánh sáng trắng chớp lên, vội thò đầu ra nhìn, chỉ thấy hai người vẫn ba chuồng đè lên nhau, thái hậu trong tay trái đã có thêm một thanh đoản kiếm, đang đâm vào bụng Hải lão công. Lập tức cả mừng, ngấm ngấm reo hò "Hay thật, hay thật! Lão rùa đen phen này không mất mạng con mẹ nó không xong".

Nguyên là thái hậu phát giác ra chuồng lực của đối phương kỳ quái, tay trái bèn nhẹ nhàng rút trong bọc ra một ngọn Nga my thích bằng gang điểm bạc, chậm rãi đâm tới, mũi nhọn từ từ đâm vào bụng Hải lão công. Nhưng ngọn Nga my thích vừa đâm tới còn cách bụng

dưới đối phương khoảng một tấc lại không dám tới được nữa. Đó là vì công phu Âm dương ma trên song chuồng của Hải lão công phát ra càng lúc càng nhanh, một chuồng của thái hậu chống lại không nổi, chỉ cảm thấy tay phải dần dần mềm ra vô lực, nhìn không được đành phải đưa tay trái ra cùng chống cự.

Bà ta vốn định từ từ đâm ngọn Nga my thích ra, không có nửa điểm kinh phong, địch nhân hoàn toàn không có cách nào phát giác được, nhưng lúc ấy kinh lực trên chuồng phải đã khó có thể chi trì, cũng không nhìn xem Hải lão công có phát giác ra không, vận kinh lên tay trái, chỉ mong phóng ngọn Nga my thích tới. Nào ngờ trong chớp mắt dừng lại ấy, tay trái đã không còn cách nào đẩy lên được nửa tấc. Giữa lúc đêm khuya, chỉ nghe tiếng rào rào khê vang lên, chính là máu tươi từ bốn ngón tay bị hót đứt của Hải lão công phun ra, rưới lên mặt đất. Hải lão công càng lúc càng tăng cường nội lực, máu tươi phun ra càng nhiều.

Vì Tiểu Bảo thấy ánh sáng của ngọn Nga my thích dưới ánh trăng không ngừng rung động, có lúc loang loáng qua mặt y, đủ thấy tay trái của thái hậu đang không ngừng run rẩy, ánh bạch quang càng lúc chớp càng mau, ngọn Nga my thích thủy chung vẫn không dám tới bụng dưới Hải lão công được.

Qua một lúc, chỉ thấy ngọn Nga my thích trên tay thái hậu từ từ thu lại. Vì Tiểu Bảo cả kinh “Ái chà, không xong rồi, thái hậu đánh không nổi lão rùa đen ! Bây giờ không chạy thì còn đợi lúc nào?”. Y từ từ xoay người qua, từng bước từng bước đi ra ngoài, bước một bước thì rời khỏi chốn nguy hiểm này xa thêm một bước, yên tâm

hơn một phần, bước chân cũng nhanh hơn một chút, khi đi ra tới cổng, đưa tay mò cái vòng trên cổng, đột nhiên nghe thấy thái hậu phía sau “A” lớn một tiếng.

Vi Tiểu Bảo tự nhủ “Hong rồi, thái hậu bị lão rùa đen hại chết rồi”. Lại nghe Hải lão công lạnh lùng nói “Thái hậu, người dần dần như ngọn đèn khô dầu, qua thời gian không đầy một nén hương nữa, tinh lực của người sẽ cạn kiệt mà chết. Trừ phi bây giờ đột nhiên có người bước ra, đâm vào búi tâm ta một nhát, ta không thể chống cự, thì mới dễ y giết chết thôi !”.

Vi Tiểu Bảo đang định mở cửa bỏ chạy, đột nhiên nghe Hải lão công nói thế, nghĩ thầm “Nguyên là thái hậu vẫn chưa chết ! Lão rùa đen nói không sai, hai tay y đang đánh nhau với thái hậu. Nếu mình tới đâm vào búi tâm y, thì lão rùa đen làm sao chia tay mà đánh được. Đây là y tự mình nói ra, không oán trách được người khác”. Trước mắt đúng là cơ hội tốt để đánh chó rơi xuống nước, món tiền nghi đang có mà không chớp lấy cũng uổng làm người. Vi Tiểu Bảo tính ưa cờ bạc, năm ăn năm thua cũng muốn đánh, còn nếu ngầm giở trò ma, đã nắm vững được chín phần thắng thì cơ hội đánh bạc ấy dù có mất mạng y cũng quyết không bỏ qua. Bảo y mạo hiểm tới cứu thái hậu thì bất kể thế nào cũng không làm, nhưng nghe thấy Hải lão công tự nói ra chỗ yếu của mình, đúng là đang trong thế bó tay chờ trời, vượn cổ chịu chết, một miếng thịt béo đang để cạnh miệng, há lại không ăn ? Y vươn tay một cái, rút ngọn chủy thủ trong ống giày ra, rảo bước sấn tới sau lưng Hải lão công, quát “Lão rùa đen, không được làm thái hậu bị thương!”, rồi nhấc ngọn chủy thủ lên nhắm đúng vào giữa búi tâm y đâm mạnh tới.

Hải lão công cười dài một tiếng, quát “Thằng quý con, ngươi mắc lừa rồi !” chân trái đá về phía sau, bình một tiếng, đá trúng ngực Vi Tiểu Bảo, lập tức hất y bay ra vài trượng.

Nguyên là Hải lão công tỷ đấu nội công với thái hậu đã nắm phần thắng, chợt nghe có tiếng chân người từ phía sau hòn giả sơn đi ra, tiếng bước chân đúng là của Vi Tiểu Bảo ngày thường vẫn nghe, thằng tiểu quý này trúng một chuồng của mình mà vẫn chưa chết, trong lòng rất kinh ngạc, sợ ra gọi bọn thị vệ tới cứu được thái hậu, thì đúng là công sức đổ sông đổ biển, linh cơ nhất động, bèn lên tiếng chỉ điểm, dụ y tới đâm vào lưng mình. Vi Tiểu Bảo kinh nghiệm lâm địch ứng biến không nhiều, quả nhiên mắc lừa. Hải lão công một cước ấy đá trúng bụng y. Vi Tiểu Bảo đang vùn giá vự bay lên không, miệng phun máu tươi.

Hải lão công chân trái đá ngược về phía sau, đã đoán là nhất định thái hậu sẽ nhân cơ hội trong chớp mắt kinh lực của mình phát về phía sau ấy, chuồng trái sẽ đánh vào bụng dưới mình, nên đá trúng Vi Tiểu Bảo xong, không nghĩ ngợi gì, chuồng phải lại đẩy ra phía trước bảo vệ bụng dưới, đột nhiên chuồng tâm lạnh buốt, kể đó bụng dưới đau nhói lên. Ngọn Nga my thích bằng gang điểm bạc của thái hậu đã đâm xuyên qua bàn tay y cắm luôn vào bụng dưới. Y rốt lại bị thua thiệt ở chỗ không nhìn thấy vật gì, cho dù đoán được thái hậu nhất định sẽ thừa cơ tấn công, nhưng không ngờ cái đánh tới hoàn toàn không phải là chuồng lực mà là một ngọn binh khí cực kỳ sắc bén. Y bụng dưới bị ngọn Nga my thích đâm vào, kinh lực trên chuồng trái nhả mạnh ra, hất thái hậu lùi lại vài bước.

Thái hậu chân phải chạm đất, lập tức nhảy về phía sau hơn nửa trượng, chỉ thấy khí huyết trước ngực nhộn nhạo, suýt nữa ngất đi, sợ Hải lão công thừa cơ tấn công, từ từ bước qua vài bước đứng dựa vào tường.

Hải lão công buông tiếng cười dài, quát “Người may lắm, người may lắm!”, vù vù vù liên tiếp đẩy ra ba chuồng, vừa vung chuồng, thân hình vừa nhảy xổ về phía trước.

Thái hậu nhảy tránh qua bên phải, hai chân nhún ra, ngã lún xuống đất, chỉ nghe chát chát một tiếng, một cái giàn hoa đã bị chuồng lực của Hải lão công đánh sập một bên. Thái hậu gân mềm sức kiệt, không sao động dậy được nữa, đang lúc kinh hoàng, chợt thấy Hải lão công phục xuống giàn hoa, không động dậy nữa.

Thái hậu chống tay muốn đứng dậy, nhưng tứ chi đều mềm như bông, toàn thân nhún ra, đang định gọi một cung nữ tới đỡ thì nghe từ xa có tiếng người văng vẳng, nghĩ thầm “Mình đánh nhau với gã thái giám độc ác này, nãy giờ không lớn tiếng, nhưng lúc y sắp chết thì quát tháo la lối, đánh đổ giàn hoa, dĩ nhiên đã làm kinh động bọn thái giám, thị vệ trong cung. Đám người ngày trong chớp mắt sẽ tới, thấy mình ở đây, bên cạnh có một thái giám già, một thái giám trẻ chết, thì còn thể thống gì nữa?”. Bèn gắng gượng vận khí đứng lên vào phòng, nhưng một hơi thở cũng không vận lên được.

Chỉ nghe tiếng người dần dần tới gần, đang lúc nguy cấp, chợt có một người bước tới bên cạnh nói “Thái hậu, lão nhân gia người vẫn bình yên chứ? Để tôi đỡ người đứng lên”, chính là tiểu thái giám Tiểu Quế tử. Thái

hậu vừa ngạc nhiên vừa mừng rỡ, nói “Người... người... người không bị gã ác nhân kia... đá chết sao?”.

Vi Tiểu Bảo nói “Y đá tôi không chết đâu”, mới rồi y bị Hải lão công đá bay vào bụi hoa, thổ ra không ít máu tươi, nhưng định thần một lúc lại đứng lên được, thấy Hải lão công nằm phục xuống giàn hoa không động dậy, vội nép vào sau một bụi cây, nhặt một viên đá dưới đất ném tới Hải lão công, cách một tiếng, trúng vào đầu, nhưng Hải lão công vẫn không động dậy. Vi Tiểu Bảo cả mừng “Lão rùa đen chết rồi!”. Nhưng rốt lại vẫn sợ sệt, không dám bước tới xem, nhất thời không biết nên chạy ra ngoài hay tới đỡ thái hậu, chợt nghe tiếng người xôn xao, rất nhiều người đang đổ tới, nếu chạy trốn cũng không thoát, nhất định sẽ bị bắt gặp, bèn lập tức chạy tới trước mặt thái hậu đưa tay đỡ bà ta đứng lên.

Thái hậu mừng rỡ nói “Hảo hài tử, người mau đỡ ta vào phòng nghỉ ngơi”. Vi Tiểu Bảo nói “Vâng!”. Nửa kéo nửa ôm, loạng choạng đỡ bà ta vào phòng, đặt nằm lên giường, mình thì hai chân nhũn ra, ngã vật xuống tám thảm dày dưới đất, thổ dốc một hồi. Thái hậu nói “Người cứ núp ở đây, khi có người tới không được lên tiếng”. Vi Tiểu Bảo nói “Vâng!”.

Qua một lúc, chỉ nghe bước chân vang lên rầm rập, rất nhiều người chạy tới ngoài phòng. Ánh đèn lồng từ ngoài cửa sổ soi vào trong. Có người nói “Có một thái giám chết ở đây!”. Một người khác nói “Là Hải lão công ở Thượng thiện giám”. Một người cao giọng nói “Khải bẩm thái hậu, trong vườn xảy ra chuyện, thái hậu vạn phúc kim an”. Nói như thế là có ý hỏi thái hậu có bình an không.

Thái hậu hỏi “Xảy ra chuyện gì?”.

Bà ta vừa lên tiếng, bọn thị vệ và thái giám bên ngoài đều thở phào một hơi, chỉ cần thái hậu yên ổn thì tuy cung Từ Ninh có xảy ra chuyện cũng không mang tội gì quá lớn. Người đứng đầu bọn thị vệ nói “Đường như là đám thái giám đánh nhau, chứ không có chuyện gì. Xin thái hậu cứ nghỉ ngơi, sáng mai bọn nô tài sẽ tra xét rõ ràng tâu lên”. Thái hậu nói “Được rồi”.

Chỉ nghe người đứng đầu bọn thị vệ hạ giọng thì thảo sai bọn thủ hạ mang xác Hải lão công ra. Có một người hạ giọng nói “Ơ đây còn có xác một cung nữ nữa. Ô ! Tiểu cung nữ này chưa chết, chỉ bị ngất đi thôi”. Người đứng đầu bọn thị vệ hạ giọng nói “Mang luôn cả ra ngoài, đợi cô ta tỉnh lại sẽ tra hỏi nguyên do”.

Thái hậu nói “Có tiểu cung nữ à ? Bế vào phòng ta đi”. Bà ta rất sợ sau khi Nhụy Sơ tỉnh lại sẽ tiết lộ phong thanh với người ngoài.

Bên ngoài có người vâng dạ, một thái giám bế tiểu cung nữ Nhụy Sơ vào phòng, nhẹ nhàng đặt xuống đất, dập đầu làm lễ với thái hậu rồi lùi ra.

Lúc ấy các cung nữ tùy thân của thái hậu đều đã giắt mình tỉnh dậy, người nào cũng đứng ngoài phòng châu chực, chỉ là không được thái hậu gọi, không dám bước vào. Thái hậu nghe thấy đám thị vệ thái giám dần dần đi xa, nói “Các người về ngủ đi, không cần hầu đâu”. Đám cung nữ vâng dạ tan về. Thái hậu biết võ công, chuyện ấy cực kỳ bí mật, cho dù là cung nữ tùy thân cũng không biết. Bà ta sớm tối đều phải luyện công, bất kể thái giám cung nữ nào nếu không có lệnh triệu thì không được bước vào phòng một bước, ngay cả chạm tay một cái vào rèm cửa cũng cấm ngặt.

Thái hậu điều hòa hơi thở một lúc, Vi Tiểu Bảo cũng dần dần khôi phục được khí lực ngồi lên, qua một lúc thì gượng dậy được. Thái hậu thấy ngực y bị trúng một cước rất nặng của Hải lão công, mà gã tiểu thái giám này vẫn hành động được bình thường, còn đưa được mình vào phòng, không biết y đã luyện qua công phu gì, bèn hỏi “Ngoài Hải Đại Phú, còn ai dạy võ công cho người nữa không?”.

Vi Tiểu Bảo nói “Nô tài học võ công với lão già độc ác ấy vài tháng, nhưng những võ công y dạy có quá nửa là giả. Người ấy rất xấu xa, hàng ngày đều nghĩ cách giết chết nô tài”.

Thái hậu ờ một tiếng, nói “Hai mắt y bị mù là do người hạ độc phải không?”. Vi Tiểu Bảo nói “Lão già ấy ngày đêm đều sau lưng nói xấu thái hậu, nhục mạ hoàng thượng, nô tài quả thật nghe không được, lại không có bản lĩnh để giết y, nên chỉ còn... chỉ còn...”. Thái hậu nói “Y nhục mạ hoàng thượng ra sao?”. Vi Tiểu Bảo nói “Toàn là những lời vô pháp vô thiên, nô tài không dám nhớ câu nào, nghe xong là quên ngay. Đã quên hết cả rồi, không sao nhớ lại được”.

Thái hậu gật gật đầu, nói “Hài tử người ngoan lắm, đêm nay người tới đây làm gì thế?”.

Vi Tiểu Bảo nói “Nô tài ngủ trên giường, nghe lão già độc ác kia mở cửa ra ngoài, chỉ sợ y giở trò gì ra hại mình, bèn rón rén đi theo, một mạch tới thẳng chỗ này”.

Thái hậu thông thả nói “Vậy y nói năng bậy bạ với ta một lúc, người đều nghe thấy cả rồi”. Vi Tiểu Bảo nói “Lời nói của lão già độc ác ấy trước nay nô tài coi như y

đánh rắm, thái... thái hậu người đừng trách nô tài nói lời thô tục, chứ tôi rất cảm hận y. Y hàng ngày nhục mạ tôi là quân rùa đen, chửi rửa tổ tông của tôi, tôi biết trước nay y không có câu nào là nói đúng”. Thái hậu cười nhạt nói “Ta là hỏi ngươi, Hải Đại Phú nói gì với ta, ngươi đều nghe thấy cả rồi phải không, ngươi trả lời thành thật đi”.

Vì Tiểu Bảo nói “Nô tài ỉn núp xa xa ngoài cửa, không dám tới gần, lão già độc ác ấy rất thính tai, tôi mà tới gần nhất định y sẽ phát giác ra ngay. Tôi chỉ thấy y nói chuyện với thái hậu, muốn nghe trộm vài câu, nhưng vì cách quá xa, có nghe cũng không nghe được. Về sau thấy y lớn mật mạo phạm thái hậu, rất là đại nghịch bất đạo, nô tài mới liều mạng tới cứu giá. Y rốt lại nói gì với thái hậu, thì nô tài không biết. Y... nhất định là y nói xấu nô tài, nói tôi làm mù mắt y, đó tuy là sự thật, nhưng những chuyện khác thì thái hậu ngàn vạn lần đừng tin. Chắc là thái hậu không tin lời y nên thẳng nô tài ấy mới dám mạo phạm thái hậu”.

Thái hậu nói “Hừ, ngươi khôn ngoan lắm, ranh mãnh lắm. Lời Hải Đại Phú nói, ngươi quả thật không nghe thấy cũng tốt, giả làm như không nghe thấy cũng tốt. Chỉ cần tương lai có nửa câu đồn đại nào lọt tới tai ta, thì ngươi biết sẽ có kết quả ra sao rồi”. Vì Tiểu Bảo nói “Thái hậu đối với nô tài ớn nặng như núi, nếu quả có ai lớn mật bịa đặt nói xấu thái hậu và hoàng thượng sau lưng, thì nô tài không liều mạng với y không được”. Thái hậu nói “Ngươi có thể nói như vậy thì ta rất vui. Trước đây ta đối với ngươi cũng không có gì tốt”. Vì Tiểu Bảo nói “Trước đây hoàng thượng đánh vật tử võ với nô tài, nô tài không biết là Vạn tuế gia, ngôn ngữ cử động bừa bãi, mà thái hậu và hoàng thượng không

hề bắt tội, đã là ơn nặng như núi rồi. Nếu không như thế thì cho dù nô tài có một trăm cái đầu cũng đã bị chém rồi. Lão già độc ác kia hàng ngày vẫn muốn giết nô tài, may là thái hậu cứu mạng cho tôi, nô tài quả thật vô cùng cảm kích”

Thái hậu thông thả nói “Người biết cảm kích biết ơn, như thế rất tốt. Người thấp ngọn nến trên bàn lên đi”.

Vi Tiểu Bảo nói “Vâng”, rồi đánh lửa lên thắp nến. Nến trong phòng thái hậu rất lớn, đặc biệt sáng sủa.

Thái hậu nói “Người bước tới đây, để ta xem xem người”.

Vi Tiểu Bảo nói “Vâng”, rồi từ từ bước tới trước giường thái hậu, chỉ thấy bà ta sắc mặt trắng bệch không có chút huyết sắc, hai hàng lông mày hơi nhướng lên, ánh mắt sáng quắc. Vi Tiểu Bảo tim càng đập mạnh, nghĩ thầm “Bà ta... bà ta có giết mình diệt khẩu không nhỉ? Bây giờ mà mình co chân bỏ chạy thì nhất thời chưa chắc bị bắt, nhưng nếu bị bà ta tóm được thì hỏng to!”. Y trong lòng chỉ muốn bỏ chạy lập tức, nhưng nhất thời không quyết ý được, chỉ vừa hơi do dự, thái hậu đã vươn tay trái ra nắm chặt tay phải y.

Vi Tiểu Bảo giật nảy mình, toàn thân rúng động, bật kêu “A” một tiếng. Thái hậu nói “Người sợ cái gì thế?”. Vi Tiểu Bảo nói “Tôi không sợ... tôi không sợ... chẳng qua là... chẳng qua là...”. Thái hậu nói “Chẳng qua là cái gì?”. Vi Tiểu Bảo nói “Thái hậu đối với nô tài ơn nặng như núi, nô tài được cái gì cái gì sợ nhỉ?”. Y nghe người ta nói câu thành ngữ “Được thương phát sợ”, nhưng trong bốn chữ chỉ nhớ được hai chữ. Thái hậu không biết y nói

gì, nói “Sao ngươi run bắn lên như thế?”. Vi Tiểu Bảo nói “Tôi không có... không có...”.

Nếu lúc ấy thái hậu một chuồng đập chết y thì về sau càng không phải lo sợ y tiết lộ chuyện bí mật, nhưng nói thế nào cũng không vắn nổi một hơi chân khí, quả thật gân mềm sức kiệt, tuy đã nắm được tay Vi Tiểu Bảo nhưng thật ra trên ngón tay không có chút khí lực nào, Vi Tiểu Bảo chỉ cần khẽ giãy một cái là thoát thân được ngay, lúc ấy bèn mỉm cười nói “Đêm nay ngươi lập được công lớn, ta sẽ có trọng thưởng”.

Vi Tiểu Bảo nói “Là lão thái giám độc ác kia định giết nô tài, may mà được thái hậu cứu mạng, chứ nô tài không có chút công lao gì”

Thái hậu nói “Ngươi biết tốt xấu, tương lai ta sẽ đối xử tốt với ngươi, thôi về đi”.

Vi Tiểu Bảo cả mừng, vội bò xuống dập đầu mấy cái lui ra. Thái hậu thấy y trên má dính đầy máu tươi, rõ ràng thổ huyết không ít, nhưng lúc quỳ xuống dập đầu, cử chỉ vẫn rất lạnh lẽ, bất giác thán ngạc nhiên.

Lúc Vi Tiểu Bảo ra khỏi phòng còn cúi xuống nhìn Nhụy Sơ một cái, thấy ngực cô ta vẫn còn nhô lên hụp xuống, hơi thở rất đều, giống như đang ngủ say, sắc mặt hồng nhuận, hoàn toàn không có vẻ gì khác lạ, nghĩ thầm “Qua vài hôm ta sẽ đi tìm một ít bánh trái kẹo mứt đem tới cho ngươi ăn”, rồi rảo chân trở về phòng mình, cài chặt then cửa, thở phào một hơi, lập tức như trút bỏ được gánh nặng.

Trong bấy nhiêu hôm sống chung trong một phòng với Hải lão công, lúc nào cũng nom nớp lo sợ, “Bây giờ lão rùa đen đã chết, không sợ có người hại mình nữa”.

Đột nhiên nhớ lại sắc mặt của thái hậu dưới ánh đuốc, lập tức rung mình một cái, nghĩ thầm “Trong hoàng cung này không yên ổn lắm, lão tử cứ... cứ..., hô hô, cứ lấy bốn mươi lăm vạn lượng bạc trở về Dương Châu gặp mẹ là hay”. Nghĩ tới việc mình còn sống, bốn mươi lăm vạn lượng bạc mất rồi lại được, không kìm được hoa chân múa tay.

Qua một lúc, y cảm thấy mệt mỏi, ngã vật qua một bên, nằm trên giường thiếp đi.

(1) Chú : Hai học sĩ Hồ Triệu Long, Vương Hy phụng chỉ biên soạn bộ *Đoan Kính hậu ngũ lục*, những việc có quan hệ với sự thật đương thời đều thấy có trong *Thanh đại sử*, *Thế tổ xuất gia sự khảo thực của Mạnh Sâm*. Đoạn này trong sách này viết từ tháng 1. 1970, sau đó hoàn toàn không có thay đổi thêm bớt. Vừa khéo bộ *Ngũ lục* ấy xuất bản chưa lâu, trước nay đều cho là thế, không cần phải là kẻ trí giả mới biết được.

(2) Chú : Hoàng đế Thuận Trị có tất cả bốn vị hoàng hậu, trong đó hai người là hoàng hậu chính thức. Một người trong sử sách gọi là *Phế hậu*, Thanh sử cáo nói bà “xinh đẹp mà thông tuệ”, là cháu gái của mẹ Thuận Trị. Thanh sử cáo chép “Vua thích kiêu ước, hậu thì xa xỉ, lại hay ghen, nhiều lần vô lễ với vua”. Lúc ấy Thuận Trị mười phần sủng ái *Đổng Ngạc phi*, hoàng hậu ghen, không ngừng gây gổ cãi vã với hoàng đế. Thuận Trị cá giận, bèn xuống chỉ phế hậu. Vương công đại thần đều phản đối, tranh chấp rất lâu, kết quả đến năm Thuận Trị thứ 10 hậu vẫn bị phế. Thuận Trị trong lòng đương nhiên muốn lập *Đổng Ngạc phi* làm hoàng hậu, nhưng *Đổng Ngạc phi* không phải xuất thân từ nhà đại quý tộc hoàng thân quốc thích, vì thế đánh lập một cô gái khác trong họ hàng nhà mẹ làm hoàng hậu, đời sau gọi là *Hiếu Huệ hoàng hậu*. Việc lập bà hoàng hậu này là chủ trương của Thái hậu, nên Thuận Trị rất không thích. Thanh sử cáo chép “Tháng 5 năm Thuận Trị thứ 11 cưới làm phi, tháng 6 sách phong

làm hoàng hậu. Quý phi Đồng Ngọc phi đang được sủng ái, lại không được phong làm hoàng hậu. Tháng 1 năm Thuận Trị thứ 15 Hoàng thái hậu không khỏe, vua trách hoàng hậu lễ tiết không chu đáo, ra lệnh đình lại những tờ biểu xin phong bà làm hoàng hậu, sai chủ vương bồi lộc và đại thần bàn bạc. Tháng 3 có chế của hoàng thái hậu, phong làm hoàng hậu như cựu chế. Khi Thánh tổ tức vị, phong làm Hoàng thái hậu". Thuận Trị rất chung tình với Đồng Ngọc phi, dốc lòng bồi mồi lỗi lầm của hoàng hậu, mẹ bị bệnh thì trách hoàng hậu hầu hạ không tốt, muốn lấy đó làm cớ để phế bà. Nhưng mẹ ông ra sức báo vệ bọn tiểu bối bên nhà mình, nên hoàng hậu mới được chu toàn. Sau khi Khang Hy lên ngôi, bà hoàng hậu này được thăng làm Hoàng thái hậu.

Ngoài ra còn có hai người không phải là hoàng hậu chính thức. Một người là mẹ ruột Khang Hy, cha bà là Đồng Quốc Trinh người Hán Bát kỳ, nên Khang Hy có một nửa là dòng máu người Hán. Bà vốn chỉ là phi tử, mẹ nhờ con mà sang, sau khi Khang Hy làm hoàng đế, cũng tôn bà làm Hoàng thái hậu. Bà qua đời tháng 2 năm Khang Hy thứ 2, sử sách gọi là Hiếu Khang hoàng hậu. Một người nữa chính là Đồng Ngọc phi. Thanh sử cáo chép "Năm mười tám tuổi vào cung, được vua đặc biệt yêu thương, sủng ái nhất hậu cung". Sau khi chết được truy phong là hoàng hậu, gọi là Hiếu Hiến hoàng hậu, còn gọi là Đoan Kính hoàng hậu.

Hồi 7

*Xưa nay thành bại nguyên do số
Thiên hạ anh hùng rất dễ hay*

Sáng hôm sau Vi Tiểu Bảo thức dậy, ngực đau buốt, lại cảm thấy toàn thân vô lực, biết vì đêm qua bị Hải lão công đánh một chuồng, đá một cước, gắng gượng trở dậy, chỉ thấy trước ngực có một vết máu lớn, bèn cởi trường bào ra, ngâm vào chậu nước vò mấy lượt, đột nhiên thấy vải áo rơi ra từng mảnh. Y giật nảy mình, nhấc cái áo ra khỏi chậu, chỉ thấy trước ngực áo có hai chỗ rách lớn, một chỗ có hình bàn tay, một chỗ có hình bàn chân. Y rất kinh ngạc “Chuyện... chuyện này là trò ma gì vậy?”. Vừa nghĩ tới chữ “ma”, lập tức toàn thân nổi gai ốc.

Ý nghĩ đầu tiên là “Hồn ma của lão rùa đen xuất hiện, khoét hai cái lỗ trên áo mình”, lại nghĩ “Hồn ma của lão rùa đen không biết là mù hay có thể nhìn thấy người ta?”. Người mù chết đi thành ma có mù nữa hay không, ý nghĩ ấy vừa lóe lên, y không nghĩ ngợi gì nữa,

cầm cái áo ngẩn ra, đột nhiên sực hiểu “Không phải ma ! Hôm qua lão rùa đen đánh một chuông đá một cước vào tâm khẩu mình, hai cái lỗ này là bị y đánh thủng. Hô hô, võ công của lão tử cũng không kém, chỉ phun ra vài ngụm máu, cũng không phải chuyện gì lớn. Ờ, không biết có bị nội thương hay không ? Lão rùa đen có một cái rương thuốc, cứ xem có thuốc gì trị thương, uống một chút là hay”.

Hải lão công chết rồi, đồ vật của y thì Vi Tiểu Bảo không hề khách khí chiếm cả làm của mình, khệnh khạng hăng giọng một tiếng, mở hòm lấy rương thuốc ra. Trong rương thuốc cứ mỗi cái bình thì có một cái bao gói lại, thuốc hoàn thuốc tán rất nhiều, trên giấy gói cũng có viết chữ, nhưng y không biết được bao nhiêu chữ, làm sao phân biệt được bao nào là thuốc trị thương, bao nào là thuốc độc ? Trong đó có một bình đựng thuốc bột màu vàng, y vừa nhìn thấy liền giật mình, nhận ra là Hóa thi phấn hôm trước đã dùng để tiêu hủy thi thể của Tiểu Quế tử, chỉ cần rắc một ít vào vết thương, không bao lâu toàn bộ xác chết kể cả quần áo giày tất đều biến thành một vũng nước vàng, tự nhiên không dám đụng vào bình thuốc bột ấy. Lại nhớ tới việc chỉ vì mình cho thêm phân lượng thuốc bột mà Hải lão công bị mù hai mắt nên nói thế nào cũng không dám tùy tiện uống vào, may là trước ngực cũng không đau lắm, bèn nói một mình “Con nẹ nó, lão tử võ công cao cường, không uống thuốc lại không tốt hơn à ?”.

Lúc ấy y đóng rương thuốc lại, lại nhìn tới những vật trong rương đều là áo quần sách vở, ngoài ra còn

hơn hai trăm lượng bạc, chỗ bạc này y không coi vào đâu, đừng nói Sách Ngạch Đồ ưng thuận đưa y bốn mươi lăm vạn lượng bạc, chỉ cần đi gieo xúc xắc với bọn anh em Ôn Hữu Đạo thì mấy trăm lượng bạc cũng chỉ dễ dàng nhấc tay là có.

Y lấy một tấm trường bào trong buồng của Tiểu Quế tử mặc vào, nhìn thấy tấm bối tâm mình nhuộm màu đen trên người, bất giác sùng sốt “Lão rùa đen ra tay đánh thủng hai lỗ to trên áo bào của mình, tại sao tấm áo này lại không rách chút nào? Đây là vật tìm được trong kho bảo vật của Ngao Bái, nếu không phải là bảo y thì đời nào Ngao Bái lại cất trong kho bảo vật?”. Chợt xoay chuyển ý nghĩ “Lão rùa đen đánh mình không chết, đá mình không nát biết đâu không phải là vì Vi Tiểu Bảo võ công cao cường, mà là nhờ tấm bảo y của Ngao Bái cứu mạng. Hôm trước Sách đại ca bảo mình mặc vào, quả thật là rất có tiên kiến, mà mình mặc vào xong lại không cởi ra, cũng phải nói là có tiên kiến không kém”.

Đang lúc dắc ý, chợt nghe bên ngoài có người gọi “Quế công công, có tin mừng lớn, có tin mừng lớn! Mở cửa mau đi!”. Vi Tiểu Bảo vừa cài cúc áo vừa bước ra mở cửa hỏi “Tin mừng gì thế?”.

Bốn thái giám đứng ngoài cửa nhất tề khom lưng thỉnh an Vi Tiểu Bảo, đồng thanh nói “Chúc mừng Quế công công”. Vi Tiểu Bảo cười nói “Mới sáng ra sao lại khách khí như thế?”. Một thái giám khoảng bốn mươi tuổi cười nói “Mới rồi thái hậu ban ý chỉ xuống phủ Nội vụ, vì Hải Đại Phú Hải lão công bị bệnh qua đời, chúc Thái giám Phó tổng quản Thượng thiện ty do Quế công

công thăng nhiệm”. Một thái giám khác cười nói “Bọn tôi không chờ các đại thần bên phủ Nội vụ truyền đạt ý chỉ, đã vội tới đây báo tin mừng cho người, từ nay về sau Quế công công cai quản Thượng thiện ty, thật là hay quá!”.

Vi Tiểu Bảo làm thái giám có phẩm cấp, cũng không thấy có gì không xứng đáng, chỉ nghĩ “Thái hậu thăng cấp cho mình là bảo mình không được tiết lộ phong thanh về chuyện tối hôm qua. Thật ra nếu không thăng chức cho mình thì lão tử cũng không dám nhiều lời, cái đầu này mà rụng xuống, không còn miệng nữa thì còn có thể nhiều lời sao? Có điều thái hậu đã đề bạt chứ không giết mình, thì có thể yên tâm”. Nghĩ tới đó lập tức mặt mày hớn hở, lấy ngân phiếu ra thưởng mỗi người năm mươi lượng bạc báo tin mừng.

Một thái giám nói “Trong cung chúng ta trước nay chưa có Phó tổng quản nào trẻ tuổi như Quế công công người. Trong cung có mười bốn Thái giám Tổng quản, tám Thái giám Phó tổng quản, những nhân vật đứng đầu tất cả chỉ có hai mươi hai vị, vốn không có ai dưới ba mươi tuổi. Quế công công hôm nay thăng nhiệm, sắp tới sẽ ngồi ngang hàng với bọn Trương Tổng quản, Vương Tổng quản, quả thật rất xứng đáng!”. Một người khác nói “Mọi người chỉ biết Quế công công là người thân tín của hoàng thượng, không ngờ thái hậu cũng coi trọng người như thế, chỉ e không đầy nửa năm sẽ thăng luôn làm Tổng quản. Trở đi còn xin cất nhắc nhiều cho bọn huynh đệ!”.

Vi Tiểu Bảo hô hô cười rộ, nói “Đều là người một nhà, anh em tốt, còn nói cất nhắc với không cất nhắc cái

gì? Đây là ân điển của thái hậu và hoàng thượng, lão... lão... chứ Quế Tiểu Bảo ta có công lao gì đâu?”. Y hai chữ lão tử vừa ra tới miệng đã nuốt trở vào, cũng không khó khăn gì lắm, lại nói “Nào nào nào, mọi người vào nhà ngồi chơi, uống chén trà đã !”.

Thái giám trung niên nói “Ân chỉ của thái hậu phải đến giờ Ngọ phủ Nội vụ mới truyền qua, mọi người cùng mời Quế công công đi uống một chén, mừng công công được thăng chức, liên tiếp thăng luôn hai cấp. Quế công công, hiện người là quan ngũ phẩm, cũng không phải là nhỏ đâu”. Ba người còn lại cũng hòa theo, nhất định kéo Vi Tiểu Bảo đi uống rượu. Vi Tiểu Bảo tuy gần đây quen được người ta phụng thờ, nhưng có ai nịnh nọt cũng cảm thấy dễ nghe, lập tức khóa cửa lại, cười hì hì theo bốn thái giám đi uống rượu.

Trong bốn người có hai người là hầu cận thái hậu, vâng lệnh thái hậu tới truyền chỉ cho phủ Nội vụ, được tin sớm nhất. Hai người kia là thái giám trong Thượng thiện giám, một người coi việc mua lương thực, một người coi việc mua thức ăn, đều là chức vụ béo bở nhất trong cung. Hai người vừa nghe tin Hải Đại Phú bệnh chết, lập tức tới chờ ngoài cổng phủ Nội vụ, một bước cũng không rời, muốn biết ai sẽ giữ chức vụ của Hải Đại Phú để lập tức tới lo lót, tiện giữ chức vị. Bốn người mời Vi Tiểu Bảo vào trù phòng, cung cung kính kính mời y ngồi lên ghế đầu. Bọn đầu bếp trong ngự trù biết từ ngày mai thăng nhỏ này sẽ trở thành thượng ty của mình, ai cũng trở hết tinh thần, nấu nướng thức ăn thật ngon, chỉ e ngay hoàng hậu và hoàng đế lúc bình thời cũng không được ăn ngon như thế.

Vi Tiểu Bảo không biết uống rượu, thuận miệng ăn nói bừa bãi với họ. Một thái giám thờ dài nói “Hải công công là người rất tốt, đáng tiếc sức khỏe không ra sao, lại mù hai mắt, mấy năm nay tuy nói là cai quản Thượng thiện giám nhưng cả tháng không tới ngự trụ phòng được một hai lần”. Một thái giám khác nói “May là mọi người trung thành làm việc, cũng không có sai sót gì”. Lại một thái giám khác nói “Hải lão công là bề tôi mà tiên đế ưa thích, nếu không phải nhờ vào ân điển cũ của tiên đế, thì chức sai sử Thượng thiện giám đã giao cho người khác rồi. Quế công công được hoàng thượng và thái hậu sủng hạnh thì lại khác hẳn. Bọn tôi dưới cây to có bóng mát, làm việc cũng tiện hơn nhiều”. Người đầu tiên lại nói “Nghe nói Hải lão công tới hôm qua ho quá mà chết”.

Vi Tiểu Bảo nói “Đúng đấy, Hải lão công mà lên con ho, thì thường bị nghẹt thở”.

Thái giám hầu hạ thái hậu nói “Sáng sớm hôm nay Lý thái y bên Ngự y tâu với thái hậu, nói Hải lão công bị bệnh lao vào cốt, phong thấp nhập tâm, bệnh già nhiều năm phát ra, lại chữa chạy không tốt. Chỉ sợ là bệnh lao lây cho người khác, sáng ra đã đem xác y hỏa thiêu rồi. Thái hậu than thở hồi lâu, luôn miệng nói : Đáng tiếc, đáng tiếc, con người Hải Đại Phú quả rất thành thật !”.

Vi Tiểu Bảo vừa sợ vừa mừng, biết bọn thị vệ, ngự y, thái giám đều sợ liên lụy nên giấu chuyện Hải Đại Phú bị giết không báo lên, chính với hợp với tâm ý thái hậu. Vi Tiểu Bảo nghĩ thầm “Cái gì mà bệnh lao vào cốt, phong thấp nhập tâm? Lão rùa đen đào nhón vào bụng, kiếm sắc xuyên tim mới là sự thật”.

Uống rượu một lúc, hai thái giám trong Thượng thiện giám dần dần nói vào chuyện chính, nói thái giám sinh hoạt kham khổ, toàn dựa vào tiền dầu nước, xin Vi Tiểu Bảo đừng cố chấp như Hải lão công, mọi việc nhất thiết xin vo tròn cho. Vi Tiểu Bảo có chỗ thì hiểu, có chỗ thì không hiểu, cứ ậm à ậm ừ. Uống rượu xong hai thái giám ấy dúm một cái bao nhỏ vào bọc y. Về phòng mở ra xem thì té ra là hai tấm ngân phiếu, mỗi tấm một ngàn lượng. Ba chữ một ngàn lượng thì y đọc được, nghĩ thầm “Chưa thượng nhiệm đã lấy trước hai ngàn, tiền dầu nước thật không tệ đâu”.

Đến giờ Thân, Khang Hy sai người gọi y tới Thượng thư phòng, vẻ mặt tươi cười nói “Tiểu Quế tử, thái hậu nói đêm qua ngươi lập công lớn, muốn thăng cấp cho ngươi đấy”.

Vi Tiểu Bảo nghĩ thầm “Ta biết lâu rồi!”. Lập tức làm ra vẻ vừa mừng vừa sợ, quỳ xuống dập đầu nói “Nô tài cũng không có công lao gì, đều là ân điển của thái hậu và hoàng thượng”.

Khang Hy nói “Thái hậu nói đêm qua có mấy tên thái giám đánh nhau trong hoa viên, làm kinh động thái hậu, ngươi qua đó khuyên can, xử lý rất ổn thỏa, ngươi còn nhỏ tuổi mà rất biết đại thể”. Vi Tiểu Bảo đứng lên, nói “Biết đại thể à, cũng chưa chắc đâu. Có điều ta biết là có những chuyện nghe được thì phải nhớ cho kỹ, có những chuyện nghe được là phải lập tức quên hết, vĩnh viễn không được nhắc tới. Bọn thái giám đánh nhau, nói rất nhiều lời khó nghe, tự nhiên ai cũng không nên nhắc tới”.

Khang Hy gật gật đầu cười hề hề, nói “Tiểu Quế tử, hai chúng ta tuy tuổi còn nhỏ, nhưng cũng nên làm mấy việc lớn, đừng để các đại thần coi bọn ta còn nhỏ, không biết việc gì”. Vì Tiểu Bảo nói “Đúng thế. Chỉ cần hoàng thượng định ra kế sách, có việc gì cứ giao cho nô tài đi làm là được”. Khang Hy nói “Tốt lắm! Thằng khốn Ngao Bái kia làm loạn phạm thượng. Tuy ta tha không giết y, nhưng người này bệ đảng rất đông, chỉ sợ tro tàn chưa tắt, làm phản trở lại, thì rất không hay”. Vì Tiểu Bảo nói “Đúng thế!”.

Khang Hy nói “Ta đã sớm biết thằng khốn Ngao Bái này cứng đầu, vì thế không cho giam y trong nhà ngục của bộ Hình để y khỏi ăn nói bậy bạ, trước nay vẫn giam trong phủ của Khang thân vương. Mới rồi Khang thân vương tới tâu, nói thằng khốn ấy suốt ngày kêu gào chửi bới, nói rất nhiều lời bất tốn”. Nói tới đó hạ giọng xuống rất khề, nói “Thằng khốn ấy nói ta dùng đao đâm vào lưng y một nhát”.

Vì Tiểu Bảo nói “Làm gì có chuyện ấy? Đối phó với thằng khốn ấy thì cần gì hoàng thượng phải đích thân động thủ? Nhất đao ấy là nô tài đâm, nô tài đi nói rõ với Khang thân vương là được”.

Khang Hy đích thân động thủ ám toán Ngao Bái, chuyện ấy mà đồn ra thì quả thật rất mất thể thống của kẻ làm vua, y đang vì thế mà phát rầu, nghe Vì Tiểu Bảo nói thế trong lòng rất mừng, gật đầu nói “Chuyện ấy mà người nhận là tốt nhất”. Trầm ngâm một lúc rồi nói “Người tới nhà Khang thân vương xem xem, xem lúc nào thằng khốn ấy mới chết”. Vì Tiểu Bảo nói “Vâng!”. Khang Hy nói “Ta chỉ cho rằng y bị trúng nhất đao ấy trong chớp mắt sẽ chết ngay nên mới tha mạng cho y, không ngờ thằng khốn ấy lại khỏe mạnh như thế, rõ ràng vẫn còn

sống, lại còn ăn nói bậy bạ ở đó, mê hoặc lòng người, nếu sớm biết thế này...", trong câu nói đầy ý hối hận.

Vi Tiểu Bảo đoán Khang Hy muốn mình ngầm ngầm giết chết y, bèn nói "Ta thấy y có quá nửa là không sống qua được hôm nay đâu".

Khang Hy gọi bốn tên thị vệ, sai họ hộ tống Vi Tiểu Bảo qua phủ Khang thân vương công cán.

Vi Tiểu Bảo trước tiên về chỗ ở, lấy các vật cần dùng, cưới một con ngựa cao lớn, được bốn tên thị vệ xúm quanh bảo vệ, đi về phía phủ Khang thân vương, trên đường nhìn phải liếc trái, nghênh ngang đắc ý.

Chợt nghe bên cạnh đường có một hán tử nói "Nghe nói người bắt được đại gian thần Ngao Bái là một vị tiểu công công mười mấy tuổi phải không?". Một người khác nói "Đúng đấy, hoàng đế là thiếu niên thì công công được sủng ái bên cạnh cũng đều là thiếu niên". Người trước nói "Có phải vị tiểu công công này không?". Người kia nói "Ta cũng không biết".

Một tên thị vệ muốn lấy lòng Vi Tiểu Bảo, cao giọng nói "Bắt được tên gian thần Ngao Bái, chính là công lớn của vị Quế công công này".

Ngao Bái ngược đãi tàn sát người Hán, hung ác tham lam, bách tính hận y thấu xương, một sớm y bị bắt, xử tội tịch biên gia sản, trong ngoài thành Bắc Kinh tiếng hoan hô như sấm. Lúc tiểu hoàng đế hạ chỉ bắt y, Ngao Bái cậy sức khỏe chống cự, rốt lại bị một đám tiểu thái giám đánh ngã, chuyện ấy cũng đã đồn đại khắp thành.

Bách tính lại thêm mắm dấm muối, tô xanh son đỏ, khách khứa trong các quán trà ai cũng nói tới mức nước bọt bắn tung tóe, Ngao Bái phóng chân đỉnh đá hoàng thượng thế nào, mấy tên thái giám ai cũng võ công cao cường thế nào, ra chiêu Khô đằng bàn căn vật ngã Ngao Bái thế nào, Ngao Bái ra chiêu Lý ngư đả đỉnh thế nào, tiểu thái giám ra chiêu Hắc hổ thâu tâm thế nào, từng chiêu từng thức kể lại cứ như ai cũng chính mắt nhìn thấy.

Trong mấy hôm ấy chỉ cần có thái giám nào ra đường là lập tức có một bọn nhàn rỗi xúm lại vây quanh hỏi han việc bắt Ngao Bái. Lúc ấy nghe tên thị vệ kia nói tiểu thái giám này là đại công thần bắt sống Ngao Bái, trên đường phố lập tức huyền náo, vô số bách tính vỗ tay khen ngợi. Vì Tiểu Bảo trong đời chưa bao giờ được vinh dự thế này, bất giác mừng rỡ như điên, thấy mình giống hệt một vị đại anh hùng. Một bọn lêu lổng chỉ là sợ hai tên thị vệ tay đặt lên cán đao đi trước mở đường, trong lòng hơi sợ sệt, nếu không thì đã sớm xúm quanh nhìn ngắm Vì Tiểu Bảo thật kỹ, hỏi han không ngớt rồi.

Năm người tới phủ Khang thân vương. Khang thân vương nghe nói hoàng thượng phái Nội sứ tới, vội mở cổng giữa ra đón, bày hương án chuẩn bị đón tiếp thánh chỉ.

Vì Tiểu Bảo cười nói “Vương gia, hoàng thượng sai tiểu nhân tới xem xem Ngao Bái, không có chuyện gì lớn đâu”.

Khang thân vương nói “Vâng, vâng!”. Y lúc trong Thượng thư phòng nhìn thấy Vì Tiểu Bảo luôn đứng cạnh Khang Hy, lại biết y đã ra sức bắt sống Ngao Bái, vội cười hê hê kéo tay y, nói “Quế công công, người khó có dịp quang lâm, chúng ta uống vài chén trước rồi hãy

đi xem thắng khôn Ngao Bái ấy”. Lập tức sai bày tiệc. Bốn tên thị vệ ngồi một bàn, do võ quan trong vương phủ bồi tiếp. Khang thân vương thì đối ẩm với Vi Tiểu Bảo trong hoa viên, hỏi Vi Tiểu Bảo thích gì.

Vi Tiểu Bảo nghĩ thầm “Nếu mình nói thích đánh bạc, vương gia sẽ bồi tiếp mình chơi xúc xắc, còn nhất định cố ý thua mình, thắng được tiền của y, như thế gọi là có thắng cũng bất vô”, bèn nói “Ta cũng chẳng thích cái gì cả”.

Khang thân vương nghĩ thầm “Người già thì thích tiền, kẻ trung niên thiếu niên thì hiếu sắc, thái giám thì không hiếu sắc rồi. Gã tiểu thái giám này thích cái gì, thật khó đoán quá. Thắng nhỏ này biết võ công, nếu tặng bảo đao bảo kiếm cho y thì biết đâu sẽ gây ra tai họa trong cung, liên lụy rất lớn. A, có rồi!”, bèn cười nói “Quế công công, chúng ta vừa gặp đã như quen biết từ lâu. Trong chuồng ngựa của ta có mấy con ngựa hay, mời người chọn vài con, kể như tiểu vương có món lễ mọn tặng người được không?”.

Vi Tiểu Bảo cả mừng, nói “Đâu dám nhận lãnh vật vương gia ban thưởng.”.

Khang thân vương nói “Người một nhà với nhau, cái gì mà thưởng với không thưởng! Nào nào nào, chúng ta đi xem ngựa trước rồi về uống rượu tiếp”, rồi nắm tay y dắt ra chuồng ngựa. Khang thân vương sai mã phu dắt mấy con ngựa nhỏ tốt nhất ra.

Vi Tiểu Bảo trong lòng không vui “Tại sao lại bảo ta chọn ngựa nhỏ? Người cho rằng ta là trẻ con chỉ biết cười ngựa nhỏ thôi phải không?”. Thấy mã phu dắt ra

năm sáu con ngựa con, bèn cười nói “Vương gia, ta thân thể không cao, chỉ thích cưỡi ngựa lớn để không thấp bé quá”.

Khang thân vương lập tức hiểu ý, vỗ đùi cười nói “Là ta hồ đồ, là ta hồ đồ”, bèn sai mã phu “Dắt con ngựa Ngọc Hoa thông ra đây mời Quế công công xem xem”.

Người mã phu kia vào giữa chuồng ngựa dắt ra một con ngựa cao lớn, toàn thân lông trắng, có pha một đốm lớn màu hồng nhạt, ngẩng đầu nghênh cổ, quả thật thân tuấn phi phàm, hàm thiếc vàng, bàn đạp vàng, mép yên bạc khảm bảo thạch, chỉ nói những mã cụ trên con ngựa cũng không biết là bao nhiêu tiền bạc, nếu không phải là bậc vương công quý thích hay đạt quan phú thương có tiền thì cũng không dám dùng những mã cụ hoa lệ đắt tiền như vậy. Vì Tiểu Bảo không biết xem tướng ngựa, nhưng nhìn thấy dáng vẻ mạnh khỏe đẹp đẽ của nó cũng không kìm được kêu lên “Con ngựa đẹp quá”.

Khang thân vương cười nói “Con ngựa này là từ Tây Vực đưa tới, thuộc loại ngựa Đại Uyển nổi tiếng, tuy cao lớn nhưng còn non lắm, chỉ mới hai năm vài tháng. Ngựa đẹp phải có người đẹp cưỡi. Quế huynh đệ, người chọn con ngựa Ngọc Hoa thông này chứ?”. Vì Tiểu Bảo nói “Đây... đây là con ngựa vương gia cưỡi, tiểu nhân làm sao dám lấy? Vương gia hậu tứ thế này thật làm tiểu nhân giảm thọ”. Khang thân vương nói “Quế huynh đệ, người coi ta như người ngoài như thế là coi thường huynh đệ rồi. Chẳng lẽ người không chịu kết bạn với ta sao?”. Vì Tiểu Bảo nói “Ồ, tiểu nhân là một... một người hèn hạ trong cung, làm sao dám kết bạn với vương gia?”.

Khang thân vương nói “Người Mãn Châu chúng ta tính tình thẳng thắn, nếu người coi ta là bạn thì cười con ngựa này đi, trở đi chúng ta cũng không phân biệt người này kẻ kia nữa. Nếu không thì ta giận lắm đấy!”. Nói xong vênh râu lên, có vẻ tức giận lắm.

Vi Tiểu Bảo cả mừng, nói “Vương gia, người... người đối xử với tiểu nhân quá tốt, thật không biết lấy gì để báo đáp”.

Khang thân vương nói “Nói cái gì mà báo đáp với không báo đáp? Người chịu nhận con ngựa này tính ra là ta có thể diện rồi”. Rồi bước tới vỗ lên yên ngựa vài cái, nói “Ngọc Hoa, Ngọc Hoa, từ nay trở đi người theo vị công công này, phải ngoan ngoãn đấy”, kể nhìn qua Vi Tiểu Bảo nói “Huynh đệ, người cười thử xem sao”.

Vi Tiểu Bảo cười nói “Vâng!”, rồi vỗ một cái lên yên ngựa, phi thân nhảy lên lưng ngựa. Mấy tháng nay y luyện tập võ công, công phu quyền cước thật sự tuy chưa học được gì nhưng lúc chạy nhảy thì thân thủ rất nhanh nhẹn.

Khang thân vương khen “Hảo công phu!”. Người mã phu dắt ngựa buông tay ra, con ngựa Ngọc Hoa thông phi vòng vòng trên bãi cát ngoài chuồng ngựa. Vi Tiểu Bảo cười trên ngựa chỉ thấy vừa mau vừa vững, y hoàn toàn không biết cách khống chế ngựa, sợ lòi cái dử, chạy được vài vòng bèn nhảy xuống, con ngựa lập tức dừng lại.

Vi Tiểu Bảo nói “Vương gia, thật đa tạ người đã hậu tứ! Bây giờ tiểu nhân phải đi xem xem Ngao Bái, rồi sẽ trở lại bồi tiếp”. Khang thân vương nói “Phải đấy, đó là

đại sự vâng chỉ sai khiến. Tiểu huynh đệ, nhờ người bẩm báo với hoàng thượng, nói bọn ta canh giữ y rất chặt chẽ, cho dù thăng khôn ấy mọc thêm hai cánh cũng không trốn thoát đâu". Vì Tiểu Bảo nói "Cái đó tự nhiên". Khang thân vương nói "Có cần ta đi với người không?". Vì Tiểu Bảo nói "Không dám làm phiền đại giá của vương gia".

Khang thân vương mỗi lần gặp Ngao Bái đều bị y chửi rủa tàn tệ, vốn không muốn gặp y, lập tức phái tám tên vệ sĩ trong phủ đưa Vi Tiểu Bảo tới tra xét Ngao Bái.

Tám tên vệ sĩ đưa Vi Tiểu Bảo tới hoa viên phía sau, tới trước một tòa thạch thất lẻ loi, phía ngoài có mười sáu tên vệ sĩ cầm cương đao canh giữ, ngoài ra có hai thủ lãnh vệ sĩ đi tuần quanh thạch thất, quả thật là phòng thủ mười phần nghiêm ngặt. Thủ lãnh vệ sĩ được tin hoàng thượng phái nội sử tới tra xét, liền dắt đám vệ sĩ tới khom người làm lễ, mở khóa kéo cánh cửa sắt ra, mời Vi Tiểu Bảo bước vào.

Trong thạch thất rất tối tăm, cạnh hành lang có một gian nhà bếp, một người lão bộc đang nấu cơm. Người thủ lãnh vệ sĩ nói "Cánh cửa sắt này lúc bình thời không khinh dị mở ra, cơm nước của khâm phạm do người này nấu ở đây đưa tới phòng giam". Vì Tiểu Bảo gật đầu nói "Tốt lắm ! Vương gia các người suy nghĩ rất chu đáo. Cửa sắt không mở, tên khâm phạm này có muốn trốn cũng rất khó". Người thủ lãnh vệ sĩ nói "Vương gia đã phân phó, nếu khâm phạm muốn đào thoát, thì cứ giết không cần hỏi".

Người thủ lĩnh vệ sĩ đưa Vi Tiểu Bảo vào trong, qua một gian sảnh nhỏ thì nghe tiếng Ngao Bái từ trong vang ra, đang chửi mắng hoành đế “Con mẹ ngươi, lão tử ra chết vào sống, lập được vô số công lao, đem lại cho ông cha ngươi một giang san xinh đẹp. Thằng tiểu quỷ nhỏ tuổi không ra gì nhà ngươi lại không yên tâm, đâm vào lưng ta một đao, ám toán lão tử. Lão tử có làm quỷ dữ, cũng không tha ngươi đâu”.

Người thủ lĩnh vệ sĩ cau mày nói “Thằng khốn này ăn nói vô pháp vô thiên, đúng là đáng tội chém đầu”.

Vi Tiểu Bảo theo âm thanh bước tới trước song sắt một gian phòng nhỏ, thò đầu nhìn vào trong, chỉ thấy Ngao Bái đầu tóc xòa tung, tay chân đều đeo xích sắt, đi qua đi lại trong phòng, dây xích kéo trên mặt đất vang lên loảng soảng.

Ngao Bái đột nhiên nhìn thấy Vi Tiểu Bảo, kêu lên “Thằng... thằng... thằng... tiểu quỷ không dái đáng chết ngàn lần nhà ngươi, ngươi vào đây, ngươi vào đây, lão tử sẽ giết chết ngươi!”. Hai mắt trợn tròn lóe lửa, đột nhiên nhẩy xổ về phía Vi Tiểu Bảo, bình một tiếng đập mạnh vào tường.

Vi Tiểu Bảo tuy biết rõ là còn cách một bức tường dày cũng giật nảy mình, lui lại hai bước, nhìn thấy dáng vẻ hung dữ của y, không kìm được hoảng sợ.

Người thủ lĩnh vệ sĩ trấn an nói “Công công đừng sợ, thằng khốn này không xông ra được đâu”. Vi Tiểu Bảo định thần, nhìn thấy chấn song sắt rất lớn, tường đá rất dày, mà xích sắt Ngao Bái mang trên người lại rất nặng, bất giác tinh thần phấn chấn, nói “Sợ gì y chứ?

Mấy người các người ra ngoài chờ ta, hoàng thượng sai ta hỏi y vài câu”. Đám vệ sĩ đồng thanh vâng dạ lui ra. Ngao Bái bên trong vẫn cao giọng chửi mắng.

Vi Tiểu Bảo cười nói “Ngao Thiếu bảo, hoàng thượng sai ta tới xem xem lão nhân gia người khỏe không. Người chửi mắng sang sảng như vậy thì còn rất khỏe, hoàng thượng mà biết được nhất định sẽ rất vui mừng”.

Ngao Bái đưa hai tay lên đập mạnh xích sắt vào chấn song sắt âm âm, tức giận nói “Con bà người, đồ con hoang của chó cái. Người về nói với hoàng đế, không cần giả nhân giả nghĩa như vậy, muốn giết cứ giết, chẳng lẽ Ngao Bái lại sợ à?”.

Vi Tiểu Bảo thấy y đập xích sắt vào chấn song sắt tóe lửa, sợ y phá được cửa xông ra, lại lùi lại một bước, cười nói “Hoàng thượng lại không có gì phải giết người vội. Người cứ yên yên ổn ổn ở đây hai ba mươi năm, lúc nào thực sự hối hận, đập đầu bình bình lạy hoàng thượng vài trăm lạy, biết đâu hoàng thượng nghĩ tới công lao của người trước đây mà tha người ra cũng chưa biết chừng. Chẳng qua là không được làm quan lớn nữa mà thôi”.

Ngao Bái lớn tiếng nói “Người nói với y đừng có nằm mơ, muốn giết Ngao Bái thì rất dễ, còn muốn Ngao Bái đập đầu thì thiên nan vạn nan đấy”.

Vi Tiểu Bảo cười nói “Bọn ta tới xem xong rồi, năm ba năm nữa, lúc hoàng thượng chợt nhớ tới người, sẽ lại phái ta tới xem xem người. Ngao đại nhân, người cố bảo trọng, ngàn vạn lần đừng để trúng gió hắt hơi, nhức đầu đau bụng đấy”.

Ngao Bái chửi lớn “Quân khốn khiếp con mẹ người. Tiểu hoàng đế vốn rất tốt, đều bị bọn con hoang của chó cái người Hán các người làm cho xấu xa. Nếu Lão hoàng gia sớm nghe lời ta, không dùng một viên quan người Hán nào trong triều, không cho một con chó người Hán nào vào trong cung, thì làm gì có chuyện rối beng như hôm nay”.

Vi Tiểu Bảo không đếm xỉa tới y nữa, trở ra nhà bếp chỗ hành lang, thấy cái chảo bốc hơi nghi ngút, giở nắp vung lên nhìn, thì là một chảo thịt heo nấu cải trắng, bèn nói “Thơm quá!”. Người lão bộc kia nói “Là cho khâm phạm ăn, chẳng đáng cái gì”. Vi Tiểu Bảo nói “Hoàng thượng sai ta tới tra xét cơm nước của khâm phạm, không được để y dối”. Người lão bộc kia nói “Xin công công yên tâm, y không dối đâu. Vương gia đã dặn mỗi ngày phải cho y ăn một cân thịt”. Vi Tiểu Bảo nói “Người múc một bát cho ta ném xem, nếu cho khâm phạm ăn dở, ta sẽ xin vương gia đánh đòn người”. Người lão bộc hoảng sợ nói “Vâng, vâng! Tiểu nhân không dám cho khâm phạm ăn dở”. Vội múc một bát canh thịt heo nấu cải trắng, hai tay cung cung kính kính đưa lên, kế đưa tới một đôi đũa.

Vi Tiểu Bảo đón lấy cái bát, húp một hớp canh, cũng không nói là ngon hay dở, nhìn đôi đũa một cái, nói “Đôi đũa này bẩn quá, người rửa cho sạch đi”. Người lão bộc vội nói “Vâng, vâng!”, rồi cầm đôi đũa bước tới cạnh khạp nước ra sức rửa cho sạch.

Vi Tiểu Bảo quay người lại, lấy trong bọc ra một gói thuốc bột trút vào bát thịt heo nấu cải trắng, tiện tay nhét lại cái gói giấy vào bọc, lắc bát mấy cái, thuốc bột

đều tan vào nước canh. Y biết Khang Hy muốn giết Ngao Bái nhưng không được lộ ra chút dấu vết nào, nên lúc ra khỏi Thượng thư phòng đã nảy ra chủ ý, trở về phòng ở lấy ra mười mấy bình thuốc bột trong rương thuốc của Hải lão công, cũng bất kể có phải là thuốc độc hay không, trút bừa ra trộn vào nhau, gói thành một gói, nghĩ thầm trong mười mấy loại thuốc bột này ắt có hai ba loại thuốc độc, Ngao Bái uống vào thì nhất định phần sống thì ít phần chết thì nhiều.

Người lão bộc rửa xong đôi đũa, cung cung kính kính đưa qua. Vì Tiểu Bảo đón lấy, khuấy không ngừng vào bát canh thịt heo của Ngao Bái, nói “Ồ, cũng không ít thịt đâu, ngày thường cũng nhiều thế này phải không? Ta thấy người rất hay ăn vụng đấy!”. Người lão bộc nói “Bữa nào cũng có không ít thịt, tiểu nhân không dám ăn vụng”, trong lòng kinh ngạc “Sao vị công công này biết mình ăn vụng thịt của phạm nhân, kể cũng kỳ lạ!”. Vì Tiểu Bảo nói “Được, người đưa tới cho phạm nhân ăn đi”. Người lão bộc nói “Vâng, vâng!”. Rồi múc ra ba bát lớn cơm trắng, đặt luôn bát canh thịt heo nấu cải trắng kia vào mâm, bưng tới cho Ngao Bái.

Vì Tiểu Bảo gõ khê đôi đũa vào mép chảo, vô cùng đắc ý nghĩ thầm “Thằng khốn Ngao Bái kia ăn xong bát canh thịt heo nấu cải trắng đại bổ do mình nêm, nếu không bảy khiếu ứa máu thì cũng... cũng tám khiếu ứa máu mà chết”. Y vốn định tìm một câu thành ngữ khác, nhưng học vắn trong bụng có hạn, chỉ đành cho thêm một khiếu vào câu Bảy khiếu ứa máu.

Y buông đôi đũa xuống, bước ra ngoài cửa, trò chuyện với bọn vệ sĩ canh cửa một lúc, nghĩ thầm lúc này Ngao

Bái đã húp bát canh thịt heo cạn tới tận đáy rồi, bèn nói với người thủ lãnh vệ sĩ “Chúng ta vào xem lại lần nữa”. Người thủ lãnh vệ sĩ ứng tiếng “Dạ !”.

Hai người bước vào cửa, chợt nghe hai người ngoài cửa đồng thanh quát “Ai ? Đứng lại !”, kể đó vù vù hai tiếng tên bắn. Người thủ lãnh vệ sĩ giật nảy mình, vội nói “Công công, để tôi ra xem sao !”, rồi chạy vội ra cửa. Vi Tiểu Bảo ra theo, chỉ nghe tiếng choang choang vang rền, mười mấy hán tử áo xanh cầm binh khí đã động thủ với đám vệ sĩ. Vi Tiểu Bảo cả kinh “Ái chà, thủ hạ của Ngao Bái tới cứu y rồi !”.

Người thủ lãnh vệ sĩ tuốt kiếm chỉ huy, vừa quát được vài tiếng, một nam một nữ đã chia ra từ hai bên xông vào giáp kích. Bốn tên Ngự tiền thị vệ hộ tống Vi Tiểu Bảo cạnh đó nghe tiếng xông tới giúp đỡ, nhảy vào vòng chiến. Bốn hán tử áo xanh võ công rất cao cường, trong chớp mắt đã có bốn thị vệ trong vương phủ chết lả ra đất.

Vi Tiểu Bảo co người vào thạch thất, đang định cài then, đột nhiên trước mặt có một luồng lực đạo mạnh mẽ xô tới, hất y lùi lại hơn một trượng, bốn hán tử áo xanh xông vào thạch thất, quát lớn “Ngao Bái ở đâu, Ngao Bái ở đâu?”. Một lão già râu dài chụp Vi Tiểu Bảo hỏi “Ngao Bái bị giam ở đâu?”. Vi Tiểu Bảo chỉ ra ngoài nói “Giam ở địa lao ngoài kia”, hai hán tử áo xanh bèn chạy mau ra ngoài. Ở ngoài lại có bốn người áo xanh chạy vào, lao nhanh vào hậu viện, đột nhiên có người la lên “Ở đây rồi !”. Lão già râu dài cả giận, vung đao chém

xuống Vi Tiểu Bảo. Vi Tiểu Bảo vội tránh mau ra. Một người áo xanh bên cạnh phóng cước đá vào hông y, hất Vi Tiểu Bảo bay ra hơn một trượng, ngã vào hậu viện.

Sáu người áo xanh nhất tề đập phá cánh cửa sắt phòng giam. Nhưng cánh cửa sắt vô cùng chắc chắn, trong khoảnh khắc làm sao phá tung ra được? Chỉ nghe bên ngoài tiếng thanh la keng keng keng vang lên dồn dập, trong vương phủ bắn tên hiệu lên. Một người áo xanh kêu lên “Phải mau lên mới được!”. Lão già râu dài nói “Ruòm lòi! Ai không biết là phải mau lên!”. Một hán tử áo xanh thấy nhất thời không phá được cánh cửa sắt, bèn nhắc ngọn cương tiên trong tay lên cạy chấn song trên cửa sổ, cạy được vài thanh, hai ngọn cương tiên đều cong lại. Lúc ấy lại có thêm ba hán tử áo xanh chạy vào. Ngoài ngục thất chật hẹp, chín người xúm cả vào một chỗ, chân tay vướng víu.

Vi Tiểu Bảo rón rén bò ra ngoài, chưa bò được mấy bước đã có người phát giác, vung kiếm đâm vào lưng y. Vi Tiểu Bảo tránh về bên trái, trường kiếm của người kia quét ngang qua, vù một tiếng, chém rách một đường trên áo trường bào ngoài bối tâm của y. May mà Vi Tiểu Bảo có tấm bảo y hộ thân, nhất kiếm ấy không làm y bị thương, lúc kinh hoàng nhảy bật dậy, nghiêng người xông ra. Một hán tử áo xanh khác quát “Thằng tiểu quỷ!”, vung đao chém xuống. Vi Tiểu Bảo nhảy lên bám vào song sắt nhà lao, thân hình treo lơ lửng trên không. Hán tử áo xanh sử dụng cương tiên đang ra sức bẩy song sắt, thấy Vi Tiểu Bảo chần ngay cửa sổ, liền vung roi đập xuống.

Vi Tiểu Bảo không còn đường nào lui, hai chân thả vào giữa song sắt, hai ngọn roi vốn đã bị cong, thân hình

y gây nhỏ, lại lọt qua khe chấn song, buông tay một cái, đã rơi vào phòng giam. Choang một tiếng vang rền, ngọn cương tiên đã đập lên song sắt.

Đám hán tử áo xanh ở ngoài nhao nhao quát tháo “Để ta vào, để ta vào”. Hán tử sử dụng cương tiên thò đầu qua song cửa định chui vào trong. Nhưng Vi Tiểu Bảo mười ba mười bốn tuổi thì chui qua được, chứ hán tử này thân hình to béo, làm sao vào được?

Vi Tiểu Bảo rút chủy thủ trong ống giày ra, kêu thầm “Viện binh tới mau, viện binh tới mau!”. Tai nghe tiếng thanh la, tiếng quát tháo, tiếng binh khí chạm nhau bên ngoài hòa thành một tràng âm ỉ. Đột nhiên vù một tiếng, một luồng kinh phong đánh xuống giữa đầu. Vi Tiểu Bảo lăn một vòng, lăn ra vài thước. Chỉ nghe một tiếng xoảng lớn vang lên, cát đá bắn vào mặt đau rất, y không kịp nhìn lại, vội vàng nhảy bật dậy. Chỉ thấy Ngao Bái hai tay đang vung xích sắt quát tháo âm ỉ, múa may nhảy nhót, lúc ấy hán tử áo xanh sử dụng cương tiên đang nhảy vào cửa sổ, Ngao Bái cả cùm tay lẫn xích sắt đập mạnh xuống đầu y, hán tử áo xanh kia lập tức vỡ sọ chết tươi.

Vi Tiểu Bảo vô cùng kinh ngạc “Tại sao y lại đánh chết người tới cứu?”, rồi lập tức hiểu ra “Ái chà, y uống phải bột nôm của mình, tuy trúng độc nhưng không phải xuống gặp Diêm La vương mà bị phát điên!”.

Bọn hán tử phía ngoài cao giọng quát tháo, Ngao Bái lại nhắc cùm tay xích sắt lên, đập mạnh xuống song cửa. Vi Tiểu Bảo nghĩ thầm “Nếu y quay lại đánh mình, thì lão tử chắc chắn phải chầu trời!”. Lúc nguy cấp không

kip nghĩ gì, giơ chủy thủ lên, dùng hết sức đâm vào hậu tâm Ngao Bái.

Ngao Bái uống thuốc xong đã bị mất hết thần trí, hoàn toàn không biết sau lưng có người tập kích, thanh chủy thủ của Vi Tiểu Bảo đâm vào, y lại càng không biết mà né tránh, sột một tiếng, thanh chủy thủ đâm ngập tới chuôi. Ngao Bái há miệng diên cuồng gào thét, hai tay mang cả khóa sắt khua rối lên. Vi Tiểu Bảo thuận thế kéo xuống một nhát, thanh chủy thủ chém sắt như bùn, từ trên rạch xuống, lưng Ngao Bái bị xẻ làm đôi, lập tức ngã vật xuống.

Bọn hán tử áo xanh ngoài cửa sổ nhất thời sùng sốt, tựa hồ nhìn thấy việc ly kỳ cổ quái nhất trên đời. Ba bốn người đồng thời kêu lên “Thằng nhỏ kia giết chết Ngao Bái rồi, thằng nhỏ kia giết chết Ngao Bái rồi!”.

Người râu dài nói “Phá song sắt ra, vào nhìn cho kỹ, xem có đúng là Ngao Bái không!”. Lúc ấy có hai người nhặt cương tiên lên, dùng sức bẫy chấn song sắt. Hai người thị vệ của vương phủ xông vào, người râu dài vung loan đao lên, lần lượt chém chết. Một hán tử áo xanh nhắc đoản thương lên, đứng bên ngoài như nhứ vào Vi Tiểu Bảo, để y không sao tới gần cửa sổ đã thương người.

Không bao lâu, chấn song đã quác rộng ra, một hán tử áo xanh gầy gò nói “Để ta vào!”, rồi từ khe chấn song nhảy vào trong. Vi Tiểu Bảo vung chủy thủ lên đâm y. Hán tử kia vung đao lên đỡ, soạt một tiếng, thanh đơn đao đã đứt đôi. Hán tử gầy kia hoảng sợ, ném nửa thanh đao còn lại vào Vi Tiểu Bảo. Vi Tiểu Bảo cúi đầu tránh qua, hai cổ tay đã bị hán tử kia nắm chặt, thuận thế bẻ về phía sau, một hán tử áo xanh khác vung đao kề vào cổ y, quát “Không được động đây!”.

Trên song cửa sổ lại có thêm hai chân song bị bẫy ra, người râu dài và một người trọc đầu nhảy vào, nắm bím tóc của Ngao Bái, nhấc đầu lên nhìn một cái, cùng nói “Đúng là Ngao Bái!”. Người râu dài nhấc cái xác lên đẩy ra ngoài cửa sổ, nhưng dây xích trên khóa tay đóng đinh chặt vào tường đá, nhứt thời không sao chặt gãy. Hán tử gầy kia nhứt thanh chủy thủ của Vi Tiểu Bảo lên, soạt soạt bốn tiếng cắt đứt hết xích sắt trên người Ngao Bái. Người râu dài khen “Đao tốt quá!”, rồi đẩy cái xác ra cửa sổ, hán tử áo xanh bên ngoài kéo ra. Người gầy đẩy Vi Tiểu Bảo ra, ba người còn lại đều nhảy ra ngoài.

Người râu dài ra lệnh “Mang thằng nhỏ này theo ! Mọi người rút lui !”. Mọi người đồng thanh vâng dạ, xông ra bên ngoài. Một hán tử áo xanh kẹp Vi Tiểu Bảo dưới nách, xông ra khỏi thạch thất. Chỉ nghe tiếng tên bay vù vù, tên bắn tới như châu châu. Hơn hai mươi vệ sĩ trong vương phủ không ngừng phát tên, Khang thân vương cầm đao đích thân đốc chiến.

Bọn người áo xanh bị tên cản trở không xông ra được. Người ôm xác Ngao Bái là một đạo sĩ, quát lớn “Theo ta!”, rồi nâng xác Ngao Bái lên che phía trước. Khang thân vương thấy là Ngao Bái, không biết y đã chết, lại thấy Vi Tiểu Bảo bị thích khách bắt sống, quát lớn “Ngừng bắn tên! Đừng làm Quế công công bị thương!”. Vi Tiểu Bảo nghĩ thầm “Khang thân vương cũng có lương tâm, lão tử sẽ nhớ tới ngươi”.

Bọn cung thủ trong vương phủ lập tức ngừng phát tên. Hán tử áo xanh kia cao giọng quát tháo, xông ra khỏi thạch thất. Người râu dài vung tay một cái, bốn

hán tử xông mau về phía Khang thân vương. Đám vệ sĩ cả kinh, không nghĩ gì tới việc đuổi theo địch nhân, đều sấn tới bảo vệ vương gia, nào ngờ người râu dài dùng kế giường đông kích tây, sấn còn lại nhân chỗ hở nhảy lên tường, vượt ra khỏi vương phủ. Bốn hán tử tấn công Khang thân vương khinh công rất giỏi, lại không giao thủ với bọn thị vệ, nhảy qua đông, sấn qua tây, tựa hồ chỉ muốn lấy mạng Khang thân vương, đợi đồng bọn ra khỏi vương phủ hết rồi, bốn người huýt mấy tiếng sáo, nhảy lên tường, vung tay liên tiếp, mười mấy ngọn ám khí rào rào bắn tới Khang thân vương. Đám vệ sĩ lại nhốn nháo la hét, vung binh khí đỡ gạt ám khí, nhưng vẫn có một mũi cương tiêu đánh trúng vào vai trái Khang thân vương. Trận thế bên dưới hỗn loạn, bốn hán tử áo xanh lại nhảy ra khỏi vương phủ.

Vi Tiểu Bảo bị một đại hán kẹp vào nách chạy mau, chỉ nghe trên đường vang lên tiếng vó ngựa rầm rập, có người là lớn “Trong phủ Khang thân vương có thích khách!”, chính là đại đội quan quân kéo tới tăng viện.

Một hán tử áo xanh chạy vào một gian nhà dân, mở toang cửa trước, chạy tuông ra cửa sau, rõ ràng những người này trước khi ra tay đã quan sát địa thế rất tỉ mỉ, tính toán đường rút. Chạy trong hẻm nhỏ một chặng, lại chạy vào một nhà dân, rồi theo cửa sau chạy ra, chuyển qua mấy khúc ngoặt, chạy vào một tòa nhà lớn.

Mọi người lập tức cởi bỏ bộ quần áo xanh trên người, mau lẹ thay đủ loại quần áo khác, trong chớp mắt đã cải trang thành dân quê, người gánh củi thì gánh củi, người gánh rau thì gánh rau. Một hán tử lấy dây buộc chặt tay chân Vi Tiểu Bảo. Hai hán tử đẩy tới một chiếc xe, trên

xe có hai thùng gỗ lớn, cho xác Ngao Bái và Vi Tiểu Bảo vào hai thùng. Vi Tiểu Bảo chỉ mắng thăm một câu “Con mẹ nó!”, thì trên đầu đã bị vô số quả táo đổ xuống che lấp hết người y, nắp thùng đập lại, không nhìn thấy gì cả.

Kế đó thấy người bị lắc lư, đoán là chiếc xe đã ra khỏi tòa nhà. Giữa các quả táo tuy có chỗ hở, không đến nỗi chết ngộp, nhưng cũng rất khó thở. Vi Tiểu Bảo dần dần định thần, nghĩ thăm “Bọn gia tướng bộ thuộc này của Ngao Bái bắt lão tử đi, nhất định sẽ mổ bụng moi tim lão tử để tế Ngao Bái. Tốt nhất là trên đường gặp quan quân, lão tử cứ dùng sức lăn lộn, thùng gỗ đổ xuống thì sẽ lòi đuôi”. Nhưng tay chân đã bị trói chặt, làm sao nhúc nhích được? Phía ngoài thùng gỗ có tiếng bánh xe lộc cộc, thân hình lắc lư không ngừng, đi một lúc lâu, mà có gặp quan binh nào đâu? Vi Tiểu Bảo chửi rủa một trận, hoảng sợ một trận, đột nhiên há miệng cắn một quả táo ăn, cũng thấy ngon ngọt, ăn được vài quả, sau lúc sợ hãi, vô cùng mệt mỏi, không bao lâu thì nặng nhọc thiếp đi.

Khi tỉnh lại, chiếc xe vẫn đang đi, chỉ cảm thấy toàn thân tê nhúc, nghĩ muốn chuyển động, nhưng không thể nhúc nhích nửa phân, nghĩ thăm “Lần này nhất định lão tử không trốn thoát được rồi, chỉ còn cách chửi lớn một trận cho hả giận, hai mươi năm sau sẽ lại có một tay hảo hán”. Lại nghĩ “May là mình đã giết Ngao Bái rồi, nếu không thì thằng khốn này được bọn cầu tặc cứu ra, lão tử lại bị chúng bắt, thì cũng mất mạng như thế, chết cũng đủ vốn. Ngao Bái là đại quan của triều đình, Vi Tiểu Bảo chỉ là một thằng đầy tớ trong Lệ Xuân viện, một mạng đổi một mạng, lão tử quá tiện nghi rồi, hô hô,

rất là tiện nghi!”. Đã không có cách nào trốn thoát, chỉ còn cách tự an ủi mình, tuy nói rất là tiện nghi, nhưng trong lòng thì không có chút gì vui sướng.

Qua một lúc lại thiếp đi, lần này ngủ rất lâu. Lúc tỉnh dậy thì phát giác chiếc xe đã đi trên một chỗ cực kỳ bằng phẳng, đi được một lúc, chiếc xe dừng lại, nhưng lại không ai thả y ra, cứ để y nằm trong cái thùng gỗ.

Qua hơn nửa ngày, Vi Tiểu Bảo vô cùng tức giận, lại mơ màng thiếp đi, chợt nghe soạt một tiếng, nắp thùng mở ra, có người bốc tảo trên đầu y bỏ ra. Vi Tiểu Bảo hít sâu một hơi, cảm thấy rất khoan khoái, mở mắt ra nhìn, chỉ thấy tối om, trên đầu có ánh sáng le lói. Có người đưa hai tay vào thùng nhắc y ra, ôm ngang trong tay, người bên cạnh nhắc một chiếc đèn lồng lên, té ra là đang buổi tối. Vi Tiểu Bảo thấy lão già bế y thần sắc nghiêm nghị, là mình đang ở trong một tòa trạch viện rất lớn.

Lão già kia bế Vi Tiểu Bảo đi vào hậu đường, hán tử cầm đèn lồng đẩy cánh cửa lùa trên hành lang ra. Vi Tiểu Bảo kêu thầm một tiếng “Chết rồi!”. Không biết cao thấp, chỉ thấy giữa một gian đại sảnh cực lớn, trong bóng tối đầy người đứng, ít nhất cũng phải có hơn hai trăm người. Những người này đều mặc áo xanh, chít khăn trắng, mang thắt lưng trắng, đều để tang, mặt đầy vẻ đau buồn căm hận. Chính giữa đại sảnh bày linh đường, trên bàn thấp tám ngọn nến màu lam cực lớn. Bên cạnh linh đường treo mấy câu đối bằng vải trắng, dựng một ngọn phướn chiêu hồn. Vi Tiểu Bảo lúc ở Dương Châu, mỗi khi gặp lúc người ta có tang đều tới xem nhiệt náo, xin tiền thưởng, lúc người ta bận rộn không biết thì thuận tay dắt dê, ăn cắp cốc chén bỏ

vào bọc, mang ra chợ bán, lấy tiền đi đánh bạc, vì thế đã quen nhìn thấy linh đường, vừa thấy là biết ngay.

Lúc y ở trong thùng táo, đã sớm đoán là sẽ bị mổ bụng moi tim để tế Ngao Bái, lúc ấy việc đã tới gần, vẫn hoảng sợ tới mức toàn thân run bần bật, răng đánh lập cập thành tiếng. Lão già kia đặt y xuống, tay trái nắm đầu vai y, tay phải cắt đứt dây trói chân tay y. Vì Tiểu Bảo hai chân tê dại, không sao đứng lên. Lão già kia vươn tay luồn vào nách phải y, đỡ y đứng lên.

Vì Tiểu Bảo thấy những người trong sảnh rõ ràng đều biết võ công, mình thì e rằng không đánh nổi một người nào, muốn chạy trốn thì thiên nan vạn nan, nhưng đường nào cũng chết, may là dây trói đã cởi, cũng phải thử xem, nếu chạy trốn không được, bị bắt trở lại thì cũng bị mổ bụng moi tim như thế, chẳng lẽ lại bị thêm lần nữa? Việc quan trọng trước mắt, thứ nhất là bàn tay của lão già kia không nắm vào nách mình, để khỏi vừa nhúc nhích là bị y chụp lại, thứ hai là phải tìm cách làm tắt đèn đuốc, trong bóng tối thì càng có nhiều cơ hội thoát thân hơn.

Y đưa mắt nhìn trộm mọi người trên sảnh, chỉ thấy người nào cũng đều đeo binh khí. Một hán tử trung niên bước tới cạnh linh vị, nói “Hôm nay thù... thù lớn đã trả, đại... đại ca người có thể nhắm mắt... nhắm mắt rồi”. Câu ấy chưa nói xong, đã khóc không ra tiếng. Y sụp xuống trước linh đường, buông tiếng khóc lớn. Mọi người trong sảnh cũng đều khóc rống lên.

Vì Tiểu Bảo nghĩ thầm “Bà già độc ác, lão tử cứ chửi vài câu”, nhưng lập tức xoay chuyển ý nghĩ “Mình mở miệng chửi xong, bọn khốn khiếp con rùa đen này sẽ

lập tức động thủ với lão tử, lại không trốn được”. Y liếc mắt nhìn thấy lão già giữ mình đang đưa tay áo lau nước mắt, bèn định xoay người bỏ chạy, nhưng sau lưng rất đông người, chỉ cần chạy một bước là lập tức bị bắt lại, nghĩ thầm thời cơ chưa tới, không nên lỗ mãng.

Trong đám đông có một giọng nói già nua sang sảng vang lên “Dâng thức tế!”. Một đại hán to lớn cỡi trần, đầu chít khăn trắng rào bước tiến ra, tay cầm mâm gỗ gio lên cao quá đầu, trong mâm trải một tấm khăn đỏ phủ lên, trên tấm khăn đỏ rõ ràng đặt một cái đầu người máu me bê bết. Vi Tiểu Bảo suýt nữa ngất đi, nghĩ thầm “Bà già độc ác, bọn khốn nạn này muốn chặt đầu lão tử rồi”. Lại nghĩ “Đây là đầu ai nhỉ? Đầu Khang thân vương à, hay đầu Sách Ngạch Đồ, không phải là tiểu hoàng đế chứ?”. Cái mâm gỗ đưa lên rất cao, không nhìn thấy diện mạo thủ cấp. Đại hán kia đặt cái mâm gỗ xuống bàn, lạy phục xuống đất. Tiếng khóc trong đại sảnh lại vang lên âm âm, mọi người nhao nhao quỳ xuống. Vi Tiểu Bảo tự nhủ “Con mẹ nó, bây giờ không chạy, thì còn đợi đến lúc nào?”. Quay người đang định bỏ chạy, lão già kia lại giữ chặt tay áo y, khẽ xô vào lưng y một cái. Vi Tiểu Bảo tay chân bị trói mới được cởi chưa lâu, khí huyết vẫn chưa lưu thông, dưới chân không có nửa điểm khí lực, bị y đẩy một cái, lập tức quỳ xuống, thấy mọi người đều dập đầu, cũng chỉ đành dập đầu, trong lòng chửi mắng “Gian tặc Ngao Bái, Ngao Bái rửa đen. Lão tử một đao đâm chết ngươi, xuống tới âm ty, lão tử lại đâm thêm cho ngươi vài nhát!”.

Có một số hán tử lạy xong đứng lên, có một số vẫn nằm phục dưới đất khóc lớn. Vi Tiểu Bảo nghĩ thầm “Nam tử hán đại trượng phu, mà lại khóc lớn không biết

xấu hổ như thế, thằng khốn nạn Ngao Bái có gì tốt đẹp, chết đi có gì đáng tiếc? Cần gì các người phải nịnh bợ long trọng như thế kia chứ?”.

Mọi người khóc một hồi, một lão già cao gầy bước tới cạnh linh vị, cao giọng nói “Các vị huynh đệ, mối thù lớn của Doãn Hương chủ chúng ta đã rửa xong, thằng khốn Ngao Bái rốt cuộc đã chết, quả thật là chuyện mừng của Thanh Mộc đường Thiên địa hội chúng ta...”.

Vi Tiểu Bảo nghe tới tám chữ “Thằng khốn Ngao Bái rốt cuộc đã chết”, trong tai ù lên, vừa sợ vừa mừng, một ý nghĩ như tia chớp lóe lên trong óc “Họ không phải là bộ thuộc của Ngao Bái, mà là kẻ thù của Ngao Bái sao?”. Lão già cao gầy nhìn xuống dưới nói mười mấy câu, Vi Tiểu Bảo hoàn toàn không nghe thấy gì, qua một lúc, định thần lại, mới từ từ nghe thấy lời y, nhưng mất một đoạn lớn ở giữa, chỉ nghe y nói “... Hôm nay chúng ta đại náo phủ Khang thân vương, giết chết Ngao Bái, toàn quân toàn vẹn trở về, bọn Thát Đát thế ắt vỡ nát, đối với đại nghiệp phản Thanh phục Minh của bản hội quả thật có chỗ rất hay. Huynh đệ các đường khác trong bản hội biết được, nhất định sẽ khâm phục Thanh Mộc đường chúng ta có trí có dũng, dám nói dám làm”.

Đám hán tử nhao nhao “Đúng thế, đúng thế!”, “Lần này Thanh Mộc đường chúng ta quả thật rất vẻ vang”, “Liên Hoa đường, Xích Hỏa đường bọn họ vốn vẫn khoe khoang, nhưng đâu có ai làm được chuyện kinh thiên động địa thế này như Thanh Mộc đường!”, “Chuyện này đồn ra khắp thiên hạ, chỉ e trong quán trà khắp nơi đều sẽ thêu dệt thành chuyện tích để kể. Tương lai đánh đuổi được người Thát Đát ra ngoài cửa quan, danh tiếng

của Thanh Mộc đường sẽ lưu truyền bất hủ!". "Cái gì mà đuổi người Thát Đát ra ngoài cửa quan? Phải chém tận giết tuyệt bọn Thát Đát, tên nào cũng chết không có đất chôn".

Mọi người người một câu ta một tiếng, tinh thần phấn chấn, dáng vẻ bi thương mới rồi trong chớp mắt đã quét sạch.

Vì Tiểu Bảo nghe tới đó lại càng không ngờ vực gì nữa, biết những người này là chí sĩ chống lại triều đình. Y trước khi gặp Mao Thập Bát, trên chợ búa phố phường ở Dương Châu đã nghe người ta nói rất nhiều sự tích anh hùng nghĩa hiệp phản Thanh phục Minh của Thiên địa hội. Năm ấy quân Thanh đánh chiếm Dương Châu, thả súc tàn sát, hãm hiếp cướp bóc, không điều ác nào không làm, những vụ Dương Châu thập nhật, Gia Định tam đồ quả thật thê thảm không nổi nhắc tới. Trong thành Dương Châu cơ hồ nhà nào cũng có người gặp nạn trong cuộc tàn sát ấy. Vì thế người Dương Châu so với người nơi khác vô hình trung còn khâm phục các nghĩa sĩ chống Thanh hơn mấy phần. Lúc bấy giờ chẳng qua chỉ mới sau vụ Dương Châu thập nhật hơn hai mươi năm, Vì Tiểu Bảo từ nhỏ đã không ngớt nghe nói tới hành động tàn ác của quân Thanh, lại nghe chuyện Sử Các bộ chống giặc tuần nạn thế nào, ông Mỗ cùng địch nhân đồng quy tận thế nào. Lần trước Mao Thập Bát đánh nhau với bọn buôn muối lậu trong Lệ Xuân viện, chính là gắng gượng ra mặt vì Thiên địa hội, dọc đường đi còn nghe y nói không ít sự tích anh hùng của Thiên địa hội, lại còn những câu "Làm người không biết Trần Cận Nam, Có tiếng anh hùng cũng uống phỉ" gì đó, trong lòng đã sớm

muôn phần nguơng mộ, lúc ấy chính mắt nhìn thấy một đám đông anh hùng hào kiệt lấy việc giết người Thát Đát làm phận sự, bất giác vô cùng phấn khích, nhất thời quên mất thân phận “Tiểu thái giám” của mình trong cung đình nhà Thanh.

Lão già cao gầy chờ cho mọi người im lặng, nói tiếp “Thanh Mộc đường chúng ta trong hai năm nay lúc nào cũng nghĩ tới mối thù lớn của Doãn Hương chủ Doãn đại ca, mọi người đã cắt máu lập thệ trước linh vị của Vạn Vân Long đại ca, nhất định giết thẳng khốn Ngao Bái trả thù cho Doãn đại ca. Doãn Hương chủ đương thời khảng khái tưng nghĩa, người giang hồ ai ai cũng khâm phục, hôm nay anh linh của y trên trời thấy cái đầu chó của Ngao Bái, nhất định sẽ ngẩng đầu lên cười rộ”.

Mọi người đều nói “Đúng thế, đúng thế!”.

Trong đám đông có một giọng nói mạnh mẽ vang lên “Hai năm trước mọi người lập thệ, nếu không giết được Ngao Bái thì người trong Thanh Mộc đường chúng ta đều là con cháu của đồ gấu chó, không còn mặt mũi nào đi lại trên giang hồ. Hôm nay rốt lại đã rửa được mối nhục lớn ấy. Họ Phàn ta hai năm nay ăn không ngon ngủ không yên, ngày đêm suy nghĩ, chính là tính toán làm sao để trả thù cho Doãn Hương chủ, rửa nhục cho Thanh Mộc đường, rốt lại mọi người đã thỏa được tâm nguyện rồi, hô hô, hô hô!”. Rất nhiều người buông tiếng cười rộ theo y.

Lão già cao gầy nói “Được, Thanh Mộc đường chúng ta trùng chấn oai phong, mọi người mở mày mở mặt, lại có thể ngẩng đầu làm người. Suốt hai năm nay các anh

em trong Thanh Mộc đường ai cũng như cô hồn không chủ, lúc tụ họp ở Thiên địa hội, anh em các đường khác chỉ đưa mắt liếc nhìn một cái, cười nhạt một tiếng, ta đã xấu hổ tới mức không có lỗi nể mà chui, chuyện lớn chuyện nhỏ gì trong hội cũng không dám nói một câu. Tuy Tổng đà chủ mấy lần nhấn lời dạy bảo chúng ta, nói chuyện báo thù cho Doãn Hương chủ là việc chung của toàn thể huynh đệ trong Thiên địa hội chứ quyết không phải chỉ là việc của riêng Thanh Mộc đường, nhưng huynh đệ ở các đường khác ngôn ngữ lạnh nhạt, cũng không nghĩ gì tới. Từ hôm nay trở đi thì khác hẳn rồi”.

Một người khác nói “Đúng, đúng, Lý đại ca nói rất đúng, chúng ta nhân cơ hội này một tiếng trống phẫn chấn lên, lại oanh oanh liệt liệt làm thêm vài chuyện lớn. Thằng ác tặc Ngao Bái này có hiệu là Mãn Châu đệ nhất dũng sĩ mà hôm nay chết dưới tay chúng ta, thì những đệ nhị dũng sĩ, đệ tam dũng sĩ, đệ tứ dũng sĩ của Mãn Châu e cũng phải chết cả thôi!”.

Mọi người vừa nghe thấy, lại cười âm lên.

Vì Tiểu Bảo nghĩ thầm “Các người lúc thì khóc lúc thì cười, thật giống hệt bọn trẻ con”.

Trong đám đông chợt có một giọng lạnh lùng vang lên “Là Thanh Mộc đường chúng ta giết chết Ngao Bái à?”.

Mọi người vừa nghe câu ấy lập tức im lặng, trong đại sảnh hơn hai trăm người mà trong chớp mắt không còn tiếng động nào.

Qua hồi lâu, một người nói “Tuy có người khác giết chết Ngao Bái, nhưng đó cũng là lúc Thanh Mộc đường

chúng ta tấn công vào Khang vương phủ, người ấy nhân lúc hỗn loạn mới giết chết được Ngao Bái”.

Người kia lạnh lùng nói “Té ra là thế”.

Người có giọng nói mạnh mẽ cao giọng hỏi “Kỳ lão tam, người nói câu ấy là có ý gì?”.

Kỳ lão tam giọng vẫn lạnh lùng nói “Ta có ý gì đâu? Không có ý gì cả, một chút ý gì cũng không có. Chỉ có điều nếu huynh đệ các đường khác nói Phên này Thanh Mộc đường quả rất oai phong, nhưng không biết là vị huynh đệ nào trong đường giết Ngao Bái thế? Câu ấy mà hỏi ra chỉ e có chỗ khó trả lời đấy. Mọi người đừng ngại gì thử nghĩ xem người ta có hỏi câu ấy không? Chỉ e trong một ngàn người sẽ có tới chín trăm chín mươi chín người hỏi như thế. Mọi người cứ khoe khoang, trát vàng lên mặt mình, thì không khỏi... không khỏi có chỗ... ha ha, mọi người đều tự hiểu trong lòng rồi mà”.

Mọi người đều buồn bã, đều cảm thấy lời y nói rất trái tai nhưng đúng là sự thật, khó mà bắt bẻ.

Lại qua hồi lâu, lão già cao gầy nói “Chuyện tên tiểu thái giám trong cung đình nhà Thanh không ra đực không ra cái này giết chết Ngao Bái là sự thật, cũng không thể nói trái với lương tâm được”. Mọi người ngó mặt nhìn nhau, có người không ngừng lắc đầu, vốn là vô cùng vui mừng, nhưng nghĩ tới việc người giết Ngao Bái hoàn toàn không phải là huynh đệ trong Thanh Mộc đường, lập tức đều cảm thấy rất cụt hứng.

Lão già cao gầy nói “Trong hai năm nay bản đường không có người chủ trì, mọi người tôn huynh đệ tạm giữ

quyền Hương chủ. Bây giờ đã trả xong mối thù lớn của Doãn Hương chủ, huynh đệ trả lại lệnh bài trước linh vị của Doãn Hương chủ, xin các huynh đệ chọn người tài giỏi khác”. Nói xong quỳ xuống trước linh vị, hai tay nâng một tấm bài gỗ lên lay mấy lay rồi đứng lên, đặt tấm lệnh bài xuống trước linh vị.

Một người nói “Lý đại ca trong hai năm nay, người sắp xếp xử lý hội vụ đâu ra đấy, chúc Hương chủ này ngoài người ra đâu có ai xứng đáng? Người cũng không cần khách khí nữa, cứ thu lại tấm lệnh bài thôi!”.

Mọi người im lặng hồi lâu. Một người nói “Chúc Hương chủ này cũng không phải là theo ý chúng ta, muốn ai làm thì người ấy làm mà được. Đây phải do Trần Tổng đà chủ ủy phái”. Người trước nói “Tuy vậy củ là thế, nhưng trước nay vẫn là mỗi đường bàn định xong báo lên, người trên trước nay chưa từng bác bỏ bao giờ, cái gọi là ủy phái chẳng qua chỉ là theo lệ chung mà thôi”.

Một người khác nói “Theo như huynh đệ biết, Hương chủ mới của các đường trước nay đều do Hương chủ cũ tiến cử. Hương chủ cũ hoặc tuổi già, hoặc có bệnh, có khi lúc lâm chung để lại lời di ngôn, trước nay Hương chủ bản đường chọn người tiếp nhiệm chưa từng có lệ tự mình bầu lên”.

Người trước nói “Doãn Hương chủ bất hạnh bị Ngao Bái hại chết, thì còn có di ngôn gì để lại được? Giả lão lục, chuyện này người cũng không phải không biết, tại sao lại còn bới ra ở đây? Ta hiểu rõ ý người, người phản đối Lý đại ca làm Hương chủ bản đường là vì trong lòng mưu việc bất chính, còn có mưu tính khác”.

Vi Tiểu Bảo nghe tới ba chữ Giả lão lục, trong lòng hoảng sợ, nhớ lại bọn buôn muối lậu ở Dương Châu chính là tìm kiếm người này, quay đầu nhìn y một cái, quả nhiên thấy y đầu trọc bóng loáng, một cái bím tóc nhỏ không có được mấy sợi, trên mặt có một vết sẹo đao chém.

Giả lão lục tức giận nói “Ta trong lòng mưu đồ bất chính chuyện gì, có mưu tính khác chuyện gì ? Thôi hạt tử, ngươi nói ra cho rõ ràng đi, chứ đừng ngậm máu phun người”.

Người họ Thôi bị mù một mắt, cao giọng nói “Hừ, mở toang cửa sổ nói lời sáng, trong Thanh Mộc đường ai không biết ngươi muốn Quan phu tử anh rể ngươi làm Hương chủ, Quan phu tử mà làm Hương chủ thì ngươi sẽ là Quốc cứu lão gia, đó không phải là đại quyền trong tay, muốn gió được gió, muốn mưa được mưa à?”.

Giả lão lục lớn tiếng nói “Quan phu tử có phải là anh rể ta không là một chuyện khác. Lần này tấn công vào Khang vương phủ là Quan phu tử suất lĩnh, cuối cùng đại công cáo thành, khai hoàn trở về, bằng vào tài cán của anh rể ta thì y không làm Hương chủ được à? Lý đại ca tư cách già dặn, nhân duyên tốt đẹp, ta hoàn toàn không phản đối y. Có điều nói tới bản lĩnh thì rút lại thì Quan phu tử vẫn hơn nhiều”.

Thôi hạt tử đột nhiên buông tiếng cười rộ, trong tiếng cười đầy vẻ khinh miệt. Giả lão lục tức giận nói “Ngươi cười cái gì ? Chẳng lẽ ta nói sai à?”. Thôi hạt tử cười nói “Không sai, Giả lục ca chúng ta làm sao nói sai được ? Ta chỉ là cảm thấy Quan phu tử bản lĩnh quá lợi hại, năm của

quan thì qua rồi nhưng sáu tướng vẫn chưa chém. Việc đến lúc quan yếu, lại nhường tên đại cừu nhân Ngao Bái cho một đứa trẻ con nhà người ta giết chết”.

Đột nhiên trong đám đông có một người bước ra, trên mặt đầy vẻ tức giận, đứng trước linh đường, Vi Tiểu Bảo nhận ra là người râu dài suất lãnh chúng nhân tấn công vào phủ Khang thân vương. Thấy y một bộ râu dài tới ngực, dáng vẻ vô cùng oai phong. Nguyên là người này họ Quan, tên An Cơ, vì có bộ râu rất oai vệ, lại là họ Quan, nên mọi người gọi y là Quan phu tử. Y hai mắt trùng trùng nhìn vào Thôi hạt tử, nói sang sảng “Thôi huynh đệ, người cãi nhau với Giả lão lục thì nói gì cũng được, nhưng họ Quan ta cũng không dắc tội gì với người, mọi người đều là anh em, đã phát thệ trước linh vị của Vạn Vân Long đại ca, nói cái gì cùng sống cùng chết, người móc mĩa như thế, là có ý gì?”.

Thôi hạt tử trong lòng hơi sợ sệt, lùi lại một bước, nói “Ta... ta không dám móc mĩa người”. Ngừng lại một chút, lại nói “Quan nhị ca, người... nếu người tán thành tôn Lý đại ca làm Hương chủ bản đường, thì... thì huynh đệ sẽ dập đầu tạ tội với người, kể như là ta nói sai”.

Quan An Cơ sắc mặt xanh xám, nói “Dập đầu bồi tội làm sao dám nhận? Hương chủ của bản đường trước nay do ai làm thì họ Quan ta cũng không đáng mở miệng nói một câu. Thôi huynh đệ, người cũng chưa làm Tổng đà chủ Thiên địa hội, ai làm Hương chủ của Thanh Mộc đường cũng còn chưa tới lượt người nói đầu”.

Thôi hạt tử lại lùi một bước, lớn tiếng nói “Quan nhị ca, người nói thế không phải rõ ràng là móc mĩa người khác sao? Thôi hạt tử ta là hạng người nào, cho dù có

đầu thai mười tám lần cũng không làm được Tổng đà chủ của Thiên địa hội. Ta chỉ là nói Lý Lục Thế Lý đại ca đức cao vọng trọng, trong bản đường không có vị nào được như Lý đại ca, khiến người ta khâm phục từ tận đáy lòng. Chúc Hương chủ bản đường nếu không mời Lý đại ca gánh vác, chỉ sợ trong các huynh đệ mười người thì có tới chín người không phục”.

Trong đám đông có một người nói “Thôi hạt tử, người không phải là tám chín người trong mười huynh đệ của bản đường, tại sao biết được trong mười người thì có tám chín người trong lòng không phục? Theo ta thấy ấy à, Lý đại ca là người rất tốt, mọi người theo lão nhân gia người uống rượu, đi đạo, ngắm mặt trời thì không gì tốt hơn. Nhưng nếu nói tới chuyện làm Hương chủ của bản đường, chỉ e trong mười huynh đệ thì có tám chín người trong lòng không cho là đúng”.

Lại một người khác nói “Ta nói nhé, lời của Trương huynh đệ đúng tới mức không thể đúng hơn. Muốn làm cho bọn Thất Sát sợ chạy à? Muốn tìm người đức cao vọng trọng, thì có rất nhiều tú tài già suốt ngày Thi văn tử viết trong các trường tư thục đấy”. Mọi người vừa nghe thấy, đều cười âm lên. Một đạo nhân nói “Theo người thấy thì nên để ai làm Hương chủ bản đường?”. Người kia nói “Thứ nhất, Thiên địa hội chúng ta làm việc phản Thanh phục Minh. Thứ hai Thanh Mộc đường chúng ta phải vượt lên các đường khác trong Thiên địa hội, làm được những việc lấy lòng. Trong bọn huynh đệ người nào có tài cán nhất, có bản lĩnh nhất, thì mọi người sẽ tôn y làm Hương chủ”. Đạo nhân kia nói “Có tài cán nhất, có bản lĩnh nhất, theo bản đạo thấy, thì ở đại Lý đại ca là đúng đầu”.

Trong đám đông có mấy chục người đều cao giọng hò hét “Bọn ta đề cử Quan phu tử! Bản lĩnh của Lý đại ca làm sao bằng được Quan phu tử?”.

Đạo nhân kia nói “Quan phu tử làm việc có chương pháp, điều đó mọi người đều rất khâm phục...”, rất nhiều người kêu lên “Phải đấy! Vậy thì cần gì nói nữa?”. Đạo nhân kia hai tay xua lia lia, kêu lên “Khoan đã, khoan đã, nghe ta nói hết đã. Có điều tính tình Quan phu tử mười phần nóng nảy, động một tý là nổi nóng chửi người. Hiện y chẳng qua chỉ là một huynh đệ bình thường trong bản đường, mà mọi người nhìn thấy y, trong lòng đã sợ trước ba phần. Một khi y làm Hương chủ, chỉ sợ ai cũng không được ngày nào yên ổn”. Một người nói “Quan phu tử tính nét gân đây tốt lắm rồi. Y mà làm Hương chủ, chỉ có tốt hơn thôi”.

Đạo sĩ kia lắc đầu nói “Giang sơn dễ đổi, bản tính khó dời. Tính nét Quan phu tử là đã có mấy mươi năm, cho dù đề nén được nhất thời nhưng làm sao đề nén được tới một năm sáu tháng? Hương chủ Thanh Mộc đường là việc trọn đời, không thể giao cho một người tính nét không tốt, khiến các huynh đệ bất hòa, nhân tâm ly tán, không khỏi làm hỏng đại sự”.

Giả lão lục nói “Huyền Trinh đạo trưởng, ta thấy tính nét của ngươi cũng không có chỗ nào cao minh đâu”.

Đạo nhân kia đạo hiệu là Huyền Trinh, nghe y nói thế, hô hô cười rộ, nói “Đúng là việc của mọi người tự mình biết, tính nét bản đạo không tốt, đắc tội với nhiều người, nên cố gắng ít mở miệng. Có điều cử Hương chủ là việc lớn của bản đường, bản đạo nhìn không được phải nói vài câu. Tính nét bản đạo không tốt, không làm Hương chủ cũng không hề gì. Vị huynh đệ nào thấy không thuận mắt, không tới

nói chuyện với ta thì cũng thôi, tránh ra cho xa, thì cũng được. Nhưng nếu bản đạo làm Hương chủ, há lại không đếm xỉa ngó ngang gì tới, cũng tránh ra cho xa sao?”.

Giả lão lục nói “Cũng không ai cử ngươi làm Hương chủ, tại sao lại lôi ngươi ra kéo đông chỉ tây?”.

Huyền Trinh dùng dùng nổi giận, cao giọng nói “Giả lão lục, bằng hữu giang hồ gặp bản đạo phần nhiều đều tôn xưng một tiếng đạo trưởng, ngay Tổng đà chủ cũng còn khách khí với ta chứ đâu có vô lễ như ngươi. Ngươi... ngươi cậy thế người khác, muốn khinh rẻ Huyền Trinh ta không phải dễ đâu! Ta nói rõ với ngươi, Quan phu tử mà muốn làm Hương chủ bản đường thì Huyền Trinh ta là người đầu tiên không tán thành đấy! Ý muốn làm chức Hương chủ này, thì trước tiên là phải làm xong một việc. Chỉ cần làm xong việc ấy thì bản đạo không phản đối nữa cũng chưa biết chừng”.

Giả lão lục vốn nghe y nói “Cậy vào thế người khác” trong lòng đã vô cùng tức giận, chỉ vì một là Huyền Trinh đạo nhân võ công cao cường, y lại dùng dùng nổi giận, quả thật không dám trả treo với y, hai là vì đạo nhân này rất có tiếng tăm trên giang hồ, Tổng đà chủ khách khí với y quả là chuyện có thật. Mình muốn ủng hộ anh rể làm Hương chủ bản đường, nếu người này cứ ra sức cản trở, quả thật là một chướng ngại rất lớn, nghe y nói chỉ cần anh rể chỉ làm một việc thì không phản đối y làm Hương chủ nữa, trong lòng chợt mừng rỡ, hỏi “Là chuyện gì, ngươi cứ nói ra xem”.

Huyền Trinh đạo nhân nói “Việc lớn thứ nhất mà Quan phu tử phải làm, chính là phải ly hôn với Thập tức chân kim Giả Kim Dao!”.

Câu ấy vừa nói ra, mọi người lập tức cười ầm lên. Nguyên Thập tức chân kim Giả Kim Dao mà Huyền Trinh đạo trưởng nói tới chính là vợ Quan phu tử, chị ruột Giả lão lục. Nàng sử dụng một đôi kim dao, người ta nói đùa với nàng đều cố ý hỏi “Quan tẩu tẩu, hai thanh kim dao của ngươi rốt lại là vàng thật hay vàng giả thế?”, nàng nhất định sẽ trịnh trọng nói “Vàng thật đủ tuổi, vàng thật đủ tuổi đấy! Đời nào có chuyện giả”. Vì thế có cái ngoại hiệu là Thập tức chân kim. Huyền Trinh đạo nhân đòi Quan phu tử ly hôn với vợ y há lại không vạch trần chỗ hay của Giả lão lục? Thật ra Thập tức chân kim Giả Kim Dao là người lòng ngay miệng thẳng, cũng là một người tốt. Em nàng là Giả lão lục cũng không xấu, chỉ là đề cao anh rể quá đáng, Quan phu tử lại tính tình nóng nảy thô bạo, đắc tội với nhiều người, mọi người sau lưng cũng không khỏi bàn ra tán vào.

Quan An Cơ gio tay lên, bình một tiếng đập mạnh xuống bàn một cái, quát “Huyền Trinh đạo trưởng, ngươi nói gì thế? Ta làm Hương chủ hay không thì có can hệ gì, tại sao ngươi lại nói tới vợ ta?”.

Huyền Trinh đạo nhân còn chưa trả lời, trong đám đông có một người lạnh lùng nói “Quan phu tử, Doãn Hương chủ cũng không đắc tội với ngươi, ngươi đập linh đường của y làm gì thế?”. Nguyên là cái đập của Quan An Cơ mới rồi là đập lên linh tòa.

Quan An Cơ trong lòng cả sợ, y tuy nóng nảy thô bạo, nhưng cũng rất khôn ngoan cơ trí, cao giọng nói “Là huynh đệ sai rồi!”, bèn quỳ xuống trước linh đường lay mấy lay rồi nói “Doãn đại ca, huynh đệ trong lúc tức giận, đập một cái lên linh tòa của người, quả thật là

huynh đệ không phải, xin anh linh của lão nhân gia người trên trời đừng trách!”. Nói xong bình bình bình dập đầu mấy cái thành tiếng. Mọi người thấy y như thế, cũng không truy cứu nữa.

Thôi hạt tử nói “Mọi người nhìn đấy! Quan phu tử quang minh lỗi lạc, đúng là một hảo hán, chỉ là tính tình nóng nảy, không kìm chế được. Y làm sai là tức khắc nhận sai, điều đó đương nhiên rất tốt. Nhưng nếu làm chúc Hương chủ, làm sai một chuyện cũng có quan hệ rất lớn, cho dù nhận sai thì có tác dụng gì?”.

Quan An Cơ vốn giọng nói sang sảng, chất vấn Huyền Trinh đạo nhân tại sao lại nói tới Thập túc chân kim Giả Kim Dao vợ y, nhưng trong lúc thịnh nộ lại dập xuống bàn thờ Doãn Hương chủ một chuồng, bị người ta trách, tuy đã lập tức dập đầu lạy trước linh vị của Doãn Hương chủ, các huynh đệ không hỏi tới nữa, nhưng khí thế đã giảm, nhất thời không tiện lý luận với Huyền Trinh đạo nhân. Huyền Trinh cũng nhân cơ hội vớt vát, cười nói “Quan phu tử, ta với người là anh em một nhà, trước nay ra sống vào chết với nhau đã trải qua vô số nguy hiểm, đừng vì chuyện cãi cọ nhất thời mà làm mất hòa khí giữa anh em. Mới rồi là bản đạo nói đùa, người bỏ qua bỏ qua, về nhà đừng nói với Giả Kim Dao tẩu tẩu, nếu không cô ta tìm tới vật râu bản đạo thì không phải chuyện đùa đâu”, mọi người đều phì cười. Quan An Cơ đối với đạo nhân này vốn úy kỵ ba phần, chỉ đành cười theo.

Mọi người người một câu ta một tiếng, người nói Lý đại ca hay, kẻ nói Quan phu tử tốt, thủy chung không quyết định được.

Đột nhiên có một người buông tiếng khóc lớn, vừa khóc vừa nói “Doãn Hương chủ ơi Doãn Hương chủ, lúc người còn sống, Thanh Mộc đường ta hòa thuận thế nào, các anh em quả thật là tình như cốt nhục, đồng tâm hiệp lực làm đại sự phản Thanh phục Minh. Bất hạnh người bị thằng gian tặc Ngao Bái sát hại, Thanh Mộc đường chúng ta không có người nào được như người, đã có nhân duyên, lại có bản lĩnh. Doãn Hương chủ ơi, trừ phi người chết đi rồi lại sống lại, nếu không chỉ e Thanh Mộc đường chúng ta sẽ tranh giành không thôi, trở thành một đám cát ròi không sao hưng vượng như lúc người còn sống”. Mọi người nghe y nói thế, rất nhiều người nhin không được lại ứa nước mắt.

Có một người nói “Lý đại ca có chỗ hay của Lý đại ca, Quan phu tử cũng có chỗ hay của Quan phu tử, hai vị đều là anh em tốt, không thể vì chuyện dễ cử Hương chủ mà mọi người bất hòa với nhau. Theo như ta thấy, không bằng cứ để anh linh của Doãn Hương chủ trên trời quyết định. Chúng ta viết tên của Lý đại ca và Quan phu tử, mọi người lay trước linh vị của Doãn Hương chủ, sau đó bốc thăm quyết định, là công bằng nhất”. Rất nhiều người lên tiếng phụ họa.

Giả lão lục lớn tiếng nói “Cách ấy không được”. Có người nói “Tại sao không được?”. Giả lão lục nói “Bốc thăm thì do ai bốc?”. Người kia nói “Mọi người cử ra một huynh đệ tới bốc là được”. Giả lão lục nói “Chỉ sợ người ta có tư tâm, lại phát sinh tệ đoan”. Thôi hạt tử tức giận nói “Trước linh vị của Doãn Hương chủ, ai dám lớn mật như thế, dám lừa dối trước linh vị của Doãn Hương chủ?”. Giả lão lục nói “Lòng người khó lường, không thể không đề phòng”. Thôi hạt tử

chửi “Con bà nguoi, trừ phi là nguoi muốn tác tẽ”. Giả lão lục tức giận nói “Thằng tiểu tử, nguoi chửi ai?”. Thôi hạt tử tức giận nói “Ta chửi thằng tiểu tử nguoi, thì đã làm sao?”. Giả lão lục nói “Ta nhìn lâu rồi, nhưng nguoi chửi ta, thì bất kể thế nào cũng không thể nhìn được nữa”. Soạt một tiếng rút cương đao ra, tay trái chỉ đối phương quát “Thôi hạt tử, hai anh em ta ra ngoài viện so tài”.

Thôi hạt tử từ từ rút đao ra, nói “Đây là nguoi khiêu chiến, ta bị bức bách phải ứng chiến. Quan phu tử, nguoi chính tai nghe thấy đấy nhé”. Quan An Cơ nói “Mọi người đều là anh em, không thể vì chuyện này mà động đao động kiếm. Thôi huynh đệ, nguoi chửi cậu em ta, là nguoi không đúng”. Thôi hạt tử nói “Ta đã sớm biết nguoi sẽ nói là ta không đúng. Nguoi còn chưa làm Hương chủ mà đã như thế, nếu làm rồi, thì còn tới đâu?”.

Quan An Cơ tức giận nói “Chẳng lẽ nguoi chửi tổ tiên người ta là đúng sao? Nguoi chửi con bà cậu em ta, theo nguoi tính thì là người gì của ta?”.

Mọi người không nhìn được cười ầm lên, nhất thời trong đại sảnh ầm ĩ một hồi. Giả lão lục thấy anh rể ra mặt vì mình, lại càng hung hăng, muốn ra ngoài sân, lại có người cản lại, khuyên “Giả lão lục, nguoi muốn anh rể nguoi làm Hương chủ thì không nên đắc tội với quá nhiều người, chuyện mới vừa rồi cũng nên nhường người ta một bước”. Thôi hạt tử từ từ tra đao vào vỏ, nói “Ta cũng không phải là sợ nguoi, chẳng qua mọi người lấy nghĩa khí làm trọng, anh em một nhà không thể động đao động kiếm đánh nhau sống chết thôi. Nói tóm lại Quan phu tử mà làm Hương chủ thì họ Thôi ta nói thế nào cũng không tán thành. Tính nết Quan phu tử còn

chịu được, chứ tính nết Giả lão lục thì không chịu được. Diêm vương còn dễ gặp, chứ tiểu quỷ mới khó lòng”.

Vi Tiểu Bảo đứng bên cạnh, nghe mọi người người một câu, ta một câu tranh chấp không thôi, có người lớn tiếng chửi mắng, lại có người muốn động võ đánh nhau, tròng tròng nhìn nhau, cảm thấy thú vị. Lúc đầu y cho rằng bọn người này là bộ thuộc của Ngao Bái, chắc chắn sẽ giết mình để tế diện Ngao Bái, đến khi biết họ rất căm hận Ngao Bái, trong lòng lập tức như buông được một khối đá lớn xuống, nhưng nghe họ tranh cãi về chuyện phản Thanh phục Minh gì đó, lại lo lắng ”Họ tự nhiên coi mình là tiểu thái giám trong cung đình nhà Thanh, bất kể biện bạch thế nào, nhất định họ cũng không tin. Đến khi chọn Hương chủ xong, chuyện đầu tiên là sẽ giết mình. Đó không phải là phản Thanh phục Minh sao, người Thanh ở đây, ngoài lão tử ra, còn có ai khác đâu. Mà nói lại, mình ở đây nghe được bí mật của họ, cho dù không giết mình để diệt khẩu, cũng nhất định nhốt mình lại, suốt đời không được siêu sinh. Lão tử chỉ còn cách dưới chân bôi dầu là thượng sách”. Y từ từ từng bước từng bước lùi ra cạnh cửa, chỉ mong tình thế trong sảnh hỗn loạn hơn để tiện đào tẩu.

Chỉ nghe một người nói “Chuyện bốc thăm thì huyền hoặc lắm, giống như trẻ con chơi đùa. Ta nói nhé, cứ mời Lý đại ca và Quan phu tử dùng võ công quyết thắng bại, quyền cước cũng tốt, võ khí cũng tốt, điểm tới là ngừng, không được làm người khác bị thương. Mọi người đứng bên cạnh mở mắt ra nhìn, ai thắng ai bại rất rõ ràng, ai cũng không dị nghị được”.

Giả lão lục tán thành đầu tiên, cao giọng nói “Hay lắm! Vậy cứ tỷ võ quyết thắng phụ. Nếu Lý đại ca thắng thì Giả lão lục ta ủng hộ Lý đại ca làm Hương chủ”.

Y vừa nói câu ấy, Vi Tiểu Bảo lập tức nghĩ thầm “Người tán thành tỷ võ, vậy thì nhất định võ công của anh rể người cao cường hơn Lý đại ca, còn tỷ gì nữa?”. Ngay Vi Tiểu Bảo cũng nghĩ thế, thì người khác tự nhiên cũng đều nghĩ thế, phe ủng hộ họ Lý lập tức nhao nhao phản đối, có người nói “Làm Hương chủ thì nhất định phải khiến cho anh em trong toàn đường hòa thuận đồng lòng, còn võ công cao hay thấp không quan hệ gì lắm”, “Nếu muốn lấy việc tỷ võ để quyết định ai làm Hương chủ, vậy nếu trong huynh đệ bản đường có ai võ công cao hơn Quan phu tử thì có để y làm Hương chủ không?”, “Đây không phải là đề cử Hương chủ, mà là đả lôi đài. Quan phu tử ngại gì không dựng lôi đài để anh hùng hảo hán trong thiên hạ tới đả lôi đài”, “Nếu gian tặc Ngao Bái không chết, y là Mãn Châu đệ nhất dũng sĩ, võ công của Quan phu tử chưa chắc đã thắng được y, đả lôi đài xong, chẳng lẽ lại mời Ngao Bái làm Hương chủ của chúng ta sao?”. Mọi người vừa nghe thấy nhin không được đều cười ầm lên.

Đang ầm ĩ chợt có người lạnh lùng nói “Doãn Hương chủ ới Doãn Hương chủ, người vừa chết xong, mọi người đều coi thường người. Những lời nói, lời thề trước linh vị của người đều biến thành rấm chó con mẹ nó cả rồi”.

Vi Tiểu Bảo nhận ra được giọng nói người này, biết là Kỳ lão tam, chuyên ăn nói lạnh lùng. Mọi người lập tức yên lặng, kể đó mấy người đồng thời hỏi “Kỳ lão tam, người nói như thế là có ý gì?”.

Kỳ lão tam cười nhạt nói “Hừ, họ Kỳ ta năm trước đã dập đầu trước linh vị của Vạn Vân Long đại ca và Doãn Hương chủ, cắt máu ở tay, còn lập lời trọng thệ, quyết ý trả thù cho Doãn Hương chủ, chính miệng nói : Vị huynh đệ nào giết được Ngao Bái, trả được mối đại thù cho Doãn Hương chủ, thì Kỳ Bưu Thanh ta sẽ tôn y làm Hương chủ bản đường, dốc lòng tuân lệnh của y, quyết không trái lời ! Câu ấy Kỳ lão tam ta đã nói ra. Họ Kỳ ta nói ra là nhớ, quyết không phải như rầm chó !”.

Lúc ấy trong đại sảnh hoàn toàn yên ắng, không nghe được một tiếng thở. Nguyên là câu ấy người nào trong đại sảnh cũng đã nói.

Qua một lúc, Giả lão lục lại là người đầu tiên không nhin được, nói “Kỳ tam ca, người nói câu ấy không sai, câu ấy mọi người đều nói, kể cả Giả lão lục ta, lời đã nói ra, tự nhiên không được hàm hồ. Nhưng... nhưng... người biết, ta biết, mọi người đều biết, người giết Ngao Bái lại là... là...”. Y quay lại định tìm Vi Tiểu Bảo, đột nhiên thấy Vi Tiểu Bảo hai chân đã bước ra ngoài cửa sảnh, đang định bỏ chạy, bèn la lớn “Bắt lấy y, đừng để y chạy!”.

Vi Tiểu Bảo co chân chạy mau, nhưng trong chớp mắt đã có sáu bảy người chụp lấy, mười mấy cánh tay đồng thời túm lấy y, đẩy y trở vào sảnh.

Vi Tiểu Bảo cao giọng kêu lên “Ôi, ôi, đồ khốn nạn con của rùa đen, các người đẩy lão tử làm gì?”. Y nghĩ lần này cho dù không sống được, chẳng bằng cứ chửi cho sướng miệng rồi sẽ nói. Trong đám đông có một người ăn mặc như tú tài bước ra, nói “Tiểu huynh đệ, khoan chửi người đã”. Vi Tiểu Bảo nhận ra được giọng nói của y, nói “Người là Kỳ lão tam phải không?”. Người kia

đúng là Kỳ lão tam Kỳ Bưu Thanh, ngạc nhiên nói “Người biết ta sao?”. Vi Tiểu Bảo nói “Ta quen mẹ người!”. Kỳ Bưu Thanh tính nết có ba phần một sách, không biết đó là lời chửi người, lại càng ngạc nhiên, hỏi “Tại sao người quen biết mẹ ta?”. Vi Tiểu Bảo nói “Ta và mẹ người là người tình thân thiết từ lâu”. Mọi người hô hô cười rộ, đều nói “Thằng tiểu thái giám này mồm mép trơn tuột!”. Kỳ lão tam thoáng đỏ mặt, nói “Chỉ đùa giỡn vậy”. Kế đó nghiêm trang nói “Tiểu huynh đệ, tại sao người lại giết Ngao Bái?”.

Vi Tiểu Bảo linh cơ nhất động, lớn tiếng nói “Thằng gian tặc Ngao Bái làm không ít việc xấu, hại chết vô số anh hùng hảo hán của người Hán chúng ta, Vi Tiểu Bảo ta không đội trời chung với y. Ta... ta là một người đường hoàng thế này, lại bị y bắt vào cung làm thái giám. Ta hận không thể băm vằm y ra, ném xuống ao nuôi ba ba”. Y biết càng nói càng khăng khải, thì sinh cơ càng lớn.

Kỳ Bưu Thanh hỏi “Người làm thái giám lâu chưa?”. Vi Tiểu Bảo nói “Có gì mà lâu? Chưa tới nửa năm. Ta vốn là người Dương Châu, bị y bắt tới Bắc Kinh, bà già độc ác, thằng Ngao Bái thói tha chết đi cũng phải lên núi đao, vào vạc dầu, đóng đinh sắt lên vách, xuyên dây xích vào sọ”, liên tiếp chửi người bằng lối nói trong chợ búa ở Dương Châu. Một hán tử trung niên gật đầu nói “Đúng y là người Dương Châu”. Y cũng nói giọng Dương Châu.

Vi Tiểu Bảo nói “A thúc, người Dương Châu chúng ta bị quân Thát Đát Mãn Châu tàn sát rất thê thảm, liên tiếp mười ngày từ sáng đến tối không thôi, ông nội

ta, bà nội ta, bà nội lớn, bà nội thứ hai, bà nội thứ ba, bà nội thứ tư không người nào không bị quân Thất Sát giết. Bọn quỷ Mãn Châu từ Đông môn giết tới Tây môn, từ Nam môn giết tới Bắc môn đều là do thằng Ngao Bái kia ra lệnh. Ta... ta với y có mối thù không đội trời chung”.

Y nhớ tới chuyện người ta nói về vụ tàn sát Dương Châu thập nhật, càng nói càng đúng. Mọi người nghe tới mức trong lòng rúng động, liên tiếp gật đầu. Quan An Cơ nói “Thảo nào, thảo nào!”. Vi Tiểu Bảo nói “Không những ông nội, bà nội của ta mà cả cha ta cũng bị Ngao Bái giết chết”. Kỳ Bưu Thanh nói “Đáng thương, đáng thương”. Thôi hạc tử hỏi “Năm nay người bao nhiêu tuổi?”. Vi Tiểu Bảo nói “Mười ba mười bốn tuổi”. Thôi hạc tử nói “Vụ tàn sát ở Dương Châu đã xảy ra hơn hai mươi năm, tại sao cha người cũng bị Ngao Bái giết?”. Vi Tiểu Bảo vừa thấy không đúng, nhưng đang bịa đặt bèn thuận miệng nói “Làm sao ta biết được, lúc ấy ta còn chưa sinh ra, đây là mẹ ta nói lại”. Thôi hạc tử nói “Cho dù là mồ côi từ lúc còn trong bụng mẹ thì cũng không đúng”. Kỳ Bưu Thanh nói “Thôi huynh đệ, người nói không đúng rồi. Tiểu huynh đệ đây chỉ nói cha y bị Ngao Bái giết, chứ không nói là bị giết trong vụ Dương Châu thập nhật. Từ lúc Ngao Bái làm quan lớn đến nay có năm nào không giết người? Doãn Hương chủ của chúng ta bị Ngao Bái hại chết, chẳng qua chỉ cách đây hai năm thôi”. Thôi hạc tử gật đầu nói “Đúng, đúng!”.

Giả lão lục chợt hỏi “Tiểu... tiểu bằng hữu, người nói Ngao Bái giết chết vô số anh hùng hảo hán, thì có liên can gì tới người?”. Vi Tiểu Bảo nói “Tại sao không

liên can tới ta, ta có một người bạn tốt bị Ngao Bái bắt vào cung hại chết, ta và y cùng bị bắt một lượt". Mọi người đều hỏi "Ai thế, ai thế?". Vì Tiểu Bảo nói "Người này rất có tiếng trên giang hồ, chính là Mao Thập Bát!". Mười mấy người đồng thanh ồ một tiếng, Giả lão lục nói "Mao Thập Bát là bạn ngươi à? Y chưa chết đâu". Vì Tiểu Bảo mừng rỡ nói "Y chưa chết à? Vậy thì tốt quá! Giả lão lục, ngươi ở Dương Châu chửi bọn buôn muối lậu, Mao Thập Bát vì ngươi mà đánh nhau, ta còn giúp y đấy". Giả lão lục gãi gãi đầu, nói "Đúng là có chuyện ấy". Quan An Cơ nói "Tốt lắm! Vị tiểu bằng hữu này rốt lại là bạn hay thù, chuyện đó có quan hệ rất lớn. Lão lục, ngươi dắt theo mấy vị huynh đệ đi mời Mao Thập Bát tới đây nhận người quen". Giả lão lục ứng tiếng "Dạ!". Rồi quay người bước ra sảnh. Kỳ Bưu Thanh kéo một cái ghế tới, nói "Tiểu huynh đệ, mời ngồi!".

Vì Tiểu Bảo không hề khách khí, ngồi ngay lên. Kế đó có người đưa tới một tô mì, một chén trà. Vì Tiểu Bảo vốn đã rất đói, liền ăn hết sạch. Quan An Cơ, Kỳ Bưu Thanh và Lý Lục Thế tức người mà mọi người gọi là Lý đại ca ngồi nói chuyện phiếm với y, lời lẽ rất khách khí, thật ra là hỏi về thân thế và tào ngộ của y. Vì Tiểu Bảo cũng không giấu diếm, thỉnh thoảng còn khoe khoang vài câu, chửi Ngao Bái vài câu, còn đem việc giúp đỡ hoàng đế Khang Hy bắt sống Ngao Bái thế nào nhất nhất kể ra, chỉ là chuyện học võ với Hải lão công và việc Khang Hy đích thân cầm đao động thủ thì không nói tới. Bọn Quan An Cơ vốn đã nghe nói Ngao Bái là bị tiểu hoàng đế và một bọn thái giám nhỏ bắt sống, nghe Vì Tiểu Bảo nói rất sinh động, có quá nửa không phải là giả. Quan An Cơ thở dài nói "Ngao Bái có hiệu là Mãn

Châu đệ nhất dũng sĩ, không những bị người giết chết mà còn bị người bắt sống, đúng là số trời”.

Trò chuyện hồi lâu, Quan An Cơ, Lý Lực Thế, Kỳ Bưu Thanh đều là người lịch duyệt giang hồ, tuy biết Vi Tiểu Bảo lời lẽ có phần khoác lác, nhưng những chỗ cốt yếu thì không hề hàm hồ. Chợt nghe tiếng bước chân vang lên, cửa sảnh mở ra, hai đại hán khiêng một cái cang vào, Giả lão lục đi phía sau nói “Anh rể, đã mời Mao Thập Bát Mao gia tới rồi!”.

Vi Tiểu Bảo nhảy bật lên, chỉ thấy Mao Thập Bát nằm trên cang, hai má hóp vào, hố mắt thụt xuống, diện mạo mười phần tiêu tụy, bèn hỏi “Người... người bị bệnh à?”.

Mao Thập Bát được bọn Giả lão lục khiêng tới, chỉ biết là Thanh Mộc đường Thiên địa hội có việc lớn muốn bàn chứ không biết là chuyện gì, đột nhiên nhìn thấy Vi Tiểu Bảo, mừng rỡ như điên, kêu lên “Tiểu Bảo, người... người cũng trốn thoát rồi à, thật là tốt quá. Ta... ta suốt thời gian qua luôn nhớ tới người, chỉ mong cho vết thương lành rồi sẽ vào hoàng cung cứu người ra. Thế này... thế này thì tốt quá!”.

Y nói mấy câu ấy, mọi người trong lòng còn ba phần nghi ngờ đều lập tức tan biến. Tên tiểu thái giám này quả nhiên là bạn của Mao Thập Bát, cùng bị bắt vào cung. Mao Thập Bát tuy không phải là hội chúng Thiên địa hội nhưng cũng rất nổi tiếng trên giang hồ, trước nay nói một là một, nói hai là hai, mấy năm gần đây lại bị triều đình nhà Thanh truy nã bắt bớ, điều đó mọi người đều biết. Vi Tiểu Bảo đã là bạn y thì tự nhiên không phải là thái giám trong cung nhà Thanh thật, lại

thấy lúc Mao Thập Bát nói, chân tình bộc lộ, rõ ràng rất thân thiết với Vi Tiểu Bảo.

Vi Tiểu Bảo nói “Mao đại ca, người... người bị thương à?”. Mao Thập Bát thở dài một tiếng, nói “Ờ, đêm ấy từ trong cung trốn ra, ra tới cửa cung gặp phải mấy tên thị vệ, ta một mình đánh năm người, giết được hai người, nhưng cũng bị chém trúng hai đao, liều mạng chạy ra được khỏi cửa cung. Trong cung lại có thị vệ đuổi theo, vốn là chạy không thoát, may có các bằng hữu của Thiên địa hội giúp đỡ mới cứu được tính mạng của ta. Người... người cũng là được các bằng hữu trong Thiên địa hội cứu ra phải không?”.

Bọn Quan An Cơ lập tức thần sắc rất khó coi, cảm thấy chuyện này quả thật không vinh dự gì lắm. Nào ngờ Vi Tiểu Bảo nói “Đúng thế. Lão thái giám kia bắt ta làm tiểu thái giám, mãi đến hôm nay mới trốn ra được, may mà gặp được các vị... các vị gia gia trong Thiên địa hội đây”. Quần hào trong Thiên địa hội đều thầm thở phào một hơi, biết Vi Tiểu Bảo nói thế là muốn giữ thể diện cho họ, trong lòng thầm cảm kích, người này tuy còn nhỏ tuổi nhưng rất xứng đáng là bằng hữu. Lúc ấy Giả lão lục mời Mao Thập Bát và Vi Tiểu Bảo vào sương phòng nghỉ ngơi, quần hùng Thanh Mộc đường ngồi lại ở sảnh bàn bạc đại sự.

Mao Thập Bát bị thương rất nặng, tuy đã dưỡng thương vài tháng nhưng vẫn còn rất yếu, mới rồi được cáng đi trên đường lại bị lắc một lúc, vết thương đau buốt, tinh thần mệt mỏi, định nói chuyện nhưng không còn sức lực.

Vi Tiểu Bảo nghĩ thầm “Bất kể thế nào họ cũng không giết mình đâu”. Trong lòng thư thái, nằm cuộn tròn trên

một chiếc ghế thái sư ngủ thiếp đi. Ngủ được một lúc, cảm thấy có người bế mình lên đặt xuống giường, đắp chăn cho mình.

Sáng hôm sau thức dậy, có một hán tử đưa nước rửa mặt, trà, một bát mì có thịt tới. Vi Tiểu Bảo nghĩ thầm “Tiếp đãi lão tử càng lúc càng tốt, rõ ràng là coi mình như đại lão gia”. Chợt thấy ngoài phòng có hai hán tử đứng, ngoài cửa sổ cũng có hai hán tử đứng, tuy giả như đi tới đi lui, không có việc gì, nhưng rõ ràng là vâng lệnh giám thị, sợ mình bỏ trốn.

Vi Tiểu Bảo lại hơi lo sợ, nghĩ thầm “Nếu quả thật coi mình là khách quý thì tại sao lại phái bốn hán tử canh chừng?”. Tính nết trẻ thơ nổi lên “Hừ, muốn canh chừng Vi Tiểu Bảo e cũng không phải dễ, mình cứ chuồn ra ngoài đi lòng vòng, xem bốn thằng ngốc này làm gì được mình?”. Y nhìn rõ tình thế chung quanh, đã quyết định chủ ý, lúc ấy đưa tay dùng sức đẩy mạnh cánh cửa sổ phía đông một cái. Cánh cửa sổ vang lên một tiếng, bốn hán tử đồng thời nhìn về phía đó, y dẫn dắt thị tuyền của bốn người, lại đẩy cửa sường phòng một cái thật mạnh, rồi lập tức lăn tròn vào gầm giường.

Bốn hán tử nghe tiếng cửa động, lập tức quay đầu lại, chỉ thấy hai cánh cửa mở toang, đang còn lắc lư, đều giật nảy mình. Bốn người đang phụng mệnh giám thị Vi Tiểu Bảo, đột nhiên thấy cửa phòng mở toang, ý nghĩ đầu tiên là y đã bỏ trốn, bốn người cùng kêu “Ái chà!”. Rồi xông vào phòng, thấy Mao Thập Bát trên giường đang ngủ rất say, Vi Tiểu Bảo thì không biết đã đi đâu.

Một người kêu lên “Thằng nhỏ này chạy chưa xa đâu, mau chia ra đuổi theo, để ta đi bắt với thượng cấp”. Ba người kia ứng tiếng “Dạ”, rồi vọt ra khỏi phòng, trong đó hai người nhảy lên mái nhà.

Vi Tiểu Bảo hắng giọng một tiếng, từ gầm giường khệnh khạng bò ra, bước ra ngoài cửa, đi thẳng lên đại sảnh.

Vừa đẩy cửa ra, chỉ thấy Quan An Cơ và Lý Lực Thế đang sóng vai cùng ngồi, một hán tử vâng lệnh giám thị y đang hét hải bẩm báo “Thằng... thằng nhỏ ấy đột nhiên bỏ... bỏ trốn, không biết chạy... chạy đi đâu”. Chưa dứt lời, đột nhiên thấy Vi Tiểu Bảo xuất hiện, y a một tiếng, hai mắt tròn tròn, vẻ mặt kỳ quái không sao nói hết.

Vi Tiểu Bảo vươn vươn vai nói “Lý đại ca, Quan phu tử, chào hai vị!”. Quan An Cơ và Lý Lực Thế nhìn nhau một cái, rồi nhìn người kia nói “Đi ra đi! Vô dụng quá!”, kế quay qua Vi Tiểu Bảo cười nói “Mời ngồi, đêm qua ngủ ngon chứ?”. Vi Tiểu Bảo cười hì hì ngồi vào ghế nói “Ngủ ngon lắm, ngủ ngon lắm!”.

Cửa sổ trên hành lang đại sảnh đột nhiên kéo ra, hai người xông vào, một người nói “Quan phu tử, thằng... thằng nhỏ kia không biết trốn đi đâu...”, chợt nhìn thấy Vi Tiểu Bảo đang ngồi, ngạc nhiên nói “Ồ ! Y... y...”. Vi Tiểu Bảo nhin không được cười hô hô, nói “Bốn người lớn các người thật vô dụng quá, ngay việc canh giữ một đứa nhỏ cũng không làm được. Ta mà muốn trốn thì đã trốn lâu rồi”. Người còn lại ngo ngo ngác ngác, hỏi “Người làm sao ra được? Tại sao ta vừa chớp mắt một cái, thì bóng người cũng không thấy, người đã chạy mất rồi”. Vi Tiểu Bảo cười nói “Ta biết phép tàng hình,

phép này thì không thể dạy cho người”. Quan An Cơ cau mày vung tay bảo hai người “Đi ra đi!”. Người gốc nghệch kia vẫn còn hỏi “Quả thật có phép tàng hình à, thảo nào, thảo nào”. Lý Lực Thế nói “Tiểu huynh đệ tuổi còn nhỏ mà thông minh cơ cảnh, khiến người ta phải bội phục”.

Đột nhiên từ xa có tiếng vó ngựa văng vẳng vang lên, có một toán kỵ mã phóng tới, Quan An Cơ và Lý Lực Thế đồng thời đứng lên. Lý Lực Thế hạ giọng nói “Quan binh Thất Sát à?”. Quan An Cơ gật gù đưa ngón tay vào miệng huýt sáo ba tiếng, liền có năm người chạy vào sảnh. Quan An Cơ nói “Mọi người chuẩn bị đi! Bảo Giả lão lục sai người bảo vệ Mao Thập Bát Mao gia. Nếu đại đội quan quân Thất Sát kéo tới, không thể tiếp chiến, thì cứ theo kế hoạch đã bàn mà phân tán rút lui”. Năm người vâng dạ, bước ra ngoài truyền lệnh, hội chúng Thiên địa hội chung quanh đều trở dậy. Quan An Cơ nói “Tiểu huynh đệ, người đi theo ta!”.

Đột nhiên một người chạy mau vào sảnh, lớn tiếng nói “Tổng đà chủ giá lâm!”. Quan An Cơ và Lý Lực Thế đồng thanh hỏi “Cái gì?”. Người kia nói “Tổng đà chủ suất lĩnh Hương chủ năm đường đang phi ngựa tới đây”. Quan Lý hai người cả mừng, đồng thanh hỏi “Sao người biết?”. Người kia nói “Thuộc hạ ở trên đường gặp Tổng đà chủ, người đích thân sai thuộc hạ về trước báo tin”.

Quan An Cơ thấy y chạy tới mức thở hổn hển, gật đầu nói “Được, người ra ngoài nghỉ đi!”. Lại huýt sáo gọi người vào, nói “Không phải quan binh Thất Sát mà là

Tổng đà chủ giá lâm! Mọi người cùng ra cổng đón tiếp đi”.

Tin tức vừa truyền ra, các phòng đều vang lên tiếng reo hò. Quan An Cơ dắt tay Vi Tiểu Bảo nói “Tiểu huynh đệ, Tổng đà chủ của bản hội giá lâm, chúng ta cùng ra đón!”.

Hồi 8

*Khách quý tương phùng như có hẹn
Danh cao thường sợ chuyện không đâu*

Vì Tiểu Bảo theo bọn quần hào Quan An Cơ, Lý Lục Thế tới ngoài cổng lớn, chỉ thấy hai ba trăm người đứng dàn ra hình chữ bát, trên mặt đều hiện vẻ hung phấn. Qua một lúc, hai đại hán cang Mao Thập Bát tới. Lý Lục Thế nói “Mao huynh, người là khách, không cần khách khí”. Mao Thập Bát nói “Đã ngưỡng mộ đại danh của Trần Tổng đà chủ từ lâu, quả thật như sấm bên tai, hôm nay được bái kiến, cho dù... cho dù phải chết lập tức, thì... thì cũng không uổng”. Y giọng nói yếu ớt, nhưng trên mặt phơn phớt ánh hồng, vô cùng cao hứng.

Nghe thấy tiếng vó ngựa tới gần, bụi đường bốc lên, mười con ngựa phóng tới. Ba người cưỡi ngựa đi đầu không chờ tới gần đã lật người nhảy xuống. Bọn Lý Lục Thế bước lên đón, nắm tay ba người trò chuyện, vô cùng thân thiết. Vì Tiểu Bảo nghe một người nói “Tổng đà

chủ chờ phía trước, mời mấy vị Lý đại ca, Quan phu tử... tới". Mấy người đứng lại bàn bạc vài câu, rồi sáu người bọn Lý Lực Thế, Quan An Cơ, Kỳ Thanh Bưu, Huyền Trinh đạo nhân lập tức lên ngựa, cùng ba người kia phóng đi.

Mao Thập Bát rất thất vọng, hỏi "Trần Tổng đà chủ không tới à?", không ai trả lời được câu hỏi của y, mọi người không được gặp Tổng đà chủ, ai cũng cúi đầu chán nản. Vi Tiểu Bảo nghĩ thầm "Người ta thiếu các người một vạn lượng bạc chưa trả chắc? Hay là đánh bạc thua lột quần của vợ rồi? Con bà nguoi, sao mặt mũi khó coi thế!".

Qua hồi lâu, một người cưỡi ngựa tới truyền lệnh, đọc tên mười ba người, bảo họ tới gặp Tổng đà chủ. Mười ba người ấy cả mừng, nhảy lên ngựa phóng mau về phía trước.

Vi Tiểu Bảo hỏi Mao Thập Bát "Mao đại ca, chắc Trần Tổng đà chủ lớn tuổi lắm rồi phải không?". Mao Thập Bát nói "Ta... ta chưa... chưa gặp qua. Trên giang hồ ai cũng ngưỡng mộ Trần Tổng đà chủ, nhưng muốn gặp lão... lão nhân gia người một lần thì quả thật rất khó". Vi Tiểu Bảo hực lên một tiếng, nghĩ thầm "Hừ, con mẹ nó, ra vẻ thật, có gì là lạ chứ? Lão tử thì không mong gặp y".

Quần hào thấy tình hình này có quá nửa là không được gặp Trần Tổng đà chủ, nhưng vẫn ôm hy vọng đứng chờ ngoài cổng lớn, có người đứng lâu quá bèn ngồi xuống. Có người khuyên Mao Thập Bát "Mao gia, người cứ vào trong phòng nghỉ ngơi. Nếu Tổng đà chủ của bọn ta tới, sẽ lập tức mời Mao gia ra gặp". Mao Thập Bát lắc đầu

nói “Không ! Ta cứ chờ ở đây. Trần Tổng đã chủ đại giá quang lâm, tại hạ không chờ ngoài cổng thì... thì quá vô lễ. Ờ, cũng không biết Mao Thập Bát ta đời này kiếp này có phúc phận được gặp lão nhân gia người một lần không”.

Vi Tiểu Bảo theo Mao Thập Bát từ Dương Châu lên Bắc Kinh, trên đường nghe y trò chuyện, đối với nhân vật trong võ lâm ít coi ai ra gì, nhưng đối với vị Trần Tổng đã chủ này lại mười phần kính trọng, bất tri bất giác cũng kính trọng theo, không dám chửi thảm trong bụng nữa.

Chợt nghe tiếng vó ngựa vang lên, lại có người phóng ngựa tới, hội chúng ngồi dưới đất đều nhảy bật dậy, mọi người vươn cổ ra nhìn, đều mong mỏi Trần Tổng đã chủ lại triệu người tới gặp, lần này thì có mình. Quả nhiên người tới là bốn sứ giả, người đứng đầu xuống ngựa ôm quyền nói “Tổng đã chủ mời hai vị Mao Thập Bát Mao gia, Vi Tiểu Bảo Vi gia tới phía trước gặp mặt”.

Mao Thập Bát reo vui một tiếng, từ trong cang nhảy bật lên, nhưng lại “ối chao” một tiếng ngã xuống cang, kêu lên “Đi mau, đi mau !”. Vi Tiểu Bảo cũng mười phần cao hứng, nghĩ thầm “Nhiều người gọi mình là công công rồi, nhưng chưa ai gọi mình là Vi gia, hô hô, lão tử là Vi Tiểu Bảo Vi gia”.

Hai người sứ giả trên ngựa đồ đòn cang, hai con ngựa sổng đôi từ từ bước đi. Một sứ giả khác nhường ngựa cho Vi Tiểu Bảo, mình cưỡi một con khác đi theo phía sau. Sáu người đi theo đường lớn được ba dặm thì rẽ vào một con đường nhỏ bên phải. Dọc đường đều có từng nhóm

hai ba hán tử, hoặc đi hoặc ngồi tuần tra bảo vệ. Sứ giả đứng đầu giờ ngón giữa, ngón vô danh và ngón út chỉ xuống đất một cái, hai người tuần tra gật gật đầu, cũng đưa tay ra làm ám hiệu. Vi Tiểu Bảo thấy ám hiệu của họ đều khác nhau, cũng không biết ý nghĩa là gì. Lại đi mười hai mười ba dặm, thì tới trước một tòa trang viện.

Một hán tử canh ở cổng cao giọng gọi “Khách tới”. Kế đó mở toang cổng lớn, Lý Lục Thế, Quan An Cơ và hai hán tử chưa từng gặp mặt bước ra, ôm quyền nói “Mao gia, Vi gia đại giá quang lâm, Tổng đà chủ của tệ hội có lời mời”.

Vi Tiểu Bảo vui lắm, nghĩ thầm “Vi gia mình rốt lại cũng có giá lắm chứ!”. Mao Thập Bát định ngồi dậy, nói “Ta tới gặp Trần Tổng đà chủ thế này, thật là, thật là... ối chao...”, rốt lại chỉ trì không được, lại ngã xuống cáng. Lý Lục Thế nói “Mao gia bị thương, không cần đa lễ”. Rồi tránh ra cho hai người vào đại sảnh. Một hán tử nói với Vi Tiểu Bảo “Mời Vi gia ngồi đây uống chén trà, Tổng đà chủ muốn gặp Mao gia nói chuyện trước”. Lúc ấy bèn cáng Mao Thập Bát vào trong.

Vi Tiểu Bảo uống một chén trà, bộp dịch bụng ra bốn đĩa điểm tâm, Vi Tiểu Bảo ăn một miếng, nghĩ bụng “Thức điểm tâm này so với hoàng cung quá dở, cũng không bằng ở Lệ Xuân viện”, không khỏi có chỗ coi thường thân phận của vị Tổng đà chủ này. Nhưng trong bụng đang đói, nên những thức điểm tâm mà y không coi ra gì ấy cũng ăn không ít.

Qua thời gian khoảng xong một bữa cơm, bốn người Lý Lục Thế, cùng bước ra, trong đó một lão già râu bạc nói “Tổng đà chủ mời Vi gia”. Vi Tiểu Bảo vội

nuốt miếng thức ăn đang còn trong miệng, chùi tay vào vạt áo mấy cái, theo bốn người bước vào, tới ngoài một gian sương phòng. Lão nhân kia vén rèm cửa lên, nói “Tiểu bạch long Vi Tiểu Bảo Vi gia tới!”.

Vi Tiểu Bảo vừa sợ vừa mừng, nghĩ thầm “Y lại biết cái ngoại hiệu bịa đặt của mình, nhất định là Mao đại ca nói ra rồi”.

Một thư sinh trung niên ăn mặc kiêu vãn sãi trong phòng đứng lên, vẻ mặt tươi cười, nói “Mời vào!”. Vi Tiểu Bảo bước vào trong phòng, hai mắt lão liên nhìn quanh. Quan An Cơ nói “Vị này là Trần Tổng đà chủ của tệ hội”.

Vi Tiểu Bảo khẽ ngẩng đầu nhìn y, thấy người này thần thái hòa nhã, nhưng mục quang như điện đang bắn tới mình, bất giác hoảng sợ, hai gối khụy xuống, lập tức lay phục xuống.

Thư sinh kia khom người đỡ dậy, cười nói “Không cần đa lễ”. Vi Tiểu Bảo hai cánh tay bị y đỡ một cái đột nhiên toàn thân nóng ran, rung mình một cái, không lay xuống được nữa. Thư sinh kia cười nói “Vị tiểu huynh đệ này giết được Mãn Châu đệ nhất dũng sĩ Ngao Bái, báo thù rửa hận cho vô số đồng bào người Hán chúng ta chết dưới tay Ngao Bái, trong vòng vài hôm, danh chấn thiên hạ. Thành danh sớm như thế, quả thật cổ kim hiếm có”.

Vi Tiểu Bảo vốn mặt dày, nếu người khác khen ngợi như thế, sẽ lập tức tự khoe khoang khoác lác một phen, nhưng trước mặt vị Tổng đà chủ không giận mà oai này lại lúng túng không thể nói ra được.

Tổng đà chủ chỉ một cái ghế mĩm cười nói “Mời ngồi!”, rồi tự ngồi xuống trước, Vi Tiểu Bảo cũng ngồi xuống. Bốn Lý Lục Thế bốn người buông tay đứng hầu. Tổng đà chủ mĩm cười nói “Nghe Mao Thập Bát Mao gia nói tiểu huynh đệ dưới núi Đắc Thắng ở Dương Châu từng dùng mưu giết chết Hắc long tiên Sử Tùng võ quan nhà Thanh, ra khỏi lều tranh lập đại công, quả thật bất phàm. Nhưng không biết tiểu huynh đệ làm thế nào bắt được Ngao Bái”.

Vi Tiểu Bảo ngẩng đầu lên, ánh mắt chạm vào mục quang của y, bất giác tim đập thình thịch. Ý định khoe khoang khoác lác đầy bụng trong chớp mắt quên sạch, mở miệng là nói thật, bèn đem việc Khang Hy sủng hạnh thế nào, Ngao Bái vô lễ thế nào, mình và tiểu hoàng đế ra sức bắt sống Ngao Bái thế nào kể hết ra. Chỉ là còn nghĩa khí chu toàn thể diện cho Khang Hy, không nói việc tiểu hoàng đế đâm một dao vào lưng Ngao Bái. Nhưng việc mình bốc tro trong lò hương ném vào mắt đối phương, nhấc lò hương đập vào đầu đối phương, tuy biết rõ nếu không phải là thủ đoạn hèn hạ hạng ba cũng là thủ đoạn hèn hạ hạng hai, nhưng lại không sao che giấu.

Tổng đà chủ im lặng không nói gì, nghe xong gật đầu nói “Té ra là thế. Võ công của tiểu huynh đệ và Mao gia không cùng một đường lối, không biết tôn sư là vị nào?”. Vi Tiểu Bảo nói “Tôi học qua một ít công phu, nhưng tính ra không có tôn sư gì cả, lão rùa đen ấy không thật lòng dạy võ công cho tôi, y toàn dạy cho tôi công phu giả”.

Tổng đà chủ cho dù kiến thức rộng rãi cũng không thể biết lão rùa đen là ai, bèn hỏi “Lão rùa đen à?”.

Vi Tiểu Bảo hô hô cười rộ, nói “Lão rùa đen tức Hải lão công, y tên là Hải Đại Phú. Mao Thập Bát đại ca và tôi chính là bị y bắt vào trong cung...”. Nói tới đó đột nhiên thấy không hay, mình từng nói với người trong Thiên địa hội là Mao Thập Bát và mình bị Ngao Bái bắt, bây giờ lại nói bị Hải lão công bắt vào cung, há không phải trước sau bất nhất sao? May là bản lĩnh bịa đặt của y quả thật không kém, bèn nói tiếp “Lão già ấy vâng lệnh Ngao Bái bắt hai người chúng tôi, chắc vì Ngao Bái là quan lớn, tự nhiên không thể khinh dị ra tay”.

Trần Tổng đà chủ trầm ngâm nói “Hải Đại Phú à, Hải Đại Phú à? Trong các thái giám ở nội cung Thập Bát có nhân vật nào có tên như thế nhỉ? Tiểu huynh đệ, võ công y dạy cho người, người diễn lại cho ta xem nào”.

Vi Tiểu Bảo cho dù mặt dày hơn cũng biết võ công của mình quả thật rất không cao minh, liền nói “Lão rùa đen dạy tôi đều là công phu giả. Y hận tôi làm mù mắt y, vì thế muốn nghĩ cách hại tôi. Những công phu này thật không thể để người khác nhìn thấy”.

Trần Tổng đà chủ gật gật đầu, xua tay trái một cái, bốn người bọn Quan An Cơ đều lui ra ngoài, đưa tay khép cửa lại. Trần Tổng đà chủ hỏi “Người làm sao hạ độc làm mù mắt y?”.

Trước mặt vị Tổng đà chủ khí thế anh hùng bức ép người này, Vi Tiểu Bảo chỉ cảm thấy bịa đặt mười phần khó khăn, cứ nói thật thì thoải mái hơn nhiều, tình hình này quả là trước nay chưa từng có, lúc ấy bèn kể lại việc dùng thuốc độc hại Hải lão công thế nào, giết chết Tiểu Quế tử thế nào, mao nhân là tiểu thái giám thế nào.

Tổng đà chủ vừa hoảng sợ vừa buồn cười, tay trái phẩy vào dưới háng y một cái, phát giác ra dương vật và ngọc hoàn của y đều còn đủ, chưa hề tỉnh thân, đích xác không phải là thái giám, bất giác thở phào một hơi, cười khê nói “Hay quá, hay quá. Ta đang có một chuyện khó khăn, lâu nay vẫn chưa quyết định được, té ra tiểu huynh đệ quả nhiên chưa hề bị tỉnh thân, làm thái giám!”. Tay trái vỗ khê lên bàn một cái, nói “Quyết định thế đi! Doãn huynh đệ có người kế tục rồi, Thanh Mộc đường có người làm chủ rồi”.

Vi Tiểu Bảo không hiểu y nói gì, chỉ thấy y thần sắc vui vẻ, quả thật coi bỏ được một việc cực kỳ khó khăn trong lòng, cũng không kìm được vui mừng thay cho y.

Trần Tổng đà chủ chấp hai tay sau lưng, đi qua đi lại trong phòng, nói một mình “Những việc Thiên địa hội ta làm, việc nào cũng là người trước chưa từng làm. Muôn việc bắt đầu từ ta, người ta nghe thấy hoảng sợ, khen chê xôn xao, có gì đáng nói?”. Câu nói văn vẻ của y, Vi Tiểu Bảo lại càng không hiểu gì.

Tổng đà chủ nói “Ở đây chỉ có hai người chúng ta, không cần sợ sệt ngại ngùng. Võ công Hải Đại Phú dạy người, bất kể thật cũng được, giả cũng được, người cứ diễn thử cho ta xem”.

Vi Tiểu Bảo lúc ấy mới hiểu, y sai bốn người bọn Quan An Cơ lui ra là để mình khỏi sợ sệt ngượng ngùng, nhìn thấy không còn cách nào thoái thác, bèn nói “Đây là lão rùa đen dạy, không dính líu gì tới tôi, nếu quá đáng cười, thì người chửi y là được”.

Tổng đà chủ mỉm cười nói “Ra tay đi, không cần lo ngại”.

Vi Tiểu Bảo lập tức ra thế, sử dụng nửa pho Đại từ đại bị thiên điệp thủ mà Hải lão công đã dạy một lượt, trong đó có chỗ thì quên, có chỗ thì còn nhớ. Tổng đà chủ ngưng thần nhìn, đợi Vi Tiểu Bảo sử dụng xong, gật đầu nói “Từ lối xuất thủ của ngươi mà nhìn, thì dường như ngươi còn học một ít Cẩm nã thủ của phái Thiếu Lâm, có đúng không?”.

Vi Tiểu Bảo học Đại cẩm nã thủ trước, tự nhiên biết công phu ấy càng không ra sao, vốn định giấu cái dở, nhưng Tổng đà chủ dường như cái gì cũng biết, chỉ còn cách nói “Lão rùa đen còn dạy tôi một ít Cẩm nã thủ pháp, là dùng để đánh nhau với tiểu hoàng đế”. Lúc ấy bèn biểu diễn vài chiêu Đại cẩm nã thủ. Tổng đà chủ cười khẽ, nói “Không kém!”. Vi Tiểu Bảo nói “Tôi đã sớm biết là người nhìn thấy sẽ cười mà”.

Trần Tổng đà chủ mỉm cười nói “Không phải là cười ngươi ! Ta thấy trong lòng vui vẻ, cảm thấy kỳ tính, ngộ tính của ngươi đều không kém, là một nhân tài có thể đào tạo. Chiêu Bạch mã phiên đề là Hải Đại Phú cố ý dạy sai, nhưng lúc ngươi chuyển qua chiêu Lý ngư thác tai lại có thể tự mình biến hóa đi một chút, không câu nệ vào chiêu số chết cứng. Như thế rất hay!”.

Vi Tiểu Bảo linh cơ nhất động, nghĩ thầm “Võ công của Tổng đà chủ dường như còn cao hơn lão rùa đen nhiều, nếu y chịu dạy võ công cho mình, thì Vi Tiểu Bảo mình nhất định sẽ trở thành một anh hùng thật sự chứ không phải là anh hùng giả mạo nữa”. Nghiêng đầu nhìn qua, đúng lúc ấy hai luồng mực quang lạnh như điện

của Tổng đà chủ cũng đang bắn tới. Vì Tiểu Bảo trước nay vô lại, cho dù hoàng đế, thái hậu oai nghiêm như thế y cũng dám nhìn thẳng lại, nhưng trước mặt vị Tổng đà chủ này lại không dám bừa bãi chút nào, vừa chạm vào mục quang của y, đã lập tức thu ánh mắt lại.

Trần Tổng đà chủ thông thả nói “Chắc người biết Thiên địa hội bọn ta làm việc gì rồi chứ?”. Vì Tiểu Bảo nói “Thiên địa hội phản Thanh phục Minh, giúp người Hán, giết Thát Đát”. Tổng đà chủ gật đầu nói “Rất đúng ! Người có muốn làm huynh đệ trong Thiên địa hội bọn ta không ?”.

Vì Tiểu Bảo mừng rỡ nói “Thế thì tốt quá”. Trong tâm ý y hội chúng Thiên địa hội ai cũng là anh hùng hảo hán, không ngờ mình cũng có thể làm huynh đệ trong hội, lại nghĩ “Ngay Mao đại ca cũng không phải là huynh đệ trong Thiên địa hội, chẳng lẽ mình còn hơn y sao?”. Bèn nói “Chỉ sợ... sợ tôi không xứng đáng”. Trong giây phút ấy, ánh mắt lộ ra sự lo sợ được mất đầy lòng, chỉ cảm thấy món hoạnh tài trên trời rơi xuống này có quá nửa không phải là sự thật, chẳng qua chỉ là Tổng đà chủ nói đùa với mình mà thôi.

Tổng đà chủ nói “Người muốn vào hội thì được thôi. Chỉ là bọn ta làm đại sự phản Thanh phục Minh, lấy giang sơn của người Hán làm trọng, tính mạng và gia đình mình làm khinh. Lại nữa, quy củ trong hội rất nghiêm, nếu vi phạm thì xử phạt rất nặng, người nên nghĩ cho kỹ”. Vì Tiểu Bảo nói “Không cần nghĩ nữa, người có quy củ gì, tôi cứ giữ là được. Tổng đà chủ, nếu người cho tôi vào hội thì tôi có thể sung sướng mà chết”. Trần Tổng đà chủ thu nụ cười lại, nghiêm trang nói “Đây là chuyện lớn rất quan trọng, liên quan tới việc sống chết,

không phải trò đùa của bọn trẻ con đâu”. Vì Tiểu Bảo nói “Dĩ nhiên tôi biết chứ. Tôi nghe người ta nói, Thiên địa hội hành hiệp trượng nghĩa, làm toàn những việc lớn kinh thiên động địa, sao lại là trò đùa của bọn trẻ con?”.

Tổng đà chủ cười khê nói “Biết được thì tốt, người trong bản hội lúc vào hội có lời thề ba mươi sáu điều, lại có nghiêm quy mười điều cấm đoán mười điều trừng phạt”. Nói tới đó sa sâm mặt nói “Có vài quy củ thì hiện người còn nhỏ tuổi không cần nói tới, có điều trong đó có một điều là phạm trong anh em chúng ta, phải lấy tín thực làm gốc, không được bịa đặt lừa dối, điều ấy người làm được không?”.

Vì Tiểu Bảo thoáng sững sốt, nói “Vớی Tổng đà chủ người tự nhiên tôi không dám bịa đặt, nhưng đối với các huynh đệ khác, chẳng lẽ chuyện gì cũng phải nói thật à?”. Tổng đà chủ nói “Chuyện nhỏ không tính, chỉ nói chuyện lớn thôi”. Vì Tiểu Bảo nói “Được rồi. Ví dụ đánh bạc với các anh em trong hội có được ra tay gian lận lừa dối không?”.

Tổng đà chủ không ngờ y lại hỏi chuyện ấy, cười khê một tiếng, nói “Đánh bạc tuy không phải là việc hay, nhưng hội quy cũng không cấm, nhưng người gian lận lừa họ, họ biết được sẽ đánh người, hội quy cũng không cấm, người há lại không bị thiệt sao?”.

Vì Tiểu Bảo cười nói “Họ không thể biết được, thật ra tôi không cần giở trò gian lận cũng chắc chắn thắng được họ”.

Hội chúng trong Thiên địa hội phần nhiều là hào kiệt giang hồ, uống rượu đánh bạc là chuyện bình thường,

trước nay không hề coi là sai trái, Tổng đà chủ cũng không đếm xỉa gì tới nữa, ngưng thần nhìn y một lúc, nói “Người có muốn bái ta làm sư phụ không?”.

Vi Tiểu Bảo cả mừng, lập tức phủ phục xuống đất, liên tiếp dập đầu, miệng gọi “Sư phụ!”. Tổng đà chủ lần này không đỡ y dậy, để y dập đầu mười mấy cái, nói “Đủ rồi!”. Vi Tiểu Bảo mừng rỡ đứng lên.

Tổng đà chủ nói “Ta họ Trần, tên Trần Cận Nam. Ba chữ Trần Cận Nam này là dùng trên giang hồ. Hôm nay người đã lạy nhận ta làm sư phụ, cũng phải biết tên thật của sư phụ. Tên thật của ta là Trần Vĩnh Hoa, chữ Vĩnh trong vĩnh viễn, chữ Hoa trong Trung Hoa”, lúc nói tới tên thật của mình thì hạ giọng thật khẽ.

Vi Tiểu Bảo nói “Vâng, đồ đệ xin ghi nhớ trong lòng, không dám tiết lộ”.

Trần Cận Nam lại nhìn y hồi lâu, thông thả nói “Chúng ta đã trở thành sư đồ, giữa hai người chúng ta không có gì phải giấu diếm, ta nói thật với người, người mồm mép trơn tuột, giáo hoạt trí trá, tính cách khác hẳn với ta, quả thật ta rất không thích, nên nhận người làm đồ đệ thật ra là vì nghĩ tới việc lớn của bản hội mà thôi”. Vi Tiểu Bảo nói “Từ nay trở đi đồ nhi xin sửa đổi”.

Trần Cận Nam nói “Giang sơn dễ đổi, bản tính khó dời, có sửa đổi cũng không sửa đổi được bao nhiêu. Người tuổi còn nhỏ, tính tình phù động, cũng chưa làm chuyện gì xấu xa, nhưng trở đi phải thường nhớ lời ta dặn. Ta đối với đệ tử quản giáo rất nghiêm khắc, nếu người vi phạm quy củ của bản hội, tâm thuật bất chính, làm chuyện bậy bạ, ta muốn lấy mạng người thì dễ như trở

bàn tay, cũng quyết không thương xót đâu”. Nói xong vươn tay trái ra một cái, chát một tiếng bẻ gãy một góc bàn, hai tay vò vài cái, vụn gỗ rơi xuống lả tả.

Vi Tiểu Bảo lè lè lưỡi nửa ngày chưa rút vào được, kế đó lại vui mừng trong lòng ngứa ngáy, cười nói “Con nhất định không làm chuyện xấu xa. Nếu làm chuyện xấu xa, sư phụ người cứ chụp vào đầu con một cái, xoa tay một cái. Mà nói lại chỉ cần làm vài chuyện xấu xa thì công phu ấy của sư phụ đã không thể truyền lại cho đệ tử rồi”.

Trần Cận Nam nói “Không cần vài chuyện, chỉ cần một chuyện xấu xa thì ta với người đã không còn danh phận thầy trò rồi”. Vi Tiểu Bảo nói “Hai chuyện có được không?”. Trần Cận Nam sa sầm mặt, nói “Ta đang nói chuyện nghiêm chỉnh với người, bớt đùa cợt đi. Một chuyện là một chuyện, chuyện này cũng có thể ra giá trả giá à?”. Vi Tiểu Bảo ứng thanh nói “Vâng!”, nhưng trong lòng nghĩ thầm “Thế nếu tôi làm nửa chuyện xấu xa thì thế nào?”.

Trần Cận Nam nói “Người là đệ tử thứ tư của ta, mà có khi là đệ tử cuối cùng của ta cũng chưa biết chừng. Công việc của Thiên địa hội nặng nề phức tạp, ta không có thời giờ để thu nhận đệ tử nữa. Ba sư huynh của người thì hai người tử trận lúc giao chiến với quân Thát Đát, một người tử trận lúc Quốc tính gia thu hồi Đài Loan, đều là hảo nam nhi bỏ mình vì nước. Ta trong vô lâm thân phận không thấp, tiếng tăm không xấu, người đừng làm ta mất mặt”.

Vi Tiểu Bảo nói “Vâng! Chẳng qua... chẳng qua...”. Trần Cận Nam hỏi “Chẳng qua cái gì?”. Vi Tiểu Bảo nói “Có lúc con cũng không muốn mất mặt, có điều nếu mất

mặt thật thì cũng không có cách nào. Ví dụ đánh không lại người ta, bị người ta bắt được bỏ vào thùng táo chó đi như một kiện hàng thì sư phụ người cũng đừng trách”.

Trần Cận Nam cau cau mày, vừa tức giận vừa buồn cười, thở dài một tiếng, nói “Thu người làm đồ đệ e là chuyện sai lầm lớn nhất trong đời ta. Nhưng vì lấy chuyện lớn thiên hạ làm trọng, đành mạo hiểm một lần vậy. Tiểu Bảo, khi nào có việc quan trọng, người nhất thiết phải nghe ta dặn dò hành sự, bớt ăn nói bậy bạ thì không hề gì”. Vì Tiểu Bảo nói “Vâng!”.

Trần Cận Nam thấy y định nói lại thôi, bèn hỏi “Người định nói gì thế?”. Vì Tiểu Bảo nói “Đồ nhi nói ra đều là tự thấy có lý mới nói. Con hoàn toàn không muốn ăn nói bậy bạ, người lại nói là con ăn nói bậy bạ, như thế há không oan uổng sao?”. Trần Cận Nam không muốn lãng nhăng với y nữa, bèn nói “Vậy thì nói ít đi vài câu”, nghĩ thầm “Trong thiên hạ có không biết bao nhiêu anh hùng hảo hán thành danh gặp mình thì cung cung kính kính không dám thở mạnh một tiếng, mà thằng nhỏ búng bình điều ngoa cổ quái này lại lảm lời như thế”. Rồi đứng lên bước ra cửa, nói “Người đi theo ta”.

Vì Tiểu Bảo mở cửa vén rèm, nhường Trần Cận Nam ra trước rồi theo y ra đại sảnh.

Trên sảnh vốn có hơn hai mươi người ngồi, vừa thấy Tống đà chủ bước vào, lập tức đứng lên. Trần Cận Nam gật gật đầu, bước tới chiếc ghế thứ hai hàng đầu ngồi xuống. Vì Tiểu Bảo thấy ở giữa có một chiếc ghế để trống, phía trên ghế sư phụ lại có một chiếc ghế để trống, trong

lòng kinh ngạc “Chẳng lẽ Tổng đã chủ chưa phải là lớn nhất rồi sao ? Tại sao trên sự phụ còn có hai người nữa ?”.

Trần Cận Nam nói “Các vị huynh đệ, hôm nay ta đã thu nhận một đứa tiểu đồ”, chỉ vào Vi Tiểu Bảo một cái nói “Chính là y”.

Mọi người nhất tề bước lên, ôm quyền khom lưng nói “Chúc mừng Tổng đã chủ”, lại chấp tay quay qua Vi Tiểu Bảo, nhao nhao chúc mừng. Mọi người vẻ mặt có kẻ mừng phần mừng rõ, có kẻ vô cùng kinh ngạc, có kẻ tựa hồ không dám tin là thật.

Trần Cận Nam bảo Vi Tiểu Bảo “Tới ra mắt các vị bá bá, thúc thúc đi”. Vi Tiểu Bảo hướng về mọi người dập đầu hành lễ. Lý Lục Thế đứng một bên giới thiệu “Vị này là Hương chủ Liên Hoa đường Thái Đức Trung Thái bá bá”, “Vị này là Hương chủ Hồng Thuận đường Phương Đại Hồng Phương bá bá”, “Vị này là Hương chủ Gia Hậu đường Mã Siêu Hưng Mã bá bá”. Vi Tiểu Bảo bèn dập đầu lạy chào, ra mắt tất cả chín vị Hương chủ, kế đó ra mắt những người địa vị và chức vụ thấp hơn.

Chín vị Hương chủ kia đều đáp lại nửa lễ, luôn miệng nói “Không dám, mời tiểu huynh đệ đứng dậy”, những người còn lại càng không dám nhận lễ dập đầu của y, y vừa quỳ xuống là bị đối phương đưa tay giữ lại. Vi Tiểu Bảo thân thủ mau lẹ, có khi quỳ xuống nhanh quá, đối phương không kịp cản trở, cũng vội vàng quỳ xuống đáp lễ, không dám coi mình là bậc trưởng bối. Trong sảnh có hơn hai mươi người, Vi Tiểu Bảo nhất thời cũng không nhớ được tên họ và chức vụ trong hội của từng người, chỉ biết họ đều là nhân vật đứng đầu

trong Thiên địa hội, nghĩ thầm mình vừa nhận Tổng đà chủ làm sư phụ, mọi người đều coi mình là người nhà, nói hết thân phận tên tuổi ra, trong lòng rất vui sướng.

Trần Cận Nam chờ Vi Tiểu Bảo làm lễ ra mắt mọi người xong, nói “Các vị huynh đệ, ta thu đứa tiểu đồ này xong, lại muốn y gia nhập vào Thiên địa hội của chúng ta”. Mọi người đồng thanh nói “Vậy thì không còn gì tốt hơn”.

Hương chủ Liên Hoa đường Thái Đức Trung là lão nhân râu bạc tóc bạc, nói “Trước nay thấy hay ắt dạy được trò giỏi, đệ tử của Tổng đà chủ ắt sẽ là một vị thiếu hiệp trí dũng song toàn, lập được đại công cho hội ta”. Hương chủ Gia Hậu đường Mã Siêu Hưng vừa lùn vừa béo, lúc nào cũng tươi cười, nói “Hôm nay gặp Vi gia tiểu huynh đệ, cũng không có gì làm lễ ra mắt. Họ Mã ta trước nay giỏi tính toán, thời thế này, ta và Thái Hương chủ hai người cứ làm người giới thiệu tiểu huynh đệ vào hội, cũng kể như là lễ ra mắt rồi. Thái huynh đệ thấy thế nào?”. Thái Đức Trung hô hô cười rộ, nói “Bà già gầy bần tính thì không cần phải nói, nhất định là lách cách thành tiếng. Phần lễ vật ra mắt không tốn tiền này, cũng có ta trong đó”.

Trong tiếng cười nói của mọi người, Trần Cận Nam nói “Hai vị bá bá thể diện rất lớn, làm người giới thiệu cho người, mau tạ ơn đi”.

Vi Tiểu Bảo nói “Vâng!”, rồi bước lên dập đầu cảm tạ.

Trần Cận Nam nói “Quy củ của bản hội thì huynh đệ vào hội lời lẽ hành động tốt xấu thế nào có liên hệ rất lớn với người giới thiệu. Đứa tiểu đồ này của ta rất cơ cảnh, nhưng sợ y hiểu động quá mức, làm việc không

giữ quy củ. Hai vị Hương chủ Thái, Mã đã làm người giới thiệu y, trở đi cũng phải gánh trách nhiệm với ta. Nếu thấy y có hành động cử chỉ gì không ngay thẳng thì phải lập tức ra tay quản giáo, ngàn vạn lần đừng khách khí”. Thái Đức Trung nói “Tổng đà chủ quá khiêm rồi. Môn hạ của Tổng đà chủ há lại có loại kẻ sĩ không ngay thẳng?”. Trần Cận Nam nghiêm trang nói “Ta hoàn toàn không phải quá khiêm. Đối với thằng nhỏ này, ta quả thật không sao yên tâm. Mọi người nên giúp ta quản giáo y, cũng là san sẻ bớt cho ta một gánh nặng trong lòng”. Mã Siêu Hưng cười nói “Quản giáo thì không dám. Tiểu huynh đệ còn nhỏ tuổi, nếu có chuyện gì không rõ, thì mọi người đều là anh em, tự nhiên sẽ dốc lòng chỉ rõ, biết là nói ra, nói là nói hết”. Trần Cận Nam gật đầu nói “Ta xin đa tạ trước”.

Vi Tiểu Bảo nghĩ thầm “Mình chưa làm chuyện gì xấu, sư phụ đã lo mình làm chuyện xấu. Phải rồi, y nghe thủ đoạn của mình đối phó với lão rùa đen, sợ mình giỏi thói cũ phát tác, cũng hại y như thế. Lão rùa đen định hại chết mình, lại không phải là sư phụ của mình, mình mới làm mù mắt y. Còn người là sư phụ thật của ta, dạy công phu cho ta, lẽ nào ta lại hý lộng người? Người lại nói ra trước, rất nhiều người ở đây ai cũng tới quản giáo, thì ta không thể nhúc nhích gì được”.

Chỉ nghe Trần Cận Nam nói “Lý huynh đệ, nhờ người ra sắp xếp hương đường, hôm nay chúng ta mở hương đường để Vi Tiểu Bảo vào hội”. Lý Lực Thế vâng dạ bước ra ngoài thu xếp.

Trần Cận Nam nói “Theo quy củ trước đây có ai muốn vào hội, sau khi có người giới thiệu, phải tra xét thân

thế nhân phẩm của y, ít thì sáu tháng, nhiều thì một năm hai năm, tra xét rõ ràng rồi mới có thể mở hương đường kết nạp vào hội. Nhưng Vi Tiểu Bảo giữ chức trách trong cung đình nhà Thanh, là người thân tín bên cạnh hoàng đế Thát Đạt, đối với công việc của bản hội có lợi rất lớn, nên chúng ta đành từng quyền, chứ không phải ta đặc biệt phá lệ cho đệ tử của mình đâu”.

Mọi người đều nói “Bọn huynh đệ đều hiểu”.

Hương chủ Hồng Thuận đường Phương Đại Hồng thân thể cao lớn, bộ râu đen vừa dài vừa bóng cao giọng nói “Chúng ta có thể có được một vị huynh đệ thân tín như thế, làm việc cạnh hoàng đế Thát Đạt, đúng là trời ban phúc cho, đúng là khí số của người Thát Đạt sắp hết, việc khôi phục giang sơn của nhà Đại Minh có hy vọng, đó gọi là biết người biết ta, trăm trận trăm thắng. Người nào lại không hiểu chỗ dụng tâm của Tổng đà chủ?”.

Vi Tiểu Bảo nghĩ thầm “Các người đối xử với ta tốt như thế, té ra là muốn ta làm gian tế bên cạnh hoàng đế, rốt lại ta làm hay không làm?”. Nghĩ tới Khang Hy đối xử với mình rất tốt, không khỏi có chỗ ngần ngại.

Lúc ấy Thái Đức Trung bèn đem lịch sử và quy củ của Thiên địa hội tóm tắt nói cho Vi Tiểu Bảo nghe qua một lượt, nói “Tổ sư sáng tạo ra bản hội chính là Quốc tính gia, vốn họ Trịnh, đại danh là Thành Công, lúc đầu Quốc tính gia suất lĩnh nghĩa sư tấn công Giang Nam, vây khốn Giang Ninh, tấn công không được, trước khi lui ra Đài Loan bèn theo kế của Tổng đà chủ, lập ra Thiên địa hội. Lúc ấy Tổng đà chủ chúng ta là quân sư của Quốc tính gia. Ta và Phương

huynh đệ, Mã huynh đệ, Hồ huynh đệ, Lý huynh đệ cùng Doãn Hương chủ của Thanh Mộc đường vân vân đều là hiệu úy binh lính bộ thuộc của Quốc tính gia”.

Vì Tiểu Bảo biết Quốc tính gia chính là Trịnh Thành Công, năm xưa được hoàng đế nhà Minh ban cho quốc tính là Chu, vì thế mọi người tôn xưng y là Quốc tính gia. Trịnh Thành Công thanh danh lẫy lừng ở một dải Giang Chiết Mân Việt, y qua đời năm Khang Hy thứ nhất, lúc ấy qua đời chưa lâu, người ta lúc nói tới y, trong lời lẽ giọng nói đều còn mười phần tôn kính. Mao Thập Bát cũng từng nhắc tới y.

Thái Đức Trung lại nói “Đại quân của chúng ta lưu lại Giang Nam rất đông, không thể nào cùng rút về Đài Loan, một số lui về Hạ Môn cũng chỉ là một bộ phận nhỏ, vì thế Tổng đà chủ vâng lệnh Quốc tính gia ở lại Trung thổ, thành lập Thiên địa hội, liên lạc với các bộ thuộc cũ của Quốc tính gia. Phàm những binh tướng từng theo Quốc tính gia tấn công Giang Chiết tự nhiên đều trở thành huynh đệ trong hội, không cần có người giới thiệu, cũng không cần phải tra xét, nhưng người ngoài muốn vào hội thì phải tra xét minh bạch, để đề phòng gian tế trà trộn vào”.

Y nói tới đó, dừng lại một lúc, trên mặt đột nhiên hiện ra dáng vẻ kỳ lạ, kế nói tiếp “Nhớ lại năm xưa đại quân chúng ta xuất phát từ Đài Loan, tất cả mười bảy vạn nhân mã, gồm năm vạn thủy quân, năm vạn kỵ binh, năm vạn bộ binh, một vạn du kích sách úng, lại có một vạn thiết nhân binh, người nào cũng thân mặc thiết giáp, tay cầm trường mâu, chuyên chém chân ngựa quân Thát Đát, đao guom tên nổ đều không

làm gì được. Trong trận đánh dưới núi Dương Đạt ở Trấn Giang, Tổng đà chủ dẫn hai ngàn quân đại phá một vạn tám ngàn quân Thát Đát, quả thật oai phong lẫm lẫm, sát khí đằng đằng. Ta là Thống binh trấn thủ tám dưới cờ của Tổng đà chủ, mang quân xung sát, chỉ nghe quân Thát Đát kêu la “Mã lỗ, mã lỗ ! Khiết hồ, khiết hồ !”. Vì Tiểu Bảo chỉ nghe tới mức trợn mắt nhướn mày, hỏi “Nhu thế là gì?”. Thái Đức Trung nói “Mã lỗ mã lỗ là tiếng Thát Đát nói mẹ ời mẹ ời, khiết hồ khiết hồ là chạy thôi chạy thôi!”. Mọi người đều cười ầm lên.

Mã Siêu Hưng cười nói “Thái Hương chủ mà nói tới trận tấn công Trấn Giang, đại phá quân Thát Đát thì vô cùng cao hứng, nói luôn ba ngày ba đêm cũng chưa xong. Người giới thiệu thì hãy nói quy củ của hội cho Vi huynh đệ, chứ cứ nói thế này, thì đến khi Vi huynh đệ râu dài bằng người rồi cũng chưa xong đâu...”. Nói tới đó đột nhiên nhớ ra Vi Tiểu Bảo là một tiểu thái giám, làm sao có râu được? Bèn nhìn trộm Vi Tiểu Bảo một cái, thấy y không hề để ý, mới thấy yên tâm.

Lúc ấy Lý Lực Thế trở vào báo là hương đường đã thiết lập xong. Trần Cận Nam dẫn mọi người bước vào hậu đường. Vi Tiểu Bảo thấy trên một cái bàn bày hai tám linh vị, tám ở giữa đề “Linh vị thiên tử Đại Minh”, tám bên cạnh viết “Linh vị Diên Bình quận vương, Chiêu thảo đại tướng quân họ Trịnh nhà Đại Minh”, trên bàn bày một cái đầu heo, một cái đầu dê, một con gà, một con cá, cắm bảy nén hương. Mọi người nhất tề quỳ xuống hướng về linh vị vái lạy. Thái Đức Trung đứng cạnh bàn lấy ra một tờ giấy, cao giọng đọc :

“Trời đất muôn vật, hồi phục Đại Minh, diệt tuyệt Hồ lỗ. Bọn ta nên đồng sinh đồng tử học theo chuyện cũ Đào viên, kết làm huynh đệ, họ Hồng tên Kim Lan, họ làm một nhà. Lạy trời làm cha, lạy đất làm mẹ, mặt trời làm anh, mặt trăng làm chị em, lại lạy năm tổ và thủy tổ Vạn Vân Long làm gia thần của cả nhà họ Hồng. Chúng ta lấy giờ Sửu ngày hai mươi lăm tháng bảy năm Giáp dần làm ngày sinh. Phàm hai kinh mười ba tỉnh trước đây, đều một lòng một thể. Nay triều đình vương hầu không ra vương hầu, văn võ không ra văn võ, lòng người dao động, đó là cái điềm nhà Minh khôi phục, Hồ lỗ tuyệt diệt. Bọn ta nên theo mệnh lệnh của Trần Cận Nam, trải ngũ hồ tứ hải để tìm kiếm anh hùng hào kiệt. Thấp hương lập thệ, thuận thiên hành đạo, khôi phục nhà Minh, báo thù rửa nhục. Cắt máu ăn thề, xin thần minh chứng giám” (Xét : Lời thệ từ này là căn cứ vào ghi chép trong văn kiện của Thiên địa hội thời Thanh còn lưu lại, nguyên văn như trên).

Thái Đức Trung đọc xong, bèn giải thích “Vi huynh đệ, trong lời thệ này có nhắc tới chuyện Đào viên kết nghĩa, người có hiểu không?”. Vi Tiểu Bảo nói “Lưu Quan Trương ba người kết nghĩa ở Đào viên, không mong sinh cùng ngày cùng tháng cùng năm, chỉ muốn chết cùng ngày cùng tháng cùng năm”. Thái Đức Trung nói “Đúng thế, người vào Thiên địa hội, mọi người đều là anh em. Bọn ta và Tống đà chủ là anh em, người nhận lão nhân gia người làm sư phụ thì mọi người đều là bá bá thúc thúc của người, vì thế người gặp bọn ta thì phải dập đầu. Nhưng từ nay trở đi, mọi người đều là anh em, người không cần dập đầu với bọn ta nữa”. Vi Tiểu Bảo nói “Vâng”, nghĩ thầm “Vây thì tốt lắm”.

Thái Đức Trung nói “Thiên địa hội chúng ta còn gọi là Hồng hội. Hồng chính là niên hiệu Hồng Vũ của Minh Thái Tổ. Họ Hồng tên Kim Lan, tức là anh em họ Hồng. Hồng môn chúng ta tôn Vạn Vân Long làm thủy tổ. Vạn Vân Long đây chính là Quốc tính gia. Một là tên họ thật của Quốc tính gia thì các anh em không dám tùy tiện gọi ra, hai là vì nếu để cho bọn ung khuyến của Thát Đát nghe được thì có nhiều điều bất tiện, nên giữa huynh đệ với nhau đều gọi Quốc tính gia là Vạn Vân Long. Chữ Vạn là hàng ngàn hàng vạn người, chữ Vân Long là Mây theo rồng. Hàng ngàn hàng vạn người bảo vệ thiên tử nhà Đại Minh, khôi phục giang sơn cấm tú của chúng ta. Vì huynh đệ, đây là chuyện bí mật của bản hội, không thể nói với bằng hữu ngoài hội, cho dù Mao Thập Bát Mao gia là hảo bằng hữu, hảo huynh đệ của người, cũng không được nói lại với y”. Vì Tiểu Bảo gật gật đầu nói “Tôi biết rồi. Mao đại ca rất muốn vào Thiên địa hội chúng ta, chúng ta có thể cho y vào hội không?”. Thái Đức Trung nói “Ngày sau Vì huynh đệ có thể làm người giới thiệu, trong hội phái người điều tra xong, thì tự nhiên là có thể”. (Xét : Vạn Vân Long rốt lại là ai thì các nhà đều giải thích khác nhau. Những điều có liên quan tới sự tích nhân vật Thiên địa hội trong sách này chưa chắc đã phù hợp với những ghi chép và truyền thuyết, trong này có quá nửa là do tác giả tưởng tượng sáng tạo ra).

Thái Đức Trung lại nói “Giờ Sửu ngày hai mươi lăm tháng bảy là lúc sáng lập bản hội. Năm tổ của bản hội là năm vị đại tướng tử trận ở Giang Ninh, người thứ nhất họ Cam tên Huy. Nhớ tới năm xưa quân ta tiến đánh Giang Ninh, ta thống suất quân trong trấn, phụng mệnh

quân sư Tống đà chủ mai phục ở cửa Tây ngoài thành, quân Thất Sát...” Y cứ nói tới trận đánh phủ Giang Ninh là hoa tay múa chân, bất giác càng nói càng xa.

Mã Siêu Hưng cười khê chen vào “Thái Hương chủ, chuyện đánh thành Giang Ninh chúng ta thông thả sẽ nói cũng không muộn”.

Thái Đức Trung cười một tiếng, đưa tay vỗ khê vào trán một cái, nói “Đúng, đúng, cứ nói tới chuyện cũ thì không bao giờ xong được. Bây giờ ta đọc bài Tam điểm cách mạng thi, ta đọc câu nào thì người đọc theo câu ấy”. Lúc ấy bèn đọc bài thơ “*Tam điểm ám tàng cách mệnh tông, Nhập ngã Hồng môn mạc thống (thông) phong. Dưỡng thành nhuệ thế từng cừ nhật, Thê diệt Thanh triều nhất táo không*” (Ba điểm ngầm mang ý đổi đời, Gia nhập Hồng môn chớ hờ lời. Nuôi thành nhuệ khí tranh cùng giặc, Thê diệt triều Thanh để giúp đời). Vì Tiểu Bảo đọc theo y.

Thái Đức Trung nói “Chữ Hồng trong Hồng môn của chúng ta thật ra là chữ Hán, giang sơn của người Hán chúng ta bị người Thất Sát chiếm cứ, không còn đất đai, chữ Hán bỏ chữ Thổ đi, chính là chữ Hồng”. Lúc ấy đem ba mươi sáu lời thề, mười điều cấm, mười điều hình phạt, hai mươi một điều quy củ giải thích rõ ràng cho Vì Tiểu Bảo, đại khái là trung tâm nghĩa khí, hiếu thuận với cha mẹ, hòa mục với xóm làng, anh em một nhà, hoạn nạn giúp đỡ nhau vân vân. Nếu tiết lộ bí mật, làm phản anh em, đầu hàng quan phủ, gian dân cướp bóc, khinh rẻ người cô độc yếu đuối, nói rồi không làm, biến thủ công quỹ vân vân, nhẹ thì cắt tai, đánh gậy, nặng thì chặt làm tám mảnh, chặt đầu xé xác.

Vi Tiểu Bảo nhất nhất vâng dạ, phát thệ không dám làm trái. Lần này y quả là thật lòng, nên lúc lên tiếng phát thệ không giở trò ma.

Mã Siêu Hưng lấy một bát rượu, dùng kim đâm vào ngón tay út bên trái, nhỏ máu vào rượu. Bọn Trần Cận Nam cũng đều đâm ngón tay trích máu, sau cùng Vi Tiểu Bảo trích máu vào rượu, mỗi người uống một hớp, nghi thức vào hội kết thúc. Mọi người cùng y kéo tay ôm lưng, vô cùng thân thiết. Vi Tiểu Bảo toàn thân nóng ran, chỉ cảm thấy từ nay trở đi, trên đời này mình không còn là kẻ không nơi nương tựa nữa.

Trần Cận Nam nói “Bản hội có tất cả mười đường, Tiền ngũ phòng năm đường, Hậu ngũ phòng năm đường. Tiền ngũ phòng là Liên Hoa đường, Hồng Thuận đường, Gia Hậu đường, Tham Thái đường, Hoảng Hóa đường. Hậu ngũ phòng là Thanh Mộc đường, Xích Hỏa đường, Bạch Kim đường, Huyền Thủy đường, Hoàng Thổ đường. Hương chủ chín đường đều tề tựu ở đây, chỉ có Hương chủ Thanh Mộc đường Doãn huynh đệ năm trước bị tên ác tặc Ngao Bái hại chết, đến nay chưa có Hương chủ. Huynh đệ trong Thanh Mộc đường hôm trước từng lập lời thề trước linh vị của Vạn Vân Long đại ca và linh vị Doãn Hương chủ rằng ai giết chết Ngao Bái, trả thù cho Doãn Hương chủ thì mọi người sẽ tôn y làm Hương chủ bản đường. Chuyện đó có thật không?”. Mọi người đều nói “Đúng thế, quả là có chuyện ấy”.

Trần Cận Nam ánh mắt sắc bén đưa từ trái qua phải quét vào mặt từng người, thông thả nói “Nghe nói các

huynh đệ trong Thanh Mộc đường vì việc lập Hương chủ kế tục từng phát sinh tranh chấp, tuy mọi người còn nghĩ tới đại cuộc, lấy nhân nghĩa làm trọng, chưa làm tổn thương hòa khí nhưng chuyện ấy nếu không thu xếp ổn thỏa dứt khoát một lần thì trong Thanh Mộc đường vẫn còn một mối lo tiềm ẩn rất lớn. Thanh Mộc đường là một đường rất quan trọng trong Thiên địa hội chúng ta, thống quản các phủ châu huyện ở Giang Nam, Giang Bắc, gần đây dần dần mở rộng ra tới Sơn Đông, Hà Bắc, lần vừa rồi còn tấn công vào Bắc Kinh. Hương chủ Thanh Mộc đường có được người xứng đáng hay không có quan hệ rất lớn với việc hưng suy thành bại của đại nghiệp phản Thanh của bản hội. Nếu ý kiến của các huynh đệ trong đường không thống nhất thì không thể đồng tâm hiệp lực, sẽ không làm được việc lớn". Ngừng lại một lúc, rồi hỏi "Gã gian tặc Ngao Bái là do Vi Tiểu Bảo giết chết, việc này các huynh đệ trong Thanh Mộc đường đều chính mắt nhìn thấy, có phải thế không?".

Lý Lực Thế và Quan An Cơ đồng thanh đáp "Đúng thế". Lý Lực Thế nói thêm "Mọi người đã phát thệ trước linh vị của Vạn Vân Long đại ca, quyết không thể nói ra rồi nuốt lời. Nếu coi lời thề ấy như đánh rắm, thì về sau làm sao còn lập thệ, hoàn nguyện trước linh vị của Vạn Vân Long đại ca nữa? Vi Tiểu Bảo huynh đệ tuy còn nhỏ tuổi, nhưng Lý Lực Thế ta xin tôn y làm Hương chủ Thanh Mộc đường". Quan An Cơ bị y tranh tiên, nghĩ thầm "Thằng nhỏ này là đệ tử của Tổng đà chủ, thân phận đã không phải tầm thường. Trần Tổng đà chủ nói thế thì rõ ràng muốn gã tiểu đồ của y làm Hương chủ bản đường. Lý lão nhi trước nay giành giật chức Hương chủ bản đường

với mình, nhìn thấy không ai phục ai, rốt lại một người vỗ tay thì hai người bỏ đi. Y đã mở miệng lấy lòng Tổng đà chủ trước, mình cũng không thể thua y, nếu không lại tỏ ra là mình có ý khác”, bèn nói “Lời Lý đại ca nói rất phải. Vi huynh đệ cơ cảnh hơn người, dưới sự điều giáo của Tổng đà chủ ngày sau ắt sẽ trở thành một thiếu niên anh hiệp oai chấn giang hồ. Quan An Cơ xin tôn Vi Tiểu Bảo huynh đệ làm Hương chủ Thanh Mộc đường”.

Vi Tiểu Bảo giật nảy mình, hai tay xua rối lên, luôn miệng nói “Không được, không được! Cái... cái gì mà Hương chủ xú chủ, ta không làm được đâu!”.

Trần Cận Nam trừng mắt, quát “Người nói bậy gì thế?”, Vi Tiểu Bảo không dám nói gì nữa.

Trần Cận Nam nói “Thằng nhỏ này giết chết Ngao Bái, đó là sự thật không thể thay đổi, chúng ta tuân thủ lời thề trước linh vị Vạn Vân Long đại ca, chỉ còn cách để y làm Hương chủ Thanh Mộc đường. Ta là muốn để y làm Hương chủ mới nhận y làm đệ tử, chứ không phải thu y làm đệ tử rồi mới nghĩ cách cho y làm Hương chủ. Thằng nhỏ này khí chất không tốt, về sau không biết còn làm cho ta đau đầu mấy trăm lần đây”.

Phương Đại Hồng nói “Chỗ khổ tâm của Tổng đà chủ, các huynh đệ ở đây đều hiểu. Tổng đà chủ với Vi huynh đệ không phải thân thích bạn bè, hôm nay mới gặp nhau lần đầu. Tổng đà chủ phá lệ nhìn bằng mắt xanh, tự nhiên là vì nghĩ tới việc lớn của bản hội. Chẳng qua... chẳng qua... Tổng đà chủ cũng không cần lo lắng. Huynh đệ trong bản hội chen chân vào giang hồ, người đọc sách thì ít, ai mà không ăn nói thô tục? Vi huynh

đệ còn nhỏ tuổi, Lý đại ca và Quan phu tử đều xin ra sức phù trì, quyết không xảy ra chuyện gì đâu”.

Trần Cận Nam gật đầu nói “Sở dĩ chúng ta để Vi Tiểu Bảo làm Hương chủ Thanh Mộc đường là vì đã thề trước linh vị của Vạn Vân Long đại ca, quyết không thể nuốt lời. Nhưng chỉ cần y làm Hương chủ một ngày thì cũng là đã làm rồi. Ngày mai nếu y làm chuyện bậy bạ, gây rối công việc của Thanh Mộc đường, cản trở đại nghiệp phản Thanh phục Minh của bản hội thì chúng ta sẽ lập tức mở hương đường phế truất y, quyết không có nửa điểm khoan thứ. Lý đại ca, Quan nhị ca, ta nhờ hai người các vị để ý giúp đỡ y. Nếu thằng nhỏ này hành sự có chỗ nào không ổn đáng thì phải nhất nhất bẩm báo lại với ta, không được che giấu”. Lý Lục Thế và Quan An Cơ khom lưng vâng dạ.

Trần Cận Nam quay lại quỳ xuống trước linh vị, rút ba nén hương trong lò hương ra, hai tay bung lên, cao giọng nói “Thuộc hạ là Trần Cận Nam, xin lập lời thề trước linh vị của Vạn Vân Long đại ca, nếu đệ tử Vi Tiểu Bảo của thuộc hạ vi phạm hội quy, hay tài đức không đủ để mọi người khâm phục, thuộc hạ sẽ lập tức phế truất chức vị Hương chủ Thanh Mộc đường của y, quyết không có nửa điểm tư tâm. Chúng ta phong y làm Hương chủ là tuân theo lời thề, ngày khác nếu phế truất y, cũng là tuân thủ lời thề. Thuộc hạ Trần Cận Nam nếu không tuân theo lời thề này thì Vạn đại ca trên trời linh thiêng cứ cho ta bị thiên lôi đánh trúng, ngũ mã phân thi, chết dưới tay bọn chó săn của Thát Đát”. Nói xong nhấc hương lên lay mấy lay, rồi cắm lại hương vào lò, quỳ xuống dập đầu.

Mọi người đồng thanh ca ngợi “Tổng đà chủ xử sự như vậy, công bằng vô tư, không ai trong lòng không phục”.

Vi Tiểu Bảo nghĩ thầm “Hay thật! Ta còn cho rằng các người thật lòng muốn ta làm Hương chủ xử chủ gì đó, té ra chỉ là coi ta như một cái cầu để qua sông, qua rồi là rút ván. Hôm nay phong ta làm Hương chủ thì các người cũng không phải trái lời thề. Ngày mai bói móc lỗi lầm, truất phế ta đi cũng không trái lời thề. Lúc ấy thì Lý đại ca cũng được, Quan phu tử cũng được, sẽ nhận chức Hương chủ, lại càng thuận lý thành chương”, bèn cao giọng nói “Sự phụ, con không làm Hương chủ đâu!”.

Trần Cận Nam ngạc nhiên, hỏi “Cái gì?”. Vi Tiểu Bảo nói “Con không biết làm, cũng không muốn làm”. Trần Cận Nam nói “Không biết làm thì từ từ học. Ta sẽ dạy ngươi, hai vị Lý, Quan cũng đã đồng ý giúp ngươi. Chúc Hương chủ có địa vị thân phận rất cao trong Thiên địa hội, tại sao ngươi không muốn làm?”.

Vi Tiểu Bảo lắc đầu nói “Hôm nay làm, ngày mai lại bị phế truất, lại còn mất mặt hơn. Con không làm Hương chủ thì chuyện gì cũng bỏ qua được, chứ một khi đã làm thì ai cũng tới tìm xương trong trứng gà, không đầy nửa buổi, sẽ lập tức may mắn đi tong”. Trần Cận Nam nói “Trong trứng gà không có xương, người ta muốn tìm cũng không được”. Vi Tiểu Bảo nói “Trứng gà phải nở thành gà con, thì sẽ có xương. Mà cho dù không có xương, nhưng lúc người ta tìm thì cứ đập vỏ trứng rồi sẽ nói chuyện, khua khoắng cho lòng đỏ lẫn vào lòng trắng, sẽ thành một trận hồ đồ”.

Mọi người nhìn không được đều cười âm lên.

Trần Cận Nam nói “Thiên địa hội của chúng ta làm việc, chẳng lẽ lại như trẻ con chơi đùa ? Chỉ cần người không làm chuyện xấu, người ta kính trọng người là Hương chủ Thanh Mộc đường, ai dám đắc tội với người, mà cho dù không kính trọng người, thì cũng phải kính người là đệ tử của ta chứ”.

Vì Tiểu Bảo ngẫm nghĩ một lúc, nói “Được, vậy chúng ta phải nói rõ trước. Sắp tới các người muốn tôi không làm Hương chủ thì tôi không làm cũng được. Nhưng không được khoác bừa tội danh, vừa đánh vừa chửi, nào là cắt tai chặt đầu, chặt làm tám mảnh”.

Trần Cận Nam cau mày nói “Người cứ thích ra giá trả giá. Người không làm chuyện xấu, ai tới đánh người giết người ? Nếu người Thất Sát đánh người giết người thì mọi người sẽ trả thù cho người”. Ngừng lại một lúc rồi tha thiết nói “Tiểu Bảo, đại trượng phu dám làm dám chịu, gặp việc nhân không nhường, đã vào Thiên địa hội của ta thì nên phấn chấn tranh xông lên trước, vì dân trừ hại. Cứ tính toán cho mình, há là cử chỉ của bậc anh hùng hào kiệt ?”.

Vì Tiểu Bảo vừa nghe thấy bốn chữ Anh hùng hào kiệt, bèn nghĩ tới các bậc đại anh hùng mà tiên sinh kể chuyện nhắc tới, hào khí trong lòng lập tức nảy sinh, nói “Đúng, sư phụ giáo huấn rất đúng. Nhiều lắm là chặt đầu chém cổ, sọ to bằng cái bát. Mười tám năm sau sẽ lại có một trang hảo hán”. Đó là câu các hán tử giang hồ thường nói ở pháp trường, Vì Tiểu Bảo sử dụng tuy không đắc thể lắm, nhưng mọi người trong sảnh cũng vỗ tay âm lên.

Trần Cận Nam mỉm cười nói “Làm Hương chủ là việc mừng lớn, lại không phải bị chém đầu ở pháp trường. Chín vị Hương chủ đây ai cũng vui vẻ làm, người phải học theo họ mới phải”.

Quan An Cơ bước tới trước mặt Vi Tiểu Bảo, ôm quyền khom lưng nói “Thuộc hạ là Quan An Cơ xin tham kiến Hương chủ bản đường”. Vi Tiểu Bảo quay nhìn Trần Cận Nam hỏi “Con phải làm sao?”. Trần Cận Nam nói “Người phải đáp lễ”. Vi Tiểu Bảo ôm quyền đáp lễ, nói “Chào Quan phu tử”. Trần Cận Nam cười khể nói “Ba chữ Quan phu tử là ngoại hiệu huynh đệ gọi nhau lúc bình thời. Lúc ngày thường không có việc gì thì có thể gọi y là Quan phu tử, còn lúc chính thức làm lễ ra mắt thì phải gọi y là Quan nhị ca”. Vi Tiểu Bảo bèn đổi nói “Chào Quan nhị ca”. Lý Lực Thế lần này bị Quan An Cơ tranh tiên, lập tức bước tới làm lễ ra mắt.

Chín vị hương chủ còn lại theo thứ tự làm lễ với Vi Tiểu Bảo. Mọi người trở về đại sảnh, còn Tổng đà chủ và Hương chủ mười đường ở lại bàn việc.

Thanh Mộc đường đứng đầu Hậu ngũ đường, xếp thứ sáu trong mười đường của Thiên địa hội. Vi Tiểu Bảo ngồi ở ghế đầu hàng ghế bên phải, các Hương chủ từ Xích Hỏa đường trở xuống có người râu dài tới bụng vẫn phải ngồi dưới y. Bọn Lý Lực Thế, Quan An Cơ đều lui ra ngoài sảnh, trong sảnh chỉ còn mười một người bọn Trần Cận Nam, là đầu não cao nhất của Thiên địa hội.

Trần Cận Nam chỉ chiếc ghế trống ở giữa nói “Đây là chỗ ngồi của Chu Tam thái tử”, rồi chỉ chiếc ghế trống

bên cạnh nói “Đây là chỗ ngồi của Trịnh vương gia ở Đài Loan. Trịnh vương gia tức công tử của Quốc tính gia, hiện tập tước Diên Bình quận vương. Thiên địa hội chúng ta hội họp, nếu Chu Tam thái tử và Trịnh vương gia không tới, thì để trống hai chỗ ấy”, câu này là giải thích cho Vi Tiểu Bảo. Y nói tiếp “Các vị huynh đệ, trước hết xin nói qua tình hình các tỉnh”.

Trong Tiền ngũ đường, Liên Hoa đường đứng đầu cai quản Phúc Kiến, Hồng Thuận đường thứ hai cai quản Quảng Đông, Gia Hậu đường thứ ba cai quản Quảng Tây, Tham Thái đường thứ tư cai quản Hồ Nam, Hồ Bắc, Hoằng Hóa đường thứ năm cai quản Chiết Giang. Trong Hậu ngũ đường, Thanh Mộc đường đứng đầu cai quản Giang Tô, Xích Hỏa đường thứ hai cai quản Quý Châu, Bạch Kim đường thứ ba cai quản Tứ Xuyên, Huyền Thủy đường thứ tư cai quản Vân Nam, Hoàng Thổ đường thứ năm cai quản Hà Nam Trung châu. Thiên địa hội do bộ thuộc cũ của Trịnh Thành công tổ chức thành, lực lượng chủ yếu đóng ở Phúc Kiến, vì thế Liên Hoa đường là đứng đầu, thực lực rất mạnh, kế là Luồng Quảng, Luồng Hồ, thứ nữa tới Chiết Giang, Giang Tô (Xét : Trong Thiên địa hội quả thật có mười đường Tiền ngũ đường, Hậu ngũ đường, bốn Thái Đức Trung, Phương Đại Hồng, Mã Siêu Hưng cũng là nhân vật có thật trong lịch sử, địa khu các đường cai quản cũng đại khái như sử sách ghi chép. Sau đây để tiện cho việc tự thuật miêu tả trong tiểu thuyết nên có thay đổi, không nói lại nữa).

Lúc ấy Thái Đức Trung đứng lên trước báo cáo hội vụ của Thiên địa hội ở Phúc Kiến, kế đến Phương Đại Hồng báo cáo hội vụ ở Quảng Đông. Vi Tiểu Bảo nghe

một lúc, một là vì không hiểu, hai là vì chẳng thấy có gì thú vị, đến đoạn cuối thì nghe mà không để vào tai, trong lòng chỉ nghĩ tới việc đánh bạc chơi đùa.

Đến lượt Hương chủ Thanh Mộc đường, Trần Cận Nam nói “Thanh Mộc đường trước nay vốn thu xếp người Thát Đát ở một dải Giang Ninh, Tô Châu tỉnh Giang Tô, về sau Doãn Hương chủ dời hương đường qua Từ Châu ở Giang Bắc, dần dần tiến vào Sơn Đông, Trục Lệ, thẳng luôn tới kinh thành của người Thát Đát, chỉ tiếc Doãn huynh đệ lại chết dưới tay Ngao Bái, nguyên khí của Thanh Mộc đường bị tổn thương rất lớn”. Y ngừng một lúc rồi nói “Hôm trước các huynh đệ hăng hái tấn công vào Khang vương phủ, cơ duyên vừa khéo, Tiểu Bảo lại đâm chết Ngao Bái, trả mối thù lớn cho Doãn huynh đệ, việc làm ấy của Thanh Mộc đường quả rất oanh liệt, đủ khiến người Thát Đát run sợ. Có điều qua vụ ấy rồi thì người Thát Đát tự nhiên sẽ gia tăng đề phòng, từ nay trở đi chúng ta hành sự cũng phải cẩn thận hơn mới được”. Mọi người đồng thanh khen phải.

Sau đó hai Hương chủ Xích Hỏa đường, Bạch Kim đường lần lượt báo cáo tình hình ở hai tỉnh Quý Châu, Tứ Xuyên, Vi Tiểu Bảo nghe thấy kìm không được ngáp một cái, vội vàng lấy tay che miệng.

Đến khi Hương chủ Huyền Thủy đường Lâm Vĩnh Siêu báo cáo hội vụ ở Vân Nam, y dáng vẻ hiên ngang, không ngừng chửi rủa, Vi Tiểu Bảo mới lưu ý, chỉ nghe y nói “Thằng đại Hán gian Ngô Tam Quế chỗ nào cũng đối đầu với chúng ta, từ năm ngoái đến năm nay chưa đầy mười tháng mà trước sau đã có bảy mươi chín anh em trong hội chết dưới tay thằng khốn ấy. Con mẹ nó, lão tử với thằng cầu tặc ấy thế không đội trời chung.

Thuộc hạ mấy lần phái người đi hành thích, nhưng chung quanh thẳng Hán gian ấy có rất nhiều cao thủ, liên tiếp hành thích ba lần đều thất bại...”. Y chỉ đầu cánh tay trái đang treo trên cổ, nói “Trong lần tháng trước, con bà nó, lão tử còn bị chém đứt cánh tay, thẳng đại Hán gian ấy làm ác đã nhiều, rốt lại cũng có ngày bị Thiên địa hội chúng ta băm thây toàn gia”.

Vừa nói tới Ngô Tam Quế, mọi người lập tức khí tức đầy ruột. Vì Tiểu Bảo lúc ở Dương Châu cũng đã sớm nghe người ta nói Ngô Tam Quế dẫn quân Thanh vào cửa quan, cướp đoạt thiên hạ của người Hán. Quân Thất Sát ở Dương Châu giết người đốt nhà cướp bóc cường hiếp, kẻ có tội lớn nhất chính là Ngô Tam Quế. Người này giúp Mãn Thanh đánh thiên hạ, được phong làm Bình Tây vương, vĩnh viễn trấn thủ Vân Nam, Vì Tiểu Bảo nghe người ta lúc nói tới ba chữ Ngô Tam Quế thì ai cũng nghiêng răng nghiêng lợi, căm hận thấu xương. Vì Lâm Hương chủ này ngoác miệng chửi như thế, Vì Tiểu Bảo cũng không ngạc nhiên. Lâm Vĩnh Siêu vừa mở miệng chửi, tám vị Hương chủ còn lại cũng chửi theo âm lên. Họ vốn đều là quân nhân, mấy năm gần đây len lỏi vào giang hồ, vốn quen ăn nói thô lỗ, chẳng qua trước mặt Trần Tổng đà chủ đều phải cố kìm chế mà thôi, lúc ấy một khi đã chửi thì không ai còn khách khí nữa. Vì Tiểu Bảo cả mừng, vừa nghe thấy những lời lẽ tục tằn thô lỗ lập tức như cá gặp nước, nhin không được cũng chen vào chửi góp. Nói tới chuyện chửi người, thì Vì Tiểu Bảo so với chín vị Hương chủ kia hơn kém rất rõ ràng, y từng câu từng câu vòng vo móc mĩa, tàn độc khắc bạc, chín vị Hương chủ chẳng qua chỉ là chửi bừa một trận, so ra không khỏi có chỗ kém xa.

Trần Cận Nam xua tay nói “Đủ rồi, đủ rồi ! Thiên hạ có hàng ngàn hàng vạn người chủ Ngô Tam Quế, nhưng thằng khốn ấy vẫn rất yên ổn khỏe mạnh làm chúc Bình Tây vương của y. Chủ thì không chủ chết y được, hành thích cũng không phải là cách hay”.

Hương chủ Hoàng Hóa đường Lý Thúc Khai gầy gò nhỏ nhắn, nói năng nhẹ nhàng, chủ rửa cũng không nhiều, lúc ấy nói “Theo thuộc hạ thấy cho dù chúng ta kéo hết vào đất Điền giết chết Ngô Tam Quế thì đối với đại cuộc cũng không có lợi ích gì nhiều. Người Thát Đát lại phái Tổng đốc, Tuần phủ tới, bách tính ở Vân Nam lại ngóc lên không được. Thằng Hán gian Ngô Tam Quế ấy tội nghiệt nặng nề, nếu một đao giết chết thì không khỏi quá tiện nghi cho y”. Trần Cận Nam gật đầu nói “Câu ấy rất có lý, nhưng không biết Lý huynh đệ có cao kiến gì?”. Lý Thúc Khai nói “Chuyện này vô cùng trọng đại, mọi người phải tính kế sách lâu dài. Thuộc hạ cũng không nghĩ ra được cách nào tốt, còn chờ nghe Tổng đà chủ chỉ dạy”.

Trần Cận Nam nói “Chuyện này vô cùng trọng đại, phải tính kế sách lâu dài, câu này của Lý huynh đệ đúng là cao kiến. Có câu rất hay là một người tính ngắn, hai người tính dài. Chúng ta mười người, không phải, mười một người, cứ bình tĩnh suy nghĩ, ắt sẽ nghĩ ra được chủ ý. Chúng ta giết Ngô Tam Quế không những để báo thù cho các vị huynh đệ trong Thiên địa hội bị y hại chết, mà còn là báo thù cho hàng ngàn hàng vạn đồng bào người Hán trong thiên hạ. Chuyện này ta suy nghĩ tính toán đã lâu, thằng khốn Ngô Tam Quế ấy ở Vân Nam rễ sâu gốc vững, thế lực to lớn, nếu chỉ lấy sức của riêng Thiên địa hội, chỉ sợ không chống nổi y”.

Lâm Vĩnh Siêu cao giọng nói “Dù ngàn dặm muôn chém, cũng phải chống y một phen”. Thái Đức Trung nói “Thì người đã chống rồi, Ngô Tam Quế không bị gì, mà chống rồi thì mình mất một cánh tay”. Lâm Vĩnh Siêu tức giận nói “Người chế nhạo ta phải không?”. Thái Đức Trung tự biết là lỡ lời, vội cười nói “Ta nói đùa thôi, Lâm huynh đệ đừng giận”.

Trần Cận Nam thấy Lâm Vĩnh Siêu phần hận bất bình, ôn tồn khuyên giải “Lâm hiền đệ, giết Ngô Tam Quế là việc lớn mà anh hùng hảo hán người Hán trong thiên hạ năm mơ cũng mong mỏi, sao lại bắt Lâm hiền đệ và Huyền Thủy đường phải đơn độc gánh vác? Cho dù mấy vạn huynh đệ trong Thiên địa hội đồng tâm hiệp lực cũng chưa chắc đã làm gì được y”. Lâm Vĩnh Siêu nói “Tổng đà chủ nói rất đúng”, lúc ấy mới bình tĩnh lại.

Trần Cận Nam nói “Ta thấy nếu muốn làm được chuyện lớn này, chúng ta phải liên lạc với các môn các phái, các bang các hội trên giang hồ, cùng mưu đồ nổi dậy. Thành khốn Ngô Tam Quế ấy có mấy vạn tinh binh ở Vân Nam, binh hùng tướng mạnh dưới cờ, không phải tầm thường. Nếu chỉ muốn giết một mình y thì chưa chắc đã mười phần khó khăn, nhưng nếu muốn giết hết cả nhà y, diệt hết bọn ác tặc Hán gian lớn nhỏ giúp Trụ làm ác thủ hạ của y thì lại không phải chỉ sức một mình Thiên địa hội chúng ta làm được”.

Lâm Vĩnh Siêu vỗ đùi nói “Phải lắm, phải lắm! Anh em trong Thiên địa hội chúng ta đã bị Ngô Tam Quế giết rất nhiều, nếu chỉ giết một mình thằng giặc ấy, thì làm sao đủ đền mạng?”.

Mọi người nghĩ tới việc tru diệt toàn gia Ngô Tam Quế và bọn ác nhân thủ hạ, đều mười phần phấn khích, nhưng qua không bao lâu, lại ngó mặt nhìn nhau, trong lòng đều nghĩ “Chuyện này quả thật khó khăn”.

Thái Đức Trung nói “Hai phái Thiếu Lâm, Võ Đang người đông thế mạnh, võ công lại cao cường, nhất định phải liên lạc với họ”.

Hương chủ Hoàng Thổ đường Diêu Tất Đạt ngần ngừ nói “Hối Thông thiền sư Phương trượng chùa Thiếu Lâm danh vọng cực cao trong võ lâm, có điều trước nay y mười phần lão thành trì trọng, không chịu đắc tội với quan phủ. Mấy năm gần đây lại định ra một điều quy củ, ngay các đệ tử tục gia cũng không được khinh dị rời chùa xuống núi, sợ họ sinh sự gây họa. Muốn liên lạc với phái Thiếu Lâm e có rất nhiều chuyện khó khăn”.

Hồ Đức Đệ Hương chủ Tham Thái đường cai quản khu vực Hồ Quảng gật đầu nói “Phái Võ Đang cũng gần giống như vậy. Vân Nhan đạo nhân Quán chủ quán Chân Vũ bất hòa với sư huynh là Vân Hạc đạo nhân đã lâu, hai người đều lo đấu đá nhau, bới móc lỗi lầm của đệ tử đối phương. Việc mạo hiểm như giết Ngô Tam Quế chỉ e... chỉ e...”. Y không nói hết, nhưng ai cũng hiểu rõ, có quá nửa là hai người Vân Nhan, Vân Hạc đều không muốn làm.

Lâm Vinh Siêu nói “Nếu không hẹn ước được với Thiếu Lâm, Võ Đang, chúng ta chỉ còn cách tự làm thôi”. Trần Cận Nam nói “Chuyện này không nên nóng nảy, võ lâm cũng hoàn toàn không phải chỉ có hai phái Thiếu Lâm, Võ Đang”. Mọi người nhao nhao bàn bạc, có người nói

phái Nga My có thể chịu làm, có người nói trong Cái bang có không ít hảo thủ gia nhập Thiên địa hội, ắt muốn liên thủ với Thiên địa hội giết thẳng đại Hán gian kia.

Trần Cận Nam nghe mọi người nói hồi lâu, nói “Nếu không chắc chắn mười phần thì chúng ta ngàn vạn lần không thể nói ra với người ta”. Phương Đại Hồng nói “Cái đó tự nhiên, không ai chịu làm, bị lạnh nhạt thì không kể, nhưng cũng mất thể diện của Thiên địa hội chúng ta”. Trần Cận Nam nói “Mất thể diện cũng chưa hề gì, nhưng tin tức lộ ra, khiến thẳng khốn Ngô Tam Quế gia tâm đề phòng thì càng khó khăn”. Lý Thúc Khai nói “Bàn về chuyện chắc chắn, nếu muốn đề xuất với môn phái bang hội nào thì trước tiên phải được Tổng đà chủ chỉ giáo, người khác không được tùy tiện quyết định”. Mọi người đều nói “Thì phải như vậy”.

Mọi người lại bàn bạc một lúc. Trần Cận Nam nói “Bây giờ còn chưa thể nghĩ ra được kế sách rõ ràng. Ba tháng sau, mọi người sẽ gặp nhau lại ở Trường Sa Hồ Nam. Tiểu Bảo, người cứ trở về hoàng cung, sự vụ của Thanh Mộc đường cứ tạm thời do hai vị Lý Lực Thế, Quan An Cơ xử lý thay. Lần họp ở Trường Sa, người cũng không cần phải đi”.

Vi Tiểu Bảo ứng tiếng đáp “Vâng”, nghĩ bụng “Đây không phải rõ ràng là qua cầu rút ván à?”.

Sau khi các Hương chủ giải tán, Trần Cận Nam kéo tay Vi Tiểu Bảo vào lại trong phòng, nói “Ở Thiên Kiều Bắc Kinh có một lão già bán thuốc cao họ Từ. Người khác bán thuốc cao thì cờ hiệu đều màu đen, riêng cờ

hiệu của Từ lão nhi này lại nửa đỏ nửa xanh. Người có việc muốn liên lạc với ta, cứ tới Thiên Kiều tìm Từ lão nhi là được. Người hỏi y : Có loại thuốc khử chất độc thanh ác chữa cho mắt mù lại sáng không ? Y sẽ nói : Có thì có nhưng rất đắt, phải ba lượng vàng, ba lượng bạc. Người nói : Năm lượng vàng, năm lượng bạc có bán không ? Y sẽ biết ngay người là ai”.

Vì Tiểu Bảo rất thích thú, cười nói “Người ta ra giá ba lượng, người lại trả giá năm lượng, trong thiên hạ đời nào có chuyện như vậy?”.

Trần Cận Nam mỉm cười nói “Đó là vì sợ lắm, quả thật đã có người đã hỏi mua cao Thanh độc phục minh. Y nghe người trả giá năm lượng vàng, năm lượng bạc sẽ hỏi : Tại sao lại trả đắt hơn thế ? Người nói : Không đắt đâu, không đắt đâu, chỉ cần sáng mắt trở lại thật thì có cho người nửa con ngựa cũng không đắt. Y nói : Địa chấn cao cương, nhất phái khô sơn thiên cổ tú (Đất dấy gò cao, một dải non khe ngàn thuở đẹp), người nói : Môn triều đại hải, tam hà hợp thủy vạn niên lưu (Cửa châu bể lớn, ba sông hợp nước vạn năm trôi). Y lại hỏi : Là đường nào cạnh Hồng Hoa đình ? Người nói : Thanh Mộc đường. Y hỏi : Trên đường thấp mấy nén hương ? Người nói : Năm nén ! Thấp năm nén hương tức là Hương chủ. Y là huynh đệ trong Thanh Mộc đường của bản hội, thuộc quyền người cai quản. Người có việc gì, cứ giao cho y làm”.

Vì Tiểu Bảo nhất nhất ghi nhớ trong lòng. Trần Cận Nam nói lại câu đối kia mấy lượt, diễn tập với Vì Tiểu Bảo một lần, một chữ cũng không sai. Trần Cận Nam lại nói “Từ lão đầu này tuy thuộc quyền người cai quản

nhưng võ công rất cao cường, người không được vô lễ với y". Vi Tiểu Bảo vâng dạ.

Trần Cận Nam nói "Tiểu Bảo, chúng ta đại náo Khang vương phủ, người Thất Sát nhất định phái kỵ mã đồ ra bốn phía tra xét, chúng ta không thể ở đây lâu quá. Hôm nay người về cung, cứ nói là bị một bọn cường nhân bắt đi, ban đêm người dùng kế giết chết người canh gác, trốn được về cung. Nếu có ai muốn người dẫn đường tới bắt thì người cứ đưa tới đây, bọn ta chôn thi thể và thủ cấp Ngao Bái trong vườn rau phía sau, người cứ dắt người tới đào lên thì không ai nghi ngờ". Vi Tiểu Bảo nói "Mọi người dĩ nhiên đều không ở đây nữa phải không?". Trần Cận Nam nói "Người đi xong thì mọi người cũng giải tán, không cần lo lắng. Sau ba ngày, ta sẽ tới Bắc Kinh truyền thụ võ công cho người. Người tới Cam Thủy Tỉnh Hồ đồng ở Đông thành, ở đầu ngõ có các huynh đệ đứng chờ, họ sẽ đưa người tới gặp ta". Vi Tiểu Bảo ứng tiếng nói "Vâng".

Trần Cận Nam vỗ khề vào đầu y, ôn tồn nói "Người đi đi thôi!".

Vi Tiểu Bảo lập tức bước ra từ biệt Mao Thập Bát. Mao Thập Bát không biết y đã gia nhập Thiên địa hội, làm tới chức Hương chủ, hỏi han đủ chuyện, hết sức quan tâm. Vi Tiểu Bảo cũng không nói rõ. Lúc ấy thanh chủ y và những vật y bị cướp đều đã được trả lại. Trần Cận Nam sai người sắp ngựa cho y, đích thân tiễn ra ngoài cổng. Bọn huynh đệ trong Thanh Mộc đường là Lý Lực Thế, Quan An Cơ, Huyền Trinh đạo nhân đều tiễn hơn ba dặm.

Vi Tiểu Bảo hỏi rõ đường xong, thúc ngựa phóng về Bắc Kinh, lúc vào cung đã xế chiều, lập tức tới khấu kiến hoàng đế.

Khang Hy đã sớm biết tin Ngao Bái bị Vi Tiểu Bảo giết chết trong ngục thất ở phủ Khang thân vương, nghĩ y bị bè đảng của Ngao Bái bắt đi, nhất định dư nhiều lính ít. Việc vừa xảy ra, triều đình lập tức ra lệnh truy nã bắt bớ bè đảng của Ngao Bái để tra hỏi, bắt được không ít người nhưng không hỏi ra được đầu mối. Khang Hy đang vô cùng phiền não, chợt nghe nói Vi Tiểu Bảo về, vừa sợ vừa mừng, vội vàng truyền kiến, vừa thấy y bước vào thư phòng, liền nói “Tiểu Quế tử, ngươi... ngươi làm sao trốn được về thế?”.

Vi Tiểu Bảo trên đường đã bịa sẵn một câu chuyện, bị cường đạo bắt đi thế nào, bị cho vào thùng táo chở đi thế nào thì không cần bịa đặt, việc bọn gian lập linh vi tế diện thế nào, vì chờ một nhân vật đầu não nên tạm thời không giết y, trói y lại nhốt vào một gian phòng tối, y nửa đêm cắt đứt dây trói, giết người canh giữ trốn ra thế nào, núp trong đám cỏ rậm, tránh né bọn kỵ mã đuổi theo thế nào, ăn trộm ngựa, chạy đường vòng trở về thế nào, kể ra có màu có sắc, vô cùng sinh động.

Khang Hy nghe thấy rất thú vị, liên tiếp vỗ vỗ vai y, nói “Tiểu Quế tử, ngươi giỏi thật”, lại nói “Lần này ngươi vất vả quá”.

Vi Tiểu Bảo nói “Hoàng thượng, thế lực dư đảng của Ngao Bái cũng thật không nhỏ. Lúc nô tài trốn đi, nhớ rõ được đường lối, chúng ta lập tức đem quân đi bắt, có được không?”.

Khang Hy mừng rỡ nói “Hay quá! Người mau gọi Sách Ngạch Đồ mang ba ngàn quân mã, theo người dẫn đường tới bắt”.

Vi Tiểu Bảo lui ra, sai người đi báo cho Sách Ngạch Đồ. Sách Ngạch Đồ nghe nói Tiểu Quế tử bị thủ hạ của Ngao Bái bắt đi, nghĩ thầm trong cung thiếu mất một người giúp đỡ, đang lúc buồn rầu, tuy có thể nuốt trôi bốn mươi lăm vạn lượng bạc, nhưng rốt lại cái được thì nhỏ, cái mất thì lớn, đột nhiên Tiểu Quế tử lại trốn thoát trở về, lập tức tinh thần phấn chấn, liền mạng người ngựa cùng Vi Tiểu Bảo đi tước nã dư đảng. Đi được nửa đường, Khang thân vương sai người đưa con ngựa Ngọc hoa thông của Vi Tiểu Bảo tới. Vi Tiểu Bảo cười con danh câu, nhìn phải liếc trái, dắc ý phi phàm.

Tới chỗ của Thiên địa hội, tự nhiên đã không còn bóng người nào. Sách Ngạch Đồ ra lệnh lục soát, không bao lâu thì đào được thủ cấp và thi thể Ngao Bái trong vườn rau, lại tìm được một tấm bài vị đề “Linh vị của Thiệu bảo nhất đẳng Siêu Vũ công Ngao Bái đại nhân nhà Đại Thanh” và mấy đôi liễn viếng Ngao Bái, tự nhiên đều là Trần Cận Nam cố ý để lại.

Vi Tiểu Bảo và Sách Ngạch Đồ trở về Bắc Kinh, trình linh vị, liễn diếu lên Khang Hy, Vi Tiểu Bảo thần sắc như vừa lập được công lớn. Khang Hy khen ngợi vài câu, sai chôn cất thi thể Ngao Bái, lệnh cho hai người tiếp tục lưu ý tra xét.

Vi Tiểu Bảo luôn miệng vâng dạ, trên mặt tỏ vẻ trung thành hăng hái, nhưng trong bụng thì cười thầm.

Hồi 9

*Đeo mài chi muốn thành toàn bích
Khích liệt đâu cần phải nát đàn*

Qua ba hôm, Vi Tiểu Bảo bấm với Khang Hy phải ra ngoài điều tra dư đảng của Ngao Bái, rồi tới Cam Thủy Tĩnh Hồ đồng ở Đông thành.

Cách đầu ngõ khoảng mười trượng có một gánh cá côn đồn, người bán côn đồn nhìn thấy Vi Tiểu Bảo, liền nhấc cái xiên tre lên gõ vào cái ống tre đựng tiền cách cách ba tiếng, dừng một lúc lại gõ hai tiếng, kế lại gõ ba tiếng. Cách đó vài trượng có người gánh một gánh củ cải xanh bán, người ấy gõ con dao gọt củ cải vào đòn gánh. Vi Tiểu Bảo đoán đây là cách truyền tin của Thiên địa hội, liền đi theo một người bán kẹo bước vào ngõ, tới trước một ngôi nhà có cổng lớn sơn đen. Trước cửa có ba người ngồi xổm, đang trát vôi lên tường, nhìn thấy Vi Tiểu Bảo thì gật gật đầu, gõ cái bay vào tường mấy tiếng, cánh cổng lập tức mở ra.

Vi Tiểu Bảo tiến vào viện, bước lên đại sảnh, thấy Trần Cận Nam đã ngồi ở đó, lập tức bước lên dập đầu. Trần Cận Nam rất vui mừng, nói “Người tới rất sớm, thật không gì tốt hơn. Ta vốn định nán lại vài hôm để truyền võ công cho người, nhưng hôm qua được thư nói ở Phúc Kiến có việc quan trọng cần ta tới thu xếp. Lần này ta chỉ có thể ở lại một ngày”. Vi Tiểu Bảo mừng thầm “Người không rảnh dạy võ công cho tôi, sắp tới tôi tập luyện không tốt thì đó là việc của người, không thể trách tôi được”, nhưng trên mặt lại tỏ vẻ rất thất vọng.

Trần Cận Nam lấy trong bọc ra một tập sách mỏng, nói “Đây là cách thức tu tập nội công căn bản của bản môn, người hàng ngày cứ tự tập luyện”. Rồi mở sách ra, trang nào cũng có vẽ hình người, lúc ấy bèn truyền thụ cách thức và khẩu quyết tu tập nội công.

Vi Tiểu Bảo nhất thời cũng không thể lãnh hội toàn bộ, chỉ đành dụng tâm ghi nhớ.

Trần Cận Nam mất hơn hai giờ mới truyền thụ xong thiên nội công ấy, nói “Công phu của bản môn lấy việc chính tâm thành ý làm đầu. Người là kẻ long hươu dạ vượn, không hợp với công phu của bản môn, lúc bắt đầu luyện thì khó khăn gấp bội, phải đặc biệt dụng tâm mới được. Người nhớ cho kỹ, nếu luyện mà thấy trong lòng phiền muộn, đầu váng mắt hoa thì không được luyện tiếp, phải đợi lúc bình tĩnh trở lại, gạt bỏ tạp niệm, bắt đầu luyện lại từ đầu, nếu không thì sẽ có mối nguy lớn đấy”. Vi Tiểu Bảo vâng dạ, đưa hai tay nhận tập sách cất vào bọc.

Trần Cận Nam lại hỏi cận kề tình hình Hải Đại Phú dạy võ công, Vi Tiểu Bảo vừa kể vừa biểu diễn lại xong,

Trần Cận Nam trầm ngâm nói “Những công phu ấy người cũng đã biết là giả, nếu gặp địch nhân thật thì nửa điểm cũng không thể dùng. Ta chỉ kỳ quái là tại sao võ công của thái hậu Thất Sát dạy cho hoàng đế Thất Sát cũng là giả”. Vi Tiểu Bảo nói “Con đi già không phải là mẹ ruột của tiểu hoàng đế, vả lại... vả lại con đi già không phải người tốt”. Nghĩ thâm chuyện con đi già hại chết mẹ ruột của tiểu hoàng đế quan hệ quá lớn, không thể nói với sư phụ, huống hồ chuyện này không hề liên quan gì tới sư phụ.

Trần Cận Nam gật gật đầu, kể đó lại hỏi tới con người và việc làm của Hải Đại Phú, chỉ cảm thấy hành động của lão thái giám già này đầy vẻ nguy dị bí ẩn. Vi Tiểu Bảo nói một lúc, đột nhiên “Òa” một tiếng bật khóc. Trần Cận Nam ôn tồn hỏi “Tiểu Bảo, chuyện gì thế?”. Vi Tiểu Bảo sụt sịt kể lại chuyện Hải Đại Phú bỏ thuốc độc vào canh, sau cùng khóc nói “Sư phụ, chất độc này của con không giải được, sau khi con chết, các huynh đệ trong Thanh Mộc đường không thể dùng cách cũ được nữa”. Trần Cận Nam hỏi “Cách cũ gì?”. Vi Tiểu Bảo nói “Ngao Bái hại chết Doãn Hương chủ, con giết Ngao Bái, các huynh đệ bèn bảo con làm Hương chủ Thanh Mộc đường. Lão rùa đen họ Hải hại chết Vi Hương chủ, con đi già giết chết lão rùa đen, nhưng các huynh đệ lại không thể mời con đi già làm Hương chủ Thanh Mộc đường”.

Trần Cận Nam hô hô cười rộ, bắt mạch cho Vi Tiểu Bảo thật kỹ, lại hỏi rõ tình hình bụng dưới của y đau ra sao, đưa tay ấn xoa các huyệt đạo quanh bụng dưới y, trầm ngâm một lúc rồi nói “Không cần sợ ! Thuốc độc

của Hải Đại Phú hoặc giả trên đời quả thật không có thuốc giải, nhưng ta có thể dùng nội công ép chất độc ra ngoài”. Vi Tiểu Bảo cả mừng, luôn miệng nói “Đa tạ sư phụ !”.

Trần Cận Nam dặt y vào phòng ngủ, bảo y nằm lên giường, tay trái đè lên huyệt Đản trung trên bụng dưới y, tay phải đè lên huyệt Đại chuy trên xương sống y, qua một lúc Vi Tiểu Bảo chỉ cảm thấy hai luồng nhiệt khí từ từ chạy xuống dưới, toàn thân vô cùng khoan khoái, mơ mơ hồ hồ thiếp đi.

Dang ngủ đột nhiên thấy bụng dưới vô cùng đau đớn, “ôi chao” một tiếng, tỉnh dậy kêu lên “Sư phụ, con... con muốn vào nhà xí !”. Trần Cận Nam đưa y tới cửa nhà xí. Vi Tiểu Bảo vừa cởi quần thì phân lỏng đã vọt ra, chỉ thấy tanh hôi không sao chịu được, kể đó miệng cũng nôn ồng ộc.

Vi Tiểu Bảo trở vào phòng ngủ, hai chân nhũn ra, cơ hồ không đứng nổi. Trần Cận Nam cười khê nói “Được rồi, chất độc nguời trúng mười phần đã khử được tám chín phần, còn lại không có gì đáng sợ. Ở đây ta có mười hai viên linh đan giải độc, nguời chia ra uống trong mười hai ngày, có thể tiêu trừ toàn bộ chỗ chất độc còn lại”. Rồi lấy trong bọc ra một cái bình nhỏ đưa cho Vi Tiểu Bảo. Vi Tiểu Bảo đón lấy, vô cùng cảm kích, nói “Sư phụ, nguời còn được hoàn này không ? Nguời đưa cả cho con, nếu nguời bị trúng độc...”. Trần Cận Nam cười khê một tiếng, nói “Nguời ta muốn hạ độc ta cũng không phải dễ đâu”.

Nhìn thấy trời đã xế chiều, Trần Cận Nam sai nguời dọn cơm, cùng ăn với Vi Tiểu Bảo. Vi Tiểu Bảo thấy chỉ

có bốn đĩa thức ăn tầm thường, nghĩ thầm “Sư phụ là đại anh hùng, mà ăn uống lại qua loa thế này”. Y biết chất độc trong người đã giải được, trong lòng rất khoan khoái, lúc ăn cơm và xối cơm cho sư phụ, trên mặt tươi rói, vô cùng vui vẻ.

Ăn cơm xong, Vi Tiểu Bảo rót trà mời sư phụ. Trần Cận Nam nhấp vài hớp, nói “Tiểu Bảo, mong ngươi là một đứa nhỏ tốt. Lúc nào ta rảnh sẽ trở lại kinh thành dạy võ nghệ cho ngươi”. Vi Tiểu Bảo ứng tiếng nói “Dạ”. Trần Cận Nam nói “Được rồi, ngươi về cung đi. Người Thất Sát rất giáo quyết, ngươi tuy thông minh nhưng dù sao cũng còn nhỏ tuổi, việc gì cũng phải cẩn thận đấy”.

Vi Tiểu Bảo nói “Sư phụ, con ở trong cung chán lắm, lúc nào mới được theo thầy hành tẩu giang hồ?”.

Trần Cận Nam nhìn chằm chằm vào mặt y, nói “Ngươi cứ nhẫn nại vài năm, lập vài công lao lớn cho bản hội đã. Đợi thêm... đợi thêm vài năm, lúc giọng nói của ngươi thay đổi, râu cũng đã mọc, không thể giả làm thái giám nữa, lúc ấy hãy ra khỏi cung”.

Vi Tiểu Bảo nghĩ thầm “Ta ở trong cung làm chuyện tốt hay xấu thì các người không sao biết được, muốn phế chức Hương chủ của ta cũng khó. Tương lai ta lớn lên rồi, học võ công giỏi rồi, có khi các người lại không phế nữa”. Nghĩ tới chỗ đó rất vui vẻ, nói “Vâng, vâng. Sư phụ, con đi đây”.

Trần Cận Nam đứng lên, cầm tay y nói “Tiểu Bảo, thế lực của người Thất Sát đã vững mạnh, đại sự phản Thanh phục Minh này rất khó khăn. Ngươi ở trong cung lúc nào cũng gặp nguy hiểm, ngươi còn nhỏ tuổi thế này,

lại chưa học được bản lĩnh gì thật sự, ta quả thật không sao yên tâm. Có điều chúng ta đã gia nhập Thiên địa hội thì tám thân này không còn là của mình nữa, chỉ cần có lợi cho đại nghiệp phản Thanh phục Minh thì cho dù biết rõ là hầm lửa cũng phải nhảy xuống thôi. Chỉ tiếc là... chỉ tiếc là người không thể thường xuyên ở bên cạnh ta, để ta dạy dỗ người cho tốt. Chỉ mong sắp tới người có thể theo ta một thời gian. Hiện nay huynh đệ trong hội kính trọng người chẳng qua chỉ là nể mặt ta, mà ta lại không chiếu cố người suốt đời được. Sắp tới người ta kính trọng người còn là xem người có xứng đáng không, tất cả chỉ là do người thôi”.

Vì Tiểu Bảo nói “Vâng. Con mất mặt cũng không hề gì, nhưng không thể để sư phụ mất mặt được”. Trần Cận Nam lắc đầu nói “Người để mất mặt thì không được đâu”. Vì Tiểu Bảo ứng tiếng đáp “Vâng, vâng. Vậy con cứ làm mất mặt Tiểu Quế tử là được. Tiểu Quế tử là thái giám của người Thất Sát, chúng ta làm mất mặt Tiểu Quế tử là làm làm mất mặt người Thất Sát, đó cũng là phản Thanh phục Minh”.

Trần Cận Nam thở dài một tiếng, quả thật không biết dạy dỗ thế nào là hay.

Vì Tiểu Bảo về tới cung vào phòng mình, lật đi lật lại nhìn kỹ mười tờ ngân phiếu tổng cộng bốn mươi sáu vạn sáu ngàn năm trăm lượng bạc mà Sách Ngạch Đồ đưa cho, trong lòng rất vui vẻ. Vốn là Sách Ngạch Đồ để lấy lòng y, vốn đã ưng thuận đưa bốn mươi lăm vạn lượng, nhưng về sau bán tài sản của Ngao Bái được hơn con số

dự tính, lại đưa thêm hơn một vạn lượng. Y nhìn hồi lâu, cất ngân phiếu đi, lấy tập sách võ công của Trần Cận Nam ra, chiếu theo bí quyết được truyền, ngồi xếp bằng bắt đầu luyện tập. Lúc y kiểm ngân phiếu, nhìn thấy tên ngân hiệu, dấu ấn son trên phiếu thì tinh thần sáng khoái, nhưng vừa lật tới đồ phổ võ công thì mất hết hứng thú, hướng hồ các chú giải trong sách một trăm chữ thì không biết một chữ, luyện chưa được nửa giờ thì cảm thấy đầu óc mệt mỏi mi mắt nặng trĩu, bèn lăn ra giường thiếp đi.

Hôm sau sau khi tỉnh dậy, đứng hầu hoàng đế trong thư phòng xong, trở về phòng ở, lại luyện công tiếp, qua không bao lâu lại cảm thấy buồn ngủ. Nguyên là phần công phu nhập môn của Trần Cận Nam rất không dễ, nếu không có nghị lực thật lớn thì khó qua được cửa quan đầu tiên. Vì Tiểu Bảo thông minh cơ cảnh, nhưng lại thiếu mất một phần nghị lực, lần đầu ngồi luyện công lại cảm thấy vô cùng gian nan, lơ mơ muốn ngủ. Khi tỉnh lại, thì đã đến nửa đêm, nghĩ thầm “Sự phụ bảo mình luyện công, nhưng công phu của người chẳng có gì thú vị, nhưng nếu lười biếng không luyện, lần sau gặp sự phụ, người tra hỏi ra, công phu của mình không tiến bộ chút nào, nhất định lão nhân gia sẽ rất không vui. Biết đâu lại còn phế luôn chức Hương chủ Thanh Mộc đường của mình”. Bèn ngồi dậy cầm quyển sách kia xem, theo phép ngồi luyện công, qua không bao lâu hai mắt lại thấy nặng trĩu, kìm không được buồn ngủ, nghĩ thầm “Họ đã quyết định chủ ý, muốn qua cầu rút ván, cái cầu mình là đá xanh cũng được, là gỗ mục cũng được, thế nào họ cũng chặt bỏ, mình luyện công hay không cũng

không can hệ gì". Đã tìm ra được có để khỏi luyện công phu, trong lòng thư thái, ngã vật xuống khò khò thiếp đi.

Y đã không phải luyện công nữa, từ đó trở đi sống rất tiêu dao tự tại, uống xong mười hai viên thuốc, bụng dưới đã không còn đau nữa. Ban ngày chỉ tới Thượng thư phòng hầu Khang Hy vài giờ, lúc rảnh rỗi thì đồ xúc xắc đánh bạc với bọn anh em họ Ôn. Lúc ấy trong người y có một tài sản lớn mấy mươi vạn lượng ngân phiếu, gieo xúc xắc vốn đã không cần giờ trò gian lận, nhưng bọn Dê con trước mặt, không lừa vài lần thì trong lòng có sự chán ngán không nói ra được, anh em họ Ôn, Bình Uy, Lão Ngô nợ tiền đánh bạc của y tự nhiên ngày một nhiều. May là Vi Tiểu Bảo không đòi nợ cờ bạc, mà Hải Đại Phú vốn đã không còn trên đời, bọn anh em họ Ôn tuy dài nợ ngày càng cao, nhưng cũng không hề lo lắng.

Lúc ấy công việc ở Thượng thiện giám đã có thái giám thủ hạ thu xếp, mỗi khi gặp ngày mùng hai, ngày mười sáu hàng tháng, Thái giám quản sự lại lại đưa tới phòng Vi Tiểu Bảo bốn trăm lượng bạc. Lúc ấy Sách Ngạch Đồ đã chia đưa biếu giúp y mấy vạn lượng bạc cho các phi tần và thái giám, thị vệ có quyền thế trong cung, Vi Tiểu Bảo đã có lời nói trước, Khang Hy lại đang mười phần sủng ái y, trong vài tháng ấy, mọi người trong cung đồn đại cho nhau, ai gặp y cũng đều tươi cười niềm nở.

Thu qua đông tới, khí trời ngày một lạnh, hôm ấy Vi Tiểu Bảo từ Thượng thư phòng về, đột nhiên nhớ ra "Su phụ có dặn nếu có việc gì thì tới Thiên Kiều tìm Từ Lão đầu bán thuốc cao. Tuy không có chuyện gì cũng cứ tới đối đáp với y một phen. Cái gì mà *Đất nổi gò cao, một*

dài non khe ngàn thuở đẹp, Cửa châu bể lớn, ba sông hợp nước vạn năm trôi, kể cũng thú vị. Ờ, lá thuốc cao này của người phải ba lượng vàng, ba lượng bạc, đắt quá, đắt quá! Năm lượng vàng, năm lượng bạc có bán không? Hô hô, hô hô!”.

Y ra cửa cung, vòng mấy vòng trên phố lớn, thấy trong một quán trà có tiên sinh kể chuyện, bèn bước vào gọi một chén trà ngồi xuống. Tiên sinh kể chuyện đang kể *Anh liệt truyện*, nói tới đoạn Chu Nguyên Chương đại chiến với Trần Hữu Lượng trên hồ Phiên Dương, Chu Diên ôm Chu Nguyên Chương qua thuyền khác thế nào, chiến thuyền của Trần Hữu Lượng nhất tề bắn pháo, bắn nát thuyền của Chu Nguyên Chương thế nào. Những tình tiết này Vi Tiểu Bảo đã nghe thuộc lòng, vị tiên sinh kể chuyện kia thêm thắt cũng không hay lắm, nhưng y vừa ngồi xuống thì ngồi luôn nửa giờ, chơi đông đảo tây, đến lúc tối mịt, hôm ấy cũng chưa tới Thiên Kiều.

Hôm sau, hôm sau nữa cũng thủy chung không tới. Mỗi tối trước khi đi ngủ, trong lòng vẫn nói sáng mai phải tới xem xem Từ lão đầu, nhưng hôm sau không đi đánh bạc ăn tiền thì lại đi nghe kể chuyện, nếu không thì đi rong trên đường phung phí tiền bạc. Bấy nhiêu ngày tiêu dao khoái lạc trong hoàng cung, làm thái giám còn vui vẻ hơn nhiều so với làm hương chủ xú chủ của Thanh Mộc đường, tự biết ý nghĩ ấy mười phần không ra gì, nên cũng không dám nghĩ nhiều, ngẫu nhiên nghĩ tới thì tự an ủi “Dù sao mình cũng không có việc gì, thì đi tìm Từ lão đầu làm gì? Làm lộ bí mật, mất cái mạng nhỏ của mình thì không hề gì, nhưng lại liên lụy tới đại sự của Thiên địa hội”.

Như thế lại hơn một tháng, Vi Tiểu Bảo hôm ấy lại tới quán trà nghe kể *Anh liệt truyện*. Trà bác sĩ thấy y là thái giám trong cung, thưởng nhiều tiền, lúc nào cũng dành cho y chỗ ngồi tốt nhất, trà thì thơm ngon. Vi Tiểu Bảo mấy hôm ấy được người ta phụng thừa đã quen, việc cung kính lấy lòng của trà bác sĩ đã không có gì lạ, nhưng nghe thì cũng cảm thấy thích thú. Trên bục đang kể tới chuyện đại tướng quân Từ Đạt đem quân xuất chinh, đánh đuổi quân Thát Đát tới tận Mông Cổ. Ở kinh sư, kỳ nhân nghe kể chuyện trong trà quán rất nhiều, tiên sinh kể chuyện không dám công nhiên nói tới hai chữ Thát Đát, chỉ nói là quân Nguyên tướng Nguyên, nhưng cũng nói tới mức nước bọt tung tóe, vô cùng sống động.

Vi Tiểu Bảo đang nghe xuất thần, chợt có một người nói “Xin ngồi dịch vào!”, rồi ngồi xuống bàn trà bên cạnh y. Vi Tiểu Bảo vừa cau mày, hơi bực mình. Người kia ha giọng nói “Tiểu nhân có loại thuốc cao rất tốt, muốn bán cho công công, mời công công xem”. Vi Tiểu Bảo quay đầu lại, chỉ thấy trên bàn đặt một lá thuốc cao nửa đỏ nửa xanh, trong lòng chợt rung động, hỏi “Đây là cao gì vậy?”.

Người kia nói “Đây là thuốc cao khử chất thanh độc, khiến hai mắt sáng lại”, rồi hạ giọng nói “Có một cái tên, gọi là cao Khử thanh phục minh”.

Vi Tiểu Bảo nhìn người ấy, thấy y khoảng ba mươi tuổi trở lại, dáng vẻ hiên ngang, không phải Từ lão đầu mà sư phụ nói, nảy ý nghi ngờ, hỏi “Lá thuốc cao này bán bao nhiêu?”. Người kia nói “Ba lượng bạc, ba lượng

vàng". Vi Tiểu Bảo nói "Năm lượng vàng, năm lượng bạc có bán không?". Người kia nói "Tại sao lại trả đắt hơn thế?". Vi Tiểu Bảo nói "Không đắt đâu, không đắt đâu, chỉ cần sáng mắt trở lại thật thì có cho người nửa con ngựa cũng không đắt". Người kia đẩy lá thuốc cao tới trước mặt Vi Tiểu Bảo, hạ giọng nói "Công công, xin bước ra ngoài này nói chuyện". Nói xong đứng lên bước ra khỏi quán trà.

Vi Tiểu Bảo ném hai trăm đồng lên bàn, cầm lá thuốc cao đi ra. Người kia chờ bên ngoài, đi về phía đông, rẽ vào một con hẻm, dừng chân lại nói "Đất nổi gò cao, một dải non khe ngàn thuở đẹp". Vi Tiểu Bảo nói "Cửa châu biển lớn, ba sông hợp nước vạn năm trôi", rồi không chờ người kia hỏi mà hỏi trước "Các hạ ở đường nào cạnh Hồng Hoa đình?". Người kia nói "Huynh đệ ở Thanh Mộc đường". Vi Tiểu Bảo hỏi "Trên đường thấp mấy nén hương?". Người kia nói "Ba nén!". Vi Tiểu Bảo gật gật đầu, nghĩ thầm "Chức vụ của người còn thua ta hai bậc". Người kia xoa tay khom lưng, hạ giọng nói "Ca ca có phải là Vi Hương chủ thấp năm nén hương ở Thanh Mộc đường không?". Vi Tiểu Bảo nói "Đúng thế, đúng thế", nghĩ thầm "Người tuổi tác lớn hơn ta nhiều, mà gọi ta là ca ca, nếu quả thật muốn gọi cho ta dễ nghe, sao không gọi là gia gia, thúc thúc?".

Người kia nói "Huynh đệ họ Cao tên Ngạn Siêu, là thuộc hạ trong Thanh Mộc đường, ngưỡng mộ danh tiếng của Hương chủ đã lâu, hôm nay được gặp, quả thật vô cùng may mắn". Vi Tiểu Bảo trong lòng mừng rỡ, cười nói "Cao đại ca nói thế làm gì, mọi người là người nhà, cần gì phải khách sáo".

Cao Ngạn Siêu nói “Bản đường có một vị Từ đại ca, trước nay bán thuốc cao ở Thiên Kiều, hôm nay bị người ta đánh trọng thương, nên vội vàng tới báo với Vi Hương chủ”. Vi Tiểu Bảo giật mình, nói “Mấy hôm nay ta bận việc trong cung, chưa tới gặp y được. Tại sao y bị thương, là bị ai đánh?”. Cao Ngạn Siêu nói “Chỗ này không tiện bẩm rõ, mời Vi Hương chủ theo ta”. Vi Tiểu Bảo gật gật đầu.

Cao Ngạn Siêu rảo chân đi trước, Vi Tiểu Bảo đi theo xa xa phía sau.

Qua bảy tám ngõ hẻm, tới một hẻm nhỏ, Cao Ngạn Siêu bước vào một cửa hiệu bán thuốc. Vi Tiểu Bảo nhìn thấy biển hiệu có năm chữ, tự nhiên không biết chữ nào nhưng cũng không cần nhìn kỹ, đoán là một cửa hiệu bán thuốc bắc, liền bước vào theo.

Trên quầy có một viên chuông quỹ to béo đang ngồi, Cao Ngạn Siêu bước tới ghé vào tai y nói mấy câu. Viên chuông quỹ to béo kia gật đầu liên tiếp nói “Dạ dạ!”. Rồi đứng lên, gật gật đầu nhìn Vi Tiểu Bảo, nói “Khách quan muốn mua thuốc tốt, xin mời vào trong!”, rồi đưa Vi Tiểu Bảo và Cao Ngạn Siêu vào phòng trong, xoay tay đóng cửa lại, khom lưng nhấc một tấm ván dưới mặt đất lên, để lộ ra một cửa hầm, có bậc đá thông xuống dưới.

Vi Tiểu Bảo nhìn thấy dưới địa đạo tối om, trong lòng kinh nghi bất định “Hai người này có đúng là huynh đệ trong Thiên địa hội không, chỉ e có chỗ không tin được. Nếu bên dưới là phòng mổ thịt Vi Tiểu Bảo thì há không phải là hồngбет sao?”. Nhưng Cao Ngạn Siêu đứng sát sau lưng, thế đã không sao rút lui, chỉ

dành cúi đầu theo viên chuông quỹ kia bước xuống địa đạo.

May là địa đạo rất ngắn, chỉ đi khoảng mười bước, viên chuông quỹ kia lại đẩy một cánh cửa, bên trong hắt ra ánh đèn. Vi Tiểu Bảo bước vào, thấy là một gian phòng nhỏ, mỗi bề rộng hơn mười thước, trong phòng có năm người ngồi, một người nằm trên giường. Đến khi thêm ba người nữa cơ hồ đã không còn chỗ để xoay người, may là viên chuông quỹ to béo kia lập tức lui ra.

Cao Ngạn Siêu nói “Các vị huynh đệ, Vi Hương chủ giá lâm!”.

Năm người trong phòng đồng thanh reo lên, đứng dậy khom người làm lễ, địa thất quá nhỏ, mọi người túm tụm vào một chỗ. Vi Tiểu Bảo ôm quyền đáp lễ. Thấy trong bọn có một đạo nhân, người này đã gặp qua, đạo hiệu là Huyền Trinh, nhớ y từng nói đùa bảo Quan An Cơ ly hôn với “Thập tức chân kim” vợ y, một người khác họ Phàn, cũng đã gặp qua. Vi Tiểu Bảo gặp người quen, lập tức yên tâm.

Cao Ngạn Siêu chỉ người nằm trên giường, nói “Tù đại ca bị trọng thương, không thể đứng lên làm lễ”.

Vi Tiểu Bảo nói “Nói thế làm gì, nói thế làm gì !”, rồi bước tới gần, chỉ thấy người trên giường mặt đầy vết nhằn, không còn chút huyết sắc nào, hai mắt nhắm nghiền, hơi thở yếu ớt, bộ râu bạc lốm đốm vết máu, bèn hỏi “Không biết ai đánh Tù đại ca bị thương? Là... là bọn chó săn của Thát Đát phải không?”.

Cao Ngạn Siêu lắc đầu nói “Không phải, là người của Mộc vương phủ ở Vân Nam”.

Vi Tiểu Bảo giật mình, nói “Mộc vương phủ ở Vân Nam à? Họ... họ cùng đường với chúng ta mà, đúng không?”.

Cao Ngạn Siêu thông thả lắc đầu, nói “Khải bầm Vi Hương chủ, hôm nay Từ đại ca chỉ trì được về tới Hồi Xuân đường được điểm này, giọng nói đứt đoạn kể lại, thì người hạ thủ đánh y là hai thanh niên trong Mộc vương phủ, đều họ Bạch...”. Vi Tiểu Bảo nói “Họ Bạch à ? Có phải là hậu nhân của bốn đại gia tướng trong Mộc vương phủ không?”. Cao Ngạn Siêu nói “Có quá nửa là như thế. Đại khái là anh em Bạch Hàn Tùng, Bạch Hàn Phong, gọi là Bạch thị song mộc gì đó”. Vi Tiểu Bảo lăm lăm “Hai cây gỗ mục thì có đáng gì”. Cao Ngạn Siêu nói “Nghe Từ đại ca nói, họ vì tranh chấp chuyện giúp Đường giúp Quế, càng cãi càng căng, cuối cùng động thủ. Từ đại ca hai quyền khó địch bốn tay, nên bị trọng thương”. Vi Tiểu Bảo nói “Hai người đánh một, không phải là anh hùng hảo hán, cái gì mà Đường với Quế, chẳng lẽ... chẳng lẽ...”, nghĩ thầm chuyện “Giúp Quế” hay là giúp đỡ Tiểu Quế tử mình, nhưng cảm thấy không giống lắm nên im bặt không nói nữa.

Cao Ngạn Siêu nói “Mộc vương phủ là thủ hạ của Quế vương, Thiên địa hội chúng ta là thủ hạ của thiên tử Đường vương năm trước. Từ đại ca tranh cãi về danh phận với họ, đến nỗi ngôn ngữ bất hòa”. Vi Tiểu Bảo vẫn chưa hiểu, hỏi “Cái gì mà thủ hạ Quế vương, thủ hạ Đường vương?”. Cao Ngạn Siêu nói “Quế vương không phải là chân mệnh thiên tử, Đường vương chúng ta mới đúng là chân mệnh thiên tử”.

Huyền Trinh đạo nhân biết rõ Vi Tiểu Bảo hiểu biết có hạn, bèn nói chen vào “Vi Hương chủ, năm xưa Lý

Sấm đánh chiếm Bắc Kinh, bức tử hoàng đế Sùng Trinh, Ngô Tam Quế dắt quân Thanh vào cửa quan, chiếm cứ giang sơn gấm vóc của chúng ta, trung thần nghĩa sĩ các nơi nhao nhao tôn lập con cháu của Thái tổ Hoàng đế làm vua. Đầu tiên là Phúc vương là thiên tử ở Nam Kinh. Về sau Phúc vương bị người Thát Đát hại chết, Đường vương của chúng ta làm thiên tử ở Phúc Kiến, đó là do Quốc tính gia họ Trịnh tôn lập, tự nhiên là chân mệnh thiên tử. Nào ngờ có một nhóm người khác ở Quảng Tây Vân Nam tôn Quế vương làm thiên tử, lại có một nhóm ở Chiết Giang tôn Lỗ vương làm thiên tử, đó đều là thiên tử giả”.

Vi Tiểu Bảo gật gật đầu nói “Trời không có hai mặt trời, dân không có hai vua. Đã có Đường vương làm thiên tử thì Quế vương, Lỗ vương không thể làm thiên tử nữa rồi”. Cao Ngạn Siêu nói “Phải lắm, lời Vi Hương chủ nói rất đúng”.

Huyền Trinh đạo nhân nói “Nhưng những người ở Quảng Tây, Chiết Giang kia tham đồ phú quý, đua nhau nói người họ tôn lập mới đúng là chân mệnh thiên tử, mọi người tranh giành rất kịch liệt”, thở dài một tiếng nói tiếp “Về sau Đường vương, Lỗ vương, Quế vương đều lần lượt bị hại. Trong bấy nhiêu năm nay, hào kiệt giang hồ không quên nhà Minh, chia nhau tìm kiếm tôn lập hậu nhân của ba vương làm chủ để tiến hành đại nghiệp phản Thanh phục Minh. Thủ hạ của Quế vương tôn lập con cháu Quế vương, thủ hạ của Lỗ vương tôn lập con cháu Lỗ vương, đó là Quế phái và Lỗ phái, họ lại gọi Thiên địa hội chúng ta là Đường phái. Đường Quế Lỗ ba phái đều phản Thanh phục Minh. Có điều chỉ có

Thiên địa hội của chúng ta mới là chính thống, Quế phái, Lỗ phái là soán ngôi”. Vi Tiểu Bảo gật đầu nói “Ta hiểu rồi. Người Mộc vương phủ thuộc Lỗ phái phải không?”. Huyền Trinh đạo nhân nói “Đúng thế. Người ba phái tranh giành với nhau mười mấy năm nay không thôi”.

Vi Tiểu Bảo nhớ lại ngày trước gặp nhân vật trong Mộc vương phủ trên đường Tô Bắc, rất ngạo mạn vô lễ, người ấy cũng họ Bạch, không biết có phải là một trong hai cây gỗ mục kia không, lúc ấy thấy Mao Thập Bát gặp y là sợ run lên, đã cảm thấy không chịu được, bèn nói “Đường vương đã là chân mệnh thiên tử thì họ không nên tranh giành nữa. Nghe nói Mộc công gia rất tốt, nhưng chỉ e sau khi lão nhân gia người về trời, thủ hạ của y có chỗ bậy bạ”. Mọi người trong địa thất đồng thanh nói “Lời Vi Hương chủ không sai chút nào”.

Huyền Trinh đạo nhân nói “Hảo hán giang hồ nể mặt Mộc Thiên Ba Mộc công gia tận trung tử tiết, nên gặp người trong Mộc vương phủ đều nhường nhịn ba phần. Cứ thế trong Mộc vương phủ cả con chó con mèo cũng ngông cuồng tự đại. Vị Từ đại ca này của chúng ta không ai tốt bằng, trước đây y từng hầu hạ thiên tử Đường vương, đúng là lòng trung rực rực, lúc nào nhắc tới tiên đế cũng rơi nước mắt. Nhất định người trong Mộc vương phủ ăn nói không có lý lẽ, trong lời nói khinh thị tiên đế, nếu không đời nào Từ lão ca lại động thủ với người trong Mộc vương phủ”.

Cao Ngạn Siêu nói “Từ đại ca tỉnh dậy trước giờ Ngọ, muốn các huynh đệ rửa hận cho y. Trong khu vực Trục Lệ hiện giờ bản hội chỉ có Vi Hương chủ là Hương chủ, theo quy củ của bản hội, gặp phải chuyện lớn loại này thì phải

bầm rồ với Vi Hương chủ mà làm. Nếu đối phó với bọn chó săn của Thất Đát thì cũng thôi, giết chết người Thất Đát và chó săn của chúng cố nhiên rất tốt, bọn anh em tuần nạn vì bản hội cũng là bổn phận phải làm. Nhưng Mộc vương phủ rất có tiếng trên giang hồ, nói ra thì cũng là người mình, gây chuyện với họ biết đâu sẽ đại động can qua, hậu quả thế nào thật rất khó đoán". Vi Tiểu Bảo ở một tiếng.

Cao Ngạn Siêu lại nói "Từ đại ca nói y chỉ chờ Vi Hương chủ tới, đã chờ suốt mấy tháng, có lúc thấy Vi Hương chủ mua sắm hàng hóa trên phố, có lúc thấy người nghe kể chuyện trong quán trà". Vi Tiểu Bảo thoáng đỏ mặt, nói "Té ra y đã sớm nhìn thấy mình rồi". Cao Ngạn Siêu nói "Từ đại ca nói Tổng đà chủ đã dặn nếu Vi Hương chủ có việc thì sẽ tự tìm tới y, vì thế Từ đại ca tuy nhìn thấy Vi Hương chủ nhưng không dám ra mặt nhìn nhận".

Vi Tiểu Bảo gật gật đầu, nhìn lão già nằm trên giường một cái, nghĩ thầm "Té ra con hồ ly già này đã ngấm ngầm theo dõi mình. Mình mua bán ăn uống trên đường, tiêu pha phung phí, y đã sớm nhìn thấy cả rồi. Con mẹ nó, sau này y gặp sư phụ mình nhất định gây chuyện thị phi, tốt nhất là cứ để con hồ ly già này bị thương không khỏi, ô hô ai tai cho rồi!".

Huyền Trinh đạo nhân nói "Bọn ta đã bàn bạc một lượt, vì bất đắc dĩ chỉ còn cách mời Vi Hương chủ tới chủ trì đại cuộc".

Vi Tiểu Bảo nghĩ thầm "Mình là một thằng nhỏ, làm sao chủ trì đại cuộc gì gì?". Nhưng thấy mọi người đối với mình mười phần cung kính, trong lòng cũng không kìm được đắc ý. Lúc y mới gia nhập Thiên địa hội, ngoài sư phụ ra, chín vị Hương chủ kia đều lớn tuổi hơn mình

rất nhiều, lúc này trong những người ở đây thì địa vị của mình là cao nhất, lập tức cảm thấy lâng lâng vui sướng.

Một hán tử khỏe mạnh trung niên giận dữ nói “Chúng ta gặp người trong Mộc vương phủ thì nhường nhịn ba phần, đó là kính trọng Mộc công gia trung nghĩa, tuần nạn vì chúa, chứ nói tới làm nên sự nghiệp kinh thiên động địa thì Quốc tính gia của chúng ta so với Mộc công gia còn hơn gấp mười lần”. Phan Cương nói “Ta kính người năm thước thì lẽ ra người phải kính ta một trượng. Tại sao chúng ta khách khí như thế mà họ lại như thế? Chuyện này nếu không nói cho rõ ràng thì về sau Thiên địa hội sẽ bị Mộc vương phủ dè dặt không góc lên nổi, chúng ta còn làm gì được nữa?”.

Mọi người kể một câu người một tiếng, đều vô cùng tức giận.

Huyền Trinh đạo nhân nói “Chuyện này xử lý thế nào, mọi người đều nghe theo chỉ thị của Vi Hương chủ”.

Muốn Vi Tiểu Bảo tìm cách trộm gà cắp chó, lường đảo lừa gạt, thì y còn nghĩ ra được chủ ý, chứ hiện gặp phải đại sự quan trọng thế này, bảo y đưa ra chủ ý thì đúng là bất y trơ mắt ra nhìn, cho y lập tức lòi cái dở tại chỗ. Nhưng y không khấu không trừ, quả thật là đệ tử của Trần Cận Nam, một trong mười đại Hương chủ của Thiên địa hội, huynh đệ Thiên địa hội trong toàn tỉnh Trục Lệ đều coi y là người đứng đầu, lão họ Từ này và mấy người kia lại đều là thuộc hạ của y trong Thanh Mộc đường, thấy người nào cũng đưa mắt nhìn y chăm

chằm, bất giác vô cùng quần bách, chửi thầm trong bụng “Bà già độc ác, chuyện này... chuyện này làm sao là tốt”.

Y trong lòng quần bách, đưa mắt nhìn qua từng người mong tìm được một đầu mối để có thể nghĩ ra chủ ý, lúc nhìn tới hán tử to lớn kia, chợt thấy khoe môi y hơi mỉm cười, trên mắt lộ vẻ xảo quyết. Người này mới rồi còn lớn tiếng chửi mắng, lửa giận đầy lòng, tại sao lại đột nhiên vui vẻ như thế? Vừa ngưng thần, đột nhiên nghĩ ra “Ài chà, bà già độc ác, bọn khốn nạn này không có ý tốt, muốn mình gánh củi mục. Họ muốn đánh nhau với người Mộc vương phủ nhưng sợ về sau bị sư phụ mình trách mắng nên tìm mình tới, bắt mình ra mặt”. Y càng nghĩ thấy càng đúng, trầm tư “Mình chỉ là một đứa nhỏ mười mấy tuổi, tuy nói là Hương chủ nhưng chẳng lẽ lại có thể có chủ ý hơn họ sao? Họ là muốn mình làm cái mộc đỡ tên, về sau không có chuyện gì cũng thôi, còn nếu có chuyện gì không ổn thì trút cả lên đầu mình, nói là Vi Hương chủ của Thanh Mộc đường lãnh đạo mọi người làm. Hương chủ đã có lệnh, chúng tôi không dám không nghe theo. Hừ, họ muốn tìm xương trong trứng gà, phế bỏ chức Hương chủ của mình, mình dẫn họ qua đánh nhau với người của Mộc vương phủ, bất kể thắng hay thua thì tóm lại cũng là một cục xương lớn rồi. Được, bà già độc ác, lão tử không mắc lừa đâu”.

Y làm như cúi đầu ngẫm nghĩ, qua một lúc liền nói “Các vị huynh trưởng, tiểu đệ tuy làm Hương chủ nhưng chẳng qua chỉ là may mắn giết được Ngao Bái, không có chút bản lãnh nào, kể sách lại càng không có, ta thấy xin mời vị Huyền Trinh đạo nhân đưa ra chủ ý, nhất định còn cao minh hơn ta nhiều”. Y nói câu ấy là ra

chiêu Thuận thủy trôi chu, đẩy gánh củi mục qua vai Huyền Trinh đạo nhân.

Huyền Trinh đạo nhân cười cười, nói với Phàn Cương “Phàn tam ca đầu óc còn nhiều hơn ta, người thấy nên làm sao?”.

Phàn Cương là một hán tử thẳng tính, nói “Ta thấy cũng chẳng có cách nào khác, chúng ta cứ tìm thẳng đây tới họ Bạch kia, bắt chúng đập đầu tạ tội với Từ đại ca thì kể như mọi chuyện bỏ hết. Nếu không thì, hừ hừ, nói không được, chỉ còn cách tiên lễ hậu binh”.

Mọi người trong lòng suy nghĩ thật ra đều chỉ là câu ấy, chỉ là thanh danh của Mộc vương phủ trên giang hồ rất lớn, lại là đồng đạo phản Thanh phục Minh, không ai muốn nói câu ấy ra trước. Phàn Cương vừa nói xong, mấy người đều phụ họa theo “Đúng, đúng! Lời Phàn tam ca rất đúng! Chuyện này không động võ tự nhiên là tốt nhất, nhưng nếu không thì Thiên địa hội chúng ta cũng không phải là dễ khinh rẻ, để người ta đánh tới mức thế này chẳng lẽ lại bỏ qua à?”.

Vi Tiểu Bảo nhìn Huyền Trinh đạo nhân và một hán tử khác hỏi “Hai người các vị thấy sao?”.

Hán tử kia nói “Cái này gọi là Bức thượng Lương Sơn, không còn cách nào khác, chúng ta quả thật phải dứt tình với họ thôi”.

Huyền Trinh đạo nhân lại mỉm cười gật đầu, không nói là được hay không.

Vi Tiểu Bảo nghĩ thầm “Người không chịu nói, sắp tới lại chối, ta lại để người chối à?”. Bèn hỏi “Huyền

Trình đạo trưởng, người cho rằng chủ ý của ba vị ca ca đây không ổn phải không?”.

Huyền Trinh nói “Cũng không phải không ổn, có điều mọi người phải mười phần trình trọng, nếu động thủ với người trong Mộc vương phủ thì thứ nhất là không được thua, thứ hai là không được giết người. Chứ nếu đánh chết người thì lại là chuyện lớn”. Phàn Cương nói “Nói là nói thế, nhưng nếu Từ đại ca bị thương không khỏi thì làm thế nào?”. Huyền Trinh lại gật gật đầu.

Vi Tiểu Bảo nói “Xin mọi người bàn cách đi. Các vị ca ca hiểu biết nhiều, số muối đã ăn so ra còn nhiều hơn số cơm ta ăn, số cầu đã đi còn dài hơn số đường ta đã đi, nghĩ ra chủ ý nhất định tốt hơn ta nhiều”. Huyền Trinh nhìn y một cái, lạnh lùng nói “Vi Hương chủ khá lắm!”. Vi Tiểu Bảo cười nói “Đạo trưởng cũng khá lắm”.

Mọi người bàn bạc một lúc, vẫn là theo cách của Phàn Cương, mời Vi Tiểu Bảo suất lĩnh mọi người, đi tìm người trong Mộc vương phủ hỏi tội, mọi người đều ngấm mang binh khí. Nhưng phải hết sức nhường nhịn, phải giữ vững lý lẽ, tốt nhất là để người bên Mộc vương phủ động thủ đánh người trước, rồi mới đánh trả.

Huyền Trinh nói “Chúng ta không ngại gì mời mấy vị võ sư nổi tiếng ở Bắc Kinh cùng đi, nhờ họ làm chứng, để sau này khỏi đồn ra, nói là Thiên địa hội chúng ta tới cửa khinh người. Về sau thị phi không rõ ràng, chỉ sợ Tổng đà chủ bắt tội”.

Vi Tiểu Bảo mừng rỡ nói “Hay lắm, phải mời người có bản lĩnh, càng đông càng tốt”, trong quán cơm trên đường Tô Bắc, họ Bạch trong Mộc vương phủ từng chiếc đưa phóng ra, đánh cho thủ hạ Ngô Tam Quế từng người

từng người ngã lẫn ra, tình hình ấy lúc này vẫn như đang hiện ra trước mắt y. Họ mà muốn lại một phen còi đồng qua sông, tên lửa bắn voi, thì cho dù không bày ra được một Đại tượng trận trong thành Bắc Kinh mà chỉ bày một Lão thủ trận, Vi Hương chủ của Thanh Mộc đường cũng đã không nuốt nổi, vốn định thoái thác không đi nhưng có chỗ không nói ra được, nghe Huyền Trinh đạo nhân nói phải hẹn với mấy vị võ sư nổi danh ở Bắc Kinh cùng đi, là chính hợp ý y.

Huyền Trinh cười khê một tiếng, nói “Chúng ta chỉ mời những người có danh vọng chứ không phải mời họ xuất thủ trợ quyền, võ công cao cường hay không là chuyện phụ”. Cao Ngạn Siêu nói “Tiếng tăm vang dội thì võ công có quá nửa là cao cường rồi”. Y là nói đỡ cho Vi Tiểu Bảo. Huyền Trinh gật gật đầu. Phàn Cương nói “Chúng ta mời những vị võ sư nào?”. Lúc ấy mọi người bàn chuyện mời ai cùng đi, người được mời nhất định phải có danh vọng to lớn trong võ lâm, hoàn toàn không có đi lại gì với quan phủ, mà ít nhiều có giao tình với Thiên địa hội.

Bàn bạc xong, đang định chia nhau đi mời người, Từ lão đầu chợt rên lên nói “Không... không... không... không cần mời người ngoài”. Phàn Cương hỏi “Từ đại ca, người nói không nên mời người ngoài à?”. Từ lão đầu nói “Vi Hương chủ, y... y làm việc trong cung, chuyện... chuyện này không thể tiết lộ ra ngoài, là... là chuyện lớn có quan hệ tới tính mạng đấy”.

Mọi người vừa nghe, đều cảm thấy có lý, Vi Tiểu Bảo làm thái giám trong cung, tự nhiên là vâng lệnh Tổng đà chủ, ắt có mưu đồ trọng đại bí mật, một khi để người ngoài biết được thì khó bảo đảm không tiết lộ

phong thanh. Phan Cương nói “Vi Hương chủ cũng không cần phải đích thân xuất mã. Chúng ta đi tìm hai gã họ Bạch kia để lý luận, kết quả thế nào sẽ nắm lại với Vi Hương chủ là được”.

Vi Tiểu Bảo vốn rất sợ Mộc vương phủ, nhưng thấy mời một toán lớn nhân vật nổi tiếng trong võ lâm cùng đi, như vậy chính là có chỗ dựa vững như Thái Sơn, chỉ có thắng không có thua, đây cũng như dùng xúc xắc đổ chì mà đánh bạc với bọn Dê đực, làm sao đứng ngoài sòng được, liền nói “Nếu ta không đi thì chơi không vui. Tên họ thân phận của ta, các người đừng nói với người ngoài là được”.

Huyền Trinh đạo nhân nói “Nếu Vi Hương chủ cải trang thì không ai biết y làm việc trong cung...”.

Vi Tiểu Bảo không đợi y nói xong, lập tức vỗ tay khen hay, luôn miệng nói “Hay lắm, hay lắm!”. Chủ ý ấy chính hợp với sở thích, tới cửa gây sự vốn mười phần thú vị, cải trang đi gây sự lại càng là thêm cái hay vào cái hay.

Mọi người vốn cũng đều cảm thấy nếu không có Vi Hương chủ suất lĩnh thì từng người phải gánh trách nhiệm rất lớn, thấy y nhiệt tâm như thế, nhất định đi, dĩ nhiên không ai dị nghị gì nữa. Từ lão đầu nói “Mọi người... mọi người đều phải ngàn vạn lần cẩn thận. Vi Hương chủ cải... cải trang thế nào?”. Mọi người nhìn vào Vi Tiểu Bảo, nghe y quyết định.

Vi Tiểu Bảo nghĩ thầm “Mình cải trang thành công tử nhà giàu hay tiểu khiếu hóa nhi?”. Y ở trong kỹ viện, thấy khách chơi là các vương tôn công tử ăn mặc hoa lệ, trước nay vốn rất hâm mộ, nhưng chưa từng có cơ hội,

thoáng trăm ngăm rồi rút trong bọc ra ba tấm ngân phiếu năm trăm lượng bạc, nói “Đây là một ngàn năm trăm lượng bạc, phiền vị đại ca nào đi mua giúp ta một bộ quần áo”.

Mọi người đều thoáng giật mình, mấy người đồng thanh nói “Cần gì phải dùng nhiều tiền như thế?”. Vi Tiểu Bảo nói “Ta có tiền, quần áo càng sang trọng càng tốt, mua thêm chút ít châu ngọc, ai cũng không biết ta là tiểu... tiểu thái giám trong cung”. Huyền Trinh đạo nhân nói “Vi Hương chủ nói đúng lắm. Cao huynh đệ, người đi mua quần áo cho Vi Hương chủ”.

Vi Tiểu Bảo lại lấy ra ngân phiếu một ngàn lượng bạc, nói “Có tiêu thêm chút ít cũng không hề gì”. Mọi người thấy đứa nhỏ này trong người rất nhiều ngân phiếu, đều ngấm ngấm khen lạ, nói thế nào cũng không ngờ trong phòng y có hơn bốn mươi vạn lượng bạc. Theo tính nết Vi Tiểu Bảo thì trong người có hai ba lượng bạc cũng phải tiêu hết mới thoải mái, nhưng hơn bốn mươi vạn lượng làm sao mà tiêu cho hết? Để mua một ít quần áo sang trọng mà mặc, ra vẻ ta đây, quả thật khó có cơ hội, trong lòng vô cùng vui vẻ, thấy mọi người trợn mắt há miệng, lại đưa tay vào bọc.

Lúc y rút ra, trong tay có một tấm ngân phiếu ba ngàn năm trăm lượng, đưa cho Huyền Trinh đạo nhân nói “Huynh đệ hôm nay lần đầu ra mắt các vị đại ca, không có gì để hiếu kính. Chỗ bạc này là lấy được trong cung của người Thất Đát, đây đều là bất nghĩa... bất nghĩa chỉ ngân (y định nói thành ngữ *Bất nghĩa chi tài*, nhưng lại quên mất), xin mọi người giúp ta tiêu bớt, tiêu bớt”. Quy củ của Thiên địa hội nghiêm minh, không

được lấy tiền bừa bãi, bọn Phàn Cương, Cao Ngạn Siêu đều đã sớm nghèo khổ từ lâu, thấy Vi Hương chủ lấy ra rất nhiều ngân phiếu, lại nói rõ là lấy từ tiền bạc bất nghĩa của người Thát Đát, y đã làm đương sai trong hoàng cung nhà Thanh, câu ấy tự nhiên không phải là giả, mọi người đều không kìm được reo hò ầm lên.

Huyền Trinh nói “Chúng ta phải chia nhau mời người, hôm nay thì không kịp rồi. Vi Hương chủ, sáng mai mọi người đều ở đây kính cẩn chờ đại giá, không biết giờ nào thì người tới được?”. Vi Tiểu Bảo nói “Buổi sáng ta phải làm việc, buổi chiều là được”. Huyền Trinh nói “Tốt lắm, sau giờ Ngọ ngày mai chúng ta hội họp ở đây, sau đó cùng tới tính nợ với gã họ Bạch kia”.

Tối hôm ấy Vi Tiểu Bảo trong lòng vô cùng ngứa ngáy, ở trong phòng nhảy lên nhảy xuống, hoa tay múa chân. Hôm sau từ Thượng thư phòng ra, vội vàng tới cửa hiệu châu báu mua một cái nhẫn phỉ thúy lớn, lại bảo sư phó trong cửa hiệu đính lên mũ một viên ngọc trắng, bốn viên minh châu, tiêu một lúc hơn bốn ngàn lượng bạc, cửa hiệu châu báu thấy vị quý khách này là thái giám trong cung nên hoàn toàn không ngạc nhiên, đã lấy được nhiều châu báu trong cung thì có tiêu pha gấp mười lần cũng là chuyện thường.

Vi Tiểu Bảo tới Hồi Xuân đường được điểm, mọi người đã chờ sẵn dưới địa thất, nói đã mời được bốn vị võ sư nổi tiếng ở Bắc Kinh cùng đi làm chứng, đưa mỗi người hai trăm lượng bạc để tạ ơn. Vi Tiểu Bảo nghĩ thầm “Được tiền của người thì giải họa cho người, bốn vị võ sư kia không giúp mình không được. Chỉ là hai trăm lượng

bạc tạ lễ thì quá ít, tốt nhất là đưa năm trăm lượng. Bốn vị võ sư thì quá ít, tốt nhất là mời mười sáu vị”.

Cao Ngạn Siêu lấy quần áo giày mũ ra cho Vi Tiểu Bảo thay, cái nào cũng mười phần sang trọng, chiếc áo trường bào bên ngoài lót bằng da chồn lửa, ở cổ áo và nẹp áo đính da sáng bóng. Cao Ngạn Siêu nói “Bộ áo da này là sai họ suốt đêm sửa lại cho nhỏ, trả thêm mất ba lượng sáu đồng cân tiền công”. Vi Tiểu Bảo luôn miệng nói “Không đắt đâu, không đắt đâu”. Một chiếc áo khoác bằng đoạn màu thiên thanh, mười cái cúc đều bằng vàng, nhưng cho dù như thế, số tiền y đưa cũng chưa tiêu hết một nửa.

Vi Tiểu Bảo ở trong cung đã gần một năm, chỗ ở, cái ăn, vật dùng sang trọng đã biết thêm rất nhiều, nửa năm nay lại làm thủ lãnh Thượng thiện giám, hơn một trăm thái giám do y sai phái, đã sớm quen làm thủ lãnh. Lúc ấy y phục toàn thân đều thay đổi, tuy cũng mang ít nhiều tục khí của kẻ mới giàu phát lên nhưng cũng vô cùng hợp thời, rất có khí phái, khác hẳn bọn hào kiệt thảo莽 như Phàn Cương, Cao Ngạn Siêu.

Mọi người đã sắp sẵn một chiếc kiệu, chờ sẵn ở cửa, mời Vi Tiểu Bảo lên kiệu, để phòng sau khi y cải trang đi lại trong thành lại gặp thái giám trong cung hay quan lại trong triều.

Cả bọn tới tiêu cục Vũ Thắng ở Đông thành gặp bốn vị võ sư. Bốn vị võ sư này, người thứ nhất là lão võ sư Mã Bác Nhân chuồng môn Đàm Thoái môn ở Bắc Kinh, đây là Chân Giáo môn thời Thanh, người thứ hai là Trật đả danh y Diêu Xuân, Từ lão đầu bị thương là nhờ y chữa trị, người này là danh y mà cầm nã cận chiến cũng

rất giỏi, người thứ ba là Lôi Nhân...

Hổ diện Bá vương, rất nổi tiếng về công phu...

sam, người thứ tư là Kim thương Vương Vũ Thông Tổng
tiêu đầu Vũ Thắng tiêu cục.

Bọn bốn người Mã Bác Nhân đã sớm biết Vi Hương chủ thủ lãnh Thiên địa hội còn rất nhỏ tuổi, vừa gặp mặt xong, lại là một thiếu niên con nhà giàu như thế, đều mười phần kinh ngạc, nhưng mọi người đều đã ngưỡng mộ đại danh của Trần Cận Nam từ lâu, nghĩ thâm đệ tử của Tổng đà chủ Thiên địa hội thì tuy còn nhỏ tuổi ắt cũng có tuyệt nghệ kinh người, đều không dám coi thường y. Mọi người uống trà trong tiêu cục xong, cùng tới chỗ trọ của hai người họ Bạch ở Dương Liễu Hồ đồng. Vi Tiểu Bảo và Mã Bác Nhân, Diêu Xuân ba người ngồi kiệu, Lôi Nhất Khiếu và Vương Vũ Thông cưỡi ngựa, số còn lại đi bộ. Bọn Huyền Trinh đạo nhân, Phàn Cương đều là nhân vật đã thành danh, Vương Vũ Thông muốn nhường ngựa cho họ, nhưng Huyền Trinh sợ người ta để ý, kiên quyết từ chối.

Đoàn người tới ngoài cánh cổng lớn sơn đen sơn đỏ của một tòa nhà, Cao Ngạn Siêu đang định gõ cửa, chợt nghe bên trong vắng vắng có tiếng khóc. Mọi người thoáng sửng sốt, chỉ thấy ngoài cổng treo hai ngọn đèn lồng màu trắng, chính là trong nhà đang có tang. Cao Ngạn Siêu lắc nhẹ cái vòng cửa, qua một lúc, cổng lớn mở toang, một lão quần gia bước ra. Cao Ngạn Siêu đưa năm tám danh thiếp đã chuẩn bị sẵn, nói "Các bằng hữu ở Vũ Thắng tiêu cục, Đàm Thoái môn, Thiên địa hội tới bái phỏng Bạch đại hiệp, Bạch nhị hiệp".

Lão quần gia kia vừa nghe thấy ba chữ Thiên địa hội, chân mày nhướng lên, trên mặt đầy vẻ tức giận,

trùng mắt nhìn mọi người một cái, nhận lấy bái thiếp, không nói câu nào đi luôn vào trong.

Mã Bác Nhân lớn tuổi nhất, tính tình cũng nóng nảy nhất, lập tức nhìn không được, nói “Thằng đây tớ này vô lễ thật”.

Vì Tiểu Bảo nói “Lời Mã lão gia không sai chút nào”. Ý đối với người Mộc vương phủ rất sợ sệt, chỉ mong bọn Mã Bác Nhân, Vương Vũ Thông đứng về phe mình, nếu phải động thủ thì có thêm vài người giúp đỡ.

Đợi một lúc lâu, một hán tử khoảng hai mươi sáu, hai mươi bảy tuổi đi ra, thân thể cao lớn, đội khăn tang, mặc áo tang, hai mắt đỏ ngầu, ngấn lệ còn chưa khô, ôm quyền nói “Vi Hương chủ, Mã lão gia, Vương Tổng tiêu dẫu, các vị đại giá quang lâm, có lỗi không ra đón từ xa. Tại hạ Bạch Hàn Phong xin chào”. Mọi người ôm quyền đáp lễ. Bạch Hàn Phong mời mọi người vào sảnh.

Mã Bác Nhân tính nóng nảy nhất, hỏi “Bạch nhị hiệp mặc áo tang, không biết vị nào trong phủ qua đời vậy?”. Bạch Hàn Phong nói “Là gia huynh Hàn Tùng bất hạnh qua đời”. Mã Bác Nhân nhảy bật lên nói “Đáng tiếc, đáng tiếc! Bạch thị song mộc là anh hùng hổ tướng trong Mộc vương phủ, tiếng tăm lừng lẫy trong võ lâm, Bạch đại hiệp đang còn trẻ tuổi, không biết bị bệnh gì?”.

Mọi người vừa vào tới sảnh, còn chưa ngồi xuống, Bạch Hàn Tùng nghe câu ấy đột nhiên quay phắt người lại, hai mắt lóe lửa, dằn giọng nói “Mã lão gia, tại hạ kính trọng người là tiền bối võ lâm nên lấy lễ để đón tiếp. Người đã biết rõ mà còn cố ý hỏi, là muốn châm chọc ta phải không?”.

Y đột nhiên nổi giận, Vi Tiểu Bảo vô cùng bất ngờ, bất giác không kìm được hoảng sợ, lùi lại một bước.

Mã Bác Nhân vượt bộ râu bạc, nói “Thật kỳ quặc ! Lão phu không biết nên mới hỏi thế, tại sao lại nói là biết rõ mà còn cố ý hỏi ? Bạch nhị hiệp huynh trưởng bị chết, cho dù trong lòng đau xót cũng không thể trút giận lên đầu lão già ta được!”. Bạch Hàn Phong hừ một tiếng, nói “Mời ngồi !”. Mã Bác Nhân lầu bầu “Ngồi thì ngồi ! Chẳng lẽ ta sợ à?”, rồi nói với Vi Tiểu Bảo “Vi Hương chủ, mời người ngồi trên”. Vi Tiểu Bảo nói “Không, xin mời Mã lão gia ngồi trên”.

Bạch Hàn Phong xem bái thiếp, biết trong khách tới có Vi Tiểu Bảo Hương chủ Thanh Mộc đường nhưng hoàn toàn không ngờ thiếu niên này lại chính là Vi Hương chủ, trong lòng vừa ngạc nhiên vừa tức giận, vươn tay một cái chụp cổ tay trái của Vi Tiểu Bảo, quát “Người là Vi Hương chủ của Thiên địa hội à?”.

Phát chụp ấy kinh lực rất mạnh, Vi Tiểu Bảo đau thấu xương, a một tiếng la lớn, lập tức nước mắt ròng ròng.

Huyền Trinh đạo nhân nói “Tới cửa là khách, Bạch nhị hiệp khinh người quá đấy !”, rồi vươn ngón tay điểm vào sườn Bạch Hàn Phong.

Bạch Hàn Phong tay trái gạt ra, buông cổ tay Vi Tiểu Bảo, lùi lại một bước nói “Đắc tội”.

Vi Tiểu Bảo mặt mày nhăn nhó, đưa tay áo lau nước mắt. Bạch Hàn Phong lại càng bất ngờ, Mã Bác Nhân, Vương Vũ Thông cho tới người trong Thiên địa hội ai cũng vô cùng kinh ngạc, nhìn thấy phát trảo ấy của Bạch Hàn Phong

tuy thủ pháp lợi hại nhưng cũng không phải không thể đỡ gạt tránh né. Vì Vi Hương chủ này là đệ tử của Trần Cận Nam lại không những không tránh được mà sau khi kêu lên còn chảy cả nước mắt, quả thật là một chuyện lạ lớn trong võ lâm. Bọn Huyền Trinh, Phàn Cương, Cao Ngạn Siêu đều mặt mũi đỏ bừng, vô cùng xấu hổ.

Bạch Hàn Phong nói "Xin lỗi! Gia huynh không may bị Thiên địa hội hạ độc thủ hại chết, tại hạ trong lòng đau xót..."

Y chưa dứt lời, mọi người đã ồ lên "Cái gì?", "Cái gì mà Bạch đại hiệp bị Thiên địa hội hại chết?", "Làm gì có chuyện ấy?", "Quyết không có chuyện ấy".

Bạch Hàn Phong đột nhiên đứng lên, cao giọng nói "Các người nói là quyết không có chuyện ấy, chẳng lẽ anh ta không chết à? Các người tới đây, mọi người cứ đích thân nhìn đi". Rồi vươn tay một cái, lại chụp vào cổ tay trái Vi Tiểu Bảo.

Lần này Huyền Trinh đạo nhân và Phàn Cương đều đã đề phòng, tay phải của Bạch Hàn Phong vừa nhích động, hai người một đánh vào bụng, một đánh vào lưng, đồng thời ra tay. Bạch Hàn Phong lập tức nghiêng người đảo bộ, song chưởng đánh ra hai bên. Huyền Trinh chưởng trái rê một cái, chưởng phải lại đánh ra, Phàn Cương thì đã giao chưởng với Bạch Hàn Phong. Bạch Hàn Phong biến chiêu điểm vào cổ họng Huyền Trinh, Huyền Trinh nghiêng người tránh qua. Bạch Hàn Phong dẫn giọng quát "Đại ca ta đã chết dưới tay các người, ta cũng không muốn sống nữa. Bọn súc sinh chó má Thiên địa hội, tất cả cùng xông vào đi!".

Trật dả danh y Diêu Xuân hai tay giang ra một cái, nói “Khoan hãy động thủ, trong này e có chỗ hiểu lầm. Bạch nhị hiệp luôn miệng nói Bạch đại hiệp bị Thiên địa hội hại chết, rốt lại tình hình thế nào, xin nói rõ xem”.

Bạch Hàn Phong nói “Các người vào đây !”, rồi sải chân bước vào nội đường.

Mọi người nghĩ thầm bên mình đông người, cũng không sợ y có âm mưu quỷ kế gì, đều bước vào theo.

Tới chỗ thiên tỉnh, mọi người đều đứng lại, chỉ thấy trong hậu sảnh có một tòa linh đường, phía sau màn có một chiếc quan tài, người chết nằm trên quan tài, để lộ ra nửa cái đầu, hai bàn chân. Bạch Hàn Phong vén màn lên, lớn tiếng nói “Ca ca anh chết không nhắm được mắt, huynh đệ hay dỡ gì cũng phải giết chết mấy đứa súc sinh trong Thiên địa hội để báo thù cho anh”. Thanh âm y khàn đặc, rõ ràng đã khóc quá nhiều.

Vi Tiểu Bảo vừa thấy mặt người chết thì giật nảy mình, chính là người đã gặp trong quán cơm trên đường Tô Bắc, người này phóng đũa đánh bọn thuộc hạ của Ngô Tam Quế, võ công cao cường, không ngờ lại chết ở đây, kể nghĩ tới việc đối phương thiếu đi một nhân vật lợi hại, sau lúc hoảng sợ ngạc nhiên lại thâm yên tâm.

Bốn người Mã Bác Nhân, Diêu Xuân, Lôi Nhất Khiếu, Vương Vũ Thông bước tới gần. Vương Vũ Thông đã gặp Bạch Hàn Tùng một lần, thở dài “Bạch đại hiệp quả nhiên đã qua đời rồi, đáng tiếc !”. Diêu Xuân đặc biệt cẩn thận, còn đưa tay nắm vào uyển mạch của người chết.

Bạch Hàn Phong cười nhạt nói “Nếu người chữa cho ca ca ta sống lại được, ta... ta sẽ đập đầu lạy người một vạn hai ngàn cái”.

Diêu Xuân thở dài một tiếng, nói “Bạch nhị hiệp, người chết không thể sống lại, xin bớt đau buồn. Người giết hại Bạch đại hiệp quả đúng là người của Thiên địa hội à ? Bạch nhị hiệp không nhìn lầm chứ ?”. Bạch Hàn Phong gào lên “Ta... ta mà lầm à ? Ta mà lầm à ?”.

Mọi người thấy y càng lúc càng đau xót, đủ thấy anh em họ rất thương yêu nhau, đều không kìm được ái ngại cho y, Phàn Cương nộ khí đã tiêu tan, nghĩ thầm “Anh y bị chết, cũng chẳng trách gì y ra tay không biết nặng nhẹ”.

Bạch Hàn Phong hai tay chống nạnh, đứng trước linh đường cao giọng nói “Người hại chết ca ca ta là lão tặc họ Từ vẫn bán thuốc cao trên cầu Thiên Kiều. Lão tặc này tên Từ Thiên Xuyên, có cái ngoại hiệu giặc cướp là Bát tý viên hầu, là người có chức sắc trong Thanh Mộc đường Thiên địa hội, có phải không ? Các người còn chối nữa thôi ?”.

Mấy người bọn Phàn Cương và Huyền Trinh ngó mặt nhìn nhau, họ tới Dương Liễu Hồ đồng vốn để hỏi tội anh em họ Bạch, chất vấn họ tại sao lại đả thương người, không ngờ đại ca Bạch Hàn Phong trong anh em họ Bạch đã chết dưới tay Từ Thiên Xuyên. Phàn Cương thở dài một tiếng, nói “Bạch lão nhị, Từ Thiên Xuyên Từ đại ca là huynh đệ trong Thiên địa hội bọn ta, vốn là sự thật, có điều y... y...”. Bạch Hàn Phong dần giọng nói “Y thế nào ?”. Phàn Cương nói “Y đã bị các người đánh trọng

thương, hơi thở thoi thóp, cũng không biết bây giờ còn sống hay đã chết. Không giấu gì người, bọn ta hôm nay tới đây, vốn là muốn thỉnh vấn anh em các người tại sao lại đánh Tử đại ca của bọn ta tới mức ấy, nào ngờ... không ngờ... ờ...”

Bạch Hàn Phong tức giận nói “Đừng nói lão tặc họ Từ chưa chết, cho dù y chết rồi, thì lão tặc không bằng heo chó ấy cũng không đổi mạng với ca ca ta được”. Phàn Cương cũng tức giận nói “Người ăn nói dơ dáy lắm, xem có giống hảo hán giang hồ không? Theo người nói thì phải thế nào?”

Bạch Hàn Phong kêu lên “Ta... ta không biết! Ta phải bầm vằm từng đứa từng đứa trong bọn cầu tặc Thiên địa hội các người, ta cùng chết với các người, mọi người đều chết hết”. Rồi xoay người một cái, rút một thanh cương đao bên cạnh người chết tung người nhảy lên, giống hệt một con cọp diên, vung đao chém gió, vù vù thành tiếng.

Bọn Phàn Cương, Huyền Trinh trong Thiên địa hội nhao nhao rút binh khí ra chuẩn bị nghênh địch. Vì Tiểu Bảo vội lui ra sau lưng Cao Ngạn Siêu.

Đột nhiên nghe một tiếng gầm lớn “Không được động thủ!”, thanh âm chấn động khiến mọi người trong tai ong ong, chỉ thấy Hồ điện Bá vương Lôi Nhất Khiếu giang hai tay ra đứng chặn trước mặt bọn người Thiên địa hội, nói “Bach nhị hiệp, người muốn giết người thì cứ giết ta đi!”. Người này tính tình rất tốt, tên cũng rất hợp, quát mấy tiếng vừa rồi quả thật vang rền như sấm sét.

Bạch Hàn Phong đau lòng anh mình qua đời, thần trí đã hơi không bình thường, bị y quát một tiếng như thê đầu óc hơi tỉnh táo lại, nói “Ta giết người làm gì ? Anh ta lại không phải do người giết”. Lôi Nhất Khiếu nói “Vậy thì các bằng hữu Thiên địa hội ở đây cũng không có ai giết anh người. Mà nói lại hội chúng Thiên địa hội trong thiên hạ ít ra cũng có hai ba mươi vạn, người giết hết được không ?”.

Bạch Hàn Phong ngẩn ra, la lên “Giết được một đứa hay một đứa, giết được hai đứa hay hai đứa !”.

Đột nhiên ngoài cổng có một tràng tiếng vó ngựa dồn dập vọng vào, dường như có hơn mười kỵ mã đang phóng mau tới. Diêu Xuân nói “Chỉ e là quan binh, mọi người cất binh khí đi !”. Bọn Phàn Cương, Huyền Trinh thấy Lôi Nhất Khiếu đứng chắn trước mặt, Bạch Hàn Phong không dễ xông qua vung dao chém người, bèn cất binh khí đi. Bạch Hàn Phong lớn tiếng nói “Cho dù Thiên vương lão tử tới đây, ta cũng không sợ”.

Tiếng vó ngựa càng lúc càng gần, phi vào trong hẻm, tới trước cổng thì ngừng lại, kế đó có tiếng vòng cửa khua vang. Ngoài cửa có người gọi lớn “Bạch nhị đệ, là ta đây !”. Bóng người chóp lên, một người nhảy qua tường xông vào. Người này khoảng bốn mươi tuổi, thần thái uy vũ, đột nhiên biến sắc run lên nói “Quả nhiên... quả nhiên là Bạch đại đệ... Bạch đại đệ...”.

Bạch Hàn Phong ném thanh dao trong tay xuống, bước ra đón, kêu lên “Ô tứ ca..., anh ta... anh ta...”, không nói hết câu, bật tiếng khóc lớn.

Bọn Mã Bác Nhân, Phàn Cương, Huyền Trinh đều nghĩ thầm “Chẳng lẽ người này là Thánh thủ cư sĩ Tô Cương trong Mộc vương phủ?”.

Lúc ấy cổng lớn đã mở, mười mấy người ulla vào, có nam có nữ, tới trước cái xác mấy người phụ nữ liền gào khóc thảm thiết. Một phụ nữ trẻ là vợ Bạch Hàn Tùng, người kia là vợ Bạch Hàn Phong.

Bọn Phàn Cương, Huyền Trinh đều cảm thấy khó xử, thấy mấy người kia khóc tới mức chết đi sống lại. Nếu còn chưa đi, đợi họ khóc xong thì cho dù không động thủ cũng không tránh khỏi bị chửi bới một trận. Vì Tiểu Bảo lúc này bị Bạch Hàn Phong chụp một trảo nặng vào cổ tay, lúc ấy vẫn còn đau, vốn cây đông người, định sai Phàn Cương, Huyền Trinh bắt lấy y, hay dở gì cũng đá vào hông y con mẹ nó bầy tám cước, không ngờ nhân thủ bên đối phương càng lúc càng đông, đánh nhau thì bên mình không chiếm được tiện nghi, tim đập thành thịch, thấy Huyền Trinh đạo nhân liên tiếp nháy mắt, ra hiệu dưới chân bôi dầu, chạy là tốt nhất, chính hợp ý mình, lập tức quay người bước đi, nói “Mọi người cứ đi mua hương nến vàng bạc rồi sẽ quay lại lạy người chết”.

Bạch Hàn Phong quát “Định trốn à ? Không dễ thế đâu !”. Rồi sấn lên vung chưởng phải vỗ mạnh vào hậu tâm Phàn Cương. Phàn Cương tức giận nói “Ai trốn?”, rồi quay lại vung chưởng trái gạt ra, nhưng không đánh trả. Bọn Huyền Trinh cũng đều đứng lại.

Người đàn ông họ Tô kia hỏi “Bạch nhị đệ, các vị này là ai ? Thứ lỗi cho tại hạ mắt kém”. Bạch Hàn Phong nói “Chúng là bọn Thiên địa hội chó má, anh ta... anh ta

là bị chúng hại chết đấy”. Câu ấy vừa buông ra, những người này giờ đang phục xuống đất khóc lớn đều nhảy bật dậy, tiếng loảng xoảng vang lên không ngớt, đao kiếm lóa mắt, lập tức bao vây tất cả khách khứa vào giữa, cả bốn người bọn Mã Bác Nhân, Diêu Xuân, Lôi Nhất Khiếu, Vương Vũ Thông cũng bị bao vây.

Wương Vũ Thông hô hô cười rộ, nói “Mã đại ca, Lôi huynh đệ, Diêu đại phu, chúng ta gia nhập Thiên địa hội lúc nào vậy? Bằng vào đạo hạnh của mấy người chúng ta chỉ e xách dép cho các bằng hữu Thiên địa hội cũng còn chưa xứng đáng”.

Hán tử trung niên họ Tô kia ôm quyền nói “Mấy vị này không phải là người Thiên địa hội à? Vị Diêu đại phu này chắc tên húy là Xuân. Tại hạ là Tô Cương, được tin huynh đệ họ Bạch bất hạnh thân vong, từ Uyển Bình tới đây, đang lúc đau thương chưa kịp thỉnh giáo, thật thất lễ quá”. Nói tới đó nhìn qua mọi người vái vái làm lễ.

Wương Vũ Thông ôm quyền cười nói “Nói thế làm gì, nói thế làm gì. Thánh thủ cư sĩ danh bất hư truyền, quả nhiên là một bậc anh hùng có kiến thức, có khí độ”, rồi nhất nhất giới thiệu từng người, trước tiên chỉ Vi Tiểu Bảo nói “Vị này là Vi Hương chủ của Thanh Mộc đường Thiên địa hội”.

Tô Cương biết Thiên địa hội chia ra làm mười đường, Hương chủ đường nào cũng là anh hùng hào kiệt thân mang tuyết nghê, nhưng vị Vi Hương chủ này rõ ràng chỉ là một thiếu niên con nhà giàu miệng còn hôi sữa, bất giác trong lòng kinh ngạc, nhưng trên mặt không

động thanh sắc, ôm quyền nói “Ngưỡng mộ đã lâu, ngưỡng mộ đã lâu”. Vì Tiểu Bảo cười phì một tiếng, ôm quyền đáp lễ, từ ngoài cửa bước vào nói “Người ngưỡng mộ ta cái gì?”. Tô Cương ngẩn ra, nói “Tại hạ ngưỡng mộ Hương chủ mười đường của Thiên địa hội đã lâu, ai cũng là anh hùng hảo hán”. Vì Tiểu Bảo gật gật đầu cười nói “Té ra là thế”. Tô Cương thấy y đáng vẻ ranh mãnh lém lỉnh, trong lòng càng nghi ngờ.

Lúc ấy Vương Vũ Thông giới thiệu những người còn lại. Tô Cương giới thiệu những người đi cùng y, trong đó có hai người là sư đệ y, ba người là sư huynh đệ với anh em họ Bạch, còn có mấy người là em họ y. Vợ Bạch Hàn Tùng phục xuống cạnh xác chồng khóc lóc thảm thiết, vợ Bạch Hàn Phong thì vừa khóc vừa khuyên giải, mấy người phụ nữ đều không bước ra gặp mặt.

Diêu Xuân nói “Bạch nhị hiệp, rốt lại thì vì sao Bạch đại hiệp tranh chấp với người trong Thiên địa hội, xin Bạch nhị hiệp nói ra xem sao”. Y hắng giọng một tiếng, lại nói tiếp “Mộc vương phủ ở Vân Nam thì người trong võ lâm đều kính ngưỡng, hội quy của Thiên địa hội trước nay cũng rất nghiêm khắc, đều không phải là hạng người ngang tàng không biết lý lẽ. Việc thiên hạ vốn không qua được chữ lý, chuyện hôm nay cũng không phải chỉ dựa vào việc đánh nhau mà kết thúc được. Mã lão sư, Diêu đại phu, Vương Tổng tiêu đầu ở đây và tại hạ tính ra cũng chẳng có giao tình gì, nhưng đều hâm mộ danh tiếng của cả đôi bên. Bạch nhị hiệp, xin người nể mặt bọn ta một chút, nói rõ lại chi tiết bên trong được không?”. Vương Vũ Thông nói “Không giấu gì các vị, các bằng hữu trong Thiên địa hội quả thật không biết Bạch

dại hiệp đã qua đời, nếu không thì họ tới đây để chuốc chuyện không vui sao?”.

Tô Cương nói “Vây Vi Hương chủ và các vị bằng hữu tới tề xứ để làm gì vậy?”. Vương Vũ Thông nói “Chúng ta trước mặt chân nhân không nói lời giả. Các bằng hữu trong Thiên địa hội nói Từ Thiên Xuyên Từ đại ca của họ bị bằng hữu trong Mộc vương phủ đánh trọng thương, đã không nói được nữa, họ chỉ muốn gọi mấy lão già bọn ta làm bạn cùng tới quý xứ định hỏi cho rõ ràng”. Tô Cương nghiêm nghị nói “Nói thế là các vị tới cửa hỏi tội chứ gì?”. Vương Vũ Thông nói “Chuyện đó thì không dám. Mấy người bọn ta len lỏi vào giang hồ kiếm com, toàn là nhờ các bằng hữu nể mặt. Đứng sai hay dở tự có công luận, không ai có thể nói điều trái với lương tâm”.

Tô Cương gật gật đầu nói “Vương Tổng tiêu đầu nói rất đúng, mời các vị vào sảnh nói chuyện”.

Mọi người lên đại sảnh. Tô Cương bảo bọn sư đệ, em họ cất binh khí đi. Bạch Hàn Phong tay cầm cương đao nhất định không chịu buông ra. Tô Cương mời mọi người ngồi xuống xong, nói “Bạch nhị đệ, tình hình lúc ấy thật ra thế nào, người nói cho mọi người nghe đi”.

Bạch Hàn Phong thở dài một tiếng, nói “Chiều hôm ấy...”, chỉ nói được bốn tiếng, bất giác khí tức xông lên, vùng thanh cương đao trong tay lên một cái. Vi Tiểu Bảo giật nảy mình, co người lại phía sau. Bạch Hàn Phong cảm thấy cử chỉ ấy quá thô lỗ, bèn ném mạnh thanh cương đao xuống đất, choang một tiếng đập vỡ hai viên gạch vuông, thở hắt ra một hơi, nói “Chiều hôm qua ta và ca ca

uống rượu trong một tửu lâu ở Thiên Kiều, đột nhiên có một viên quan dắt theo bốn tên gia nhân vào. Bốn tên gia nhân này dáng vẻ rất đáng ghét, gọi rượu gọi thịt, nói giọng Vân Nam”. Tô Cương “ồ” một tiếng. Bạch Hàn Phong nói “Ta và ca ca vừa nghe giọng nói, lập tức để ý”.

Bọn Vương Vũ Thông, Phan Cương đều biết Mộc vương phủ nhiều đời trấn thủ Vân Nam, bọn Tô Cương, Bạch Hàn Phong đều sinh trưởng ở Vân Nam, nghe thấy giọng nói quê hương giữa thành Bắc Kinh, tự nhiên sẽ để ý.

Bạch Hàn Phong nói tiếp “Ta và ca ca nghe được một lúc, liền nói vọng qua vài câu. Viên quan kia thấy bọn ta cũng nói giọng Vân Nam, liền mời bọn ta qua cùng ngồi. Ta và ca ca xa quê đã lâu, rất muốn hỏi thăm tình hình cố hương, thấy viên quan ấy dường như vừa từ Vân Nam tới, bèn nhắc ghế qua ngồi. Trò chuyện một lúc, viên quan ấy nói y tên Lư Nhất Phong, vốn phụng lệnh Ngô Tam Quế ủy phái tới làm Tri huyện Khúc Tĩnh. Y là người Đại Lý Vân Nam, theo quy củ thì người Vân Nam không được làm quan địa phương trong bản tỉnh. Có điều Lư Nhất Phong nói y là quan do Bình Tây vương ủy phái, không cần đếm xỉa tới chuyện đó!”.

Phan Cương không nhịn được mắng lớn “Con bà nó, bọn cầu quan do thằng đại Hán gian Ngô Tam Quế ủy phái thì có gì sang trọng chứ?”.

Bạch Hàn Phong nhìn y một cái, gật gật đầu nói “Vị Phan... Phan huynh này nói rất đúng, lúc ấy ta cũng nghĩ như thế. Nhưng ca ca ta muốn hỏi thăm tình hình quê hương, lại tăng bốc y vài câu. Thằng cầu quan ấy càng đắc ý, nói quan lại do Ngô Tam Quế bổ nhiệm gọi

là Tây tuyển, ý nói là do Bình Tây vương tuyển chọn. Quan viên lớn nhỏ trong toàn tỉnh Vân Nam cố nhiên đều do Ngô Tam Quế bổ nhiệm, nhưng trong ba tỉnh Tứ Xuyên, Quảng Tây, Quý Châu thì quan lại Tây tuyển cũng vinh dự như quan lại do hoàng đế bổ nhiệm vậy”.

Tô Cương nghe y nói tới mức thở dốc, liền xen vào giải thích “Nếu có một chức vụ bị khuyết, triều đình bổ nhiệm người tới, Ngô Tam Quế cũng bổ nhiệm người tới, thì ai tới trước sẽ được chính thức giữ ấn. Quan viên trong bốn tỉnh Vân Quý Xuyên Quế nếu có chức vụ nào bị khuyết thì tự nhiên Côn Minh sẽ biết trước, phái người từ Côn Minh tới cũng nhanh hơn nhiều, vì thế quan lại của triều đình đều không nhanh chân bằng quan lại Tây tuyển”.

Bạch Hàn Phong thở hắt ra một hơi, nói tiếp “Viên quan ấy nói Bình Tây vương lập công lớn cho triều đình, người Mãn Thanh có được giang sơn toàn là nhờ công lao của Bình Tây vương, vì thế triều đình đặc biệt nể mặt y. Ngô Tam Quế khải tấu việc gì, trước nay chưa bao giờ bị bác”.

Vương Vũ Thông nói “Lời viên quan ấy đúng là sự thật, huynh đệ bảo tiêu tới các tỉnh vùng tây nam đã chính mắt nhìn thấy, ở một dải Vân Quý mọi người chỉ biết có Ngô Tam Quế chứ không biết có hoàng đế”.

Bạch Hàn Phong nói “Gã Lư Nhất Phong ấy nói theo quy củ của triều đình, phàm ai nhận chức Tri huyện đều phải lên kinh triều kiến hoàng đế, do hoàng đế đích thân phong chức. Y tới Bắc Kinh chỉ là để chờ ra mắt hoàng đế. Y nói Bình Tây vương đã phong chức cho y, thì tới

kinh triều kiến hoàng đế chẳng qua chỉ là theo lệ mà làm thôi. Ca ca ta nói : Lư đại nhân tới làm quan ở Khúc Tĩnh, người bản tỉnh làm quan ở bản tỉnh thì càng là tạo phúc cho quê hương. Gã Lư Nhất Phong ấy hô hô cười rộ nói : Chuyện đó tự nhiên. Đột nhiên ở bàn bên cạnh có người nói chen vào, chính là lão.., lão tặc kia... ta với y thù sâu...", nói tới đó đứng phắt lên, gương mặt đỏ bầm.

Tô Cương nói "Là Bát tỵ viên hầu Từ Thiên Xuyên nói phải không?".

Bạch Hàn Phong gật gật đầu, nói "Đúng... đúng...", lúc cảm hờn cổ họng nghẹn lại, nói không ra lời, qua một lúc mới nói "Đúng là tên lão tặc ấy, y ngồi trước một cái bàn nhỏ cạnh cửa sổ uống rượu, nói chen vào : Người bản tỉnh làm quan ở bản tỉnh thì càng tiện vơ vét liếm láp. Tên lão tặc ấy, bọn ta tự quản tự nói, ai cần y chỗ miệng vào !".

Huyền Trinh lạnh lùng nói "Bạch nhị hiệp, câu ấy của Từ tam ca cũng không hề sai". Bạch Hàn Phong hừ một tiếng, giẫm chân một cái, nói "Câu ấy đúng là không sai, mà ta cũng không nói y nói câu ấy là sai. Nhưng mà... nhưng mà... ai cần y nhiều chuyện? Nếu y không chỗ miệng vào, thì về sau đâu có xảy ra lắm chuyện như thế?". Huyền Trinh thấy y uất ức, cũng không nói gì nữa.

Bạch Hàn Phong nói tiếp "Lư Nhất Phong nghe câu ấy nổi giận dùng dùng, đập bàn một cái quay đầu lại, thấy lão tặc kia là một lão già lưng còng hông vẹo, mặt mũi xấu xí, trên bàn đặt một cái rương thuốc, cạnh ghế có một lá cờ bán thuốc cao, là một lão già bán thuốc cao,

bèn quát : Lão già chưa chết nhà ngươi nói bậy gì thế? Bốn tên gia đình thủ hạ của y đã xông tới, đập lên bàn lão tặc chửi mắng, một tên nắm cổ áo y. Cũng vì ta mù mắt không nhìn thấy tên lão tặc này võ công cao cường, còn cho rằng y nhất thời phẫn khích vì nghĩa, buông lời châm chọc, sợ y bị đánh, bèn bước lên giả vờ can ngăn, xé bốn tên gia đình kia ra”.

Huyền Trinh ca ngợi “Bách nhị hiệp lòng dạ nhân nghĩa, quả nhiên là hành động của bậc anh hùng”. Nghĩ thầm Bạch Hàn Phong đã chết, Từ Thiên Xuyên tuy bị thương không nhẹ nhưng có quá nửa là không chết, bên mình rốt lại đã chiếm được tiện nghi, mà chuyện này đôi bên tốt nhất chỉ có thể giảng hòa, nên tăng bốc Bạch Hàn Phong mấy câu ngoài miệng để y bớt tức giận.

Nào ngờ Bạch Hàn Phong không mắc lừa, trừng mắt nhìn y một cái, nói “Anh hùng cái gì ? Ta là cầu hùng thì có! Có hai con mắt mù không biết nhìn người, không nhận ra lão tặc ấy âm hiểm độc ác, lại còn cho y là người tốt. Gã Lư Nhất Phong kia nổi máu quan lên, ngoác miệng chửi lớn : Làm phản rồi, làm phản rồi, nói trong kinh thành quả thật có nhiều dân ương bướng, cần phải trừng trị”.

Tô Cương nói chen vào “Thằng cầu quan ấy cậy thân thế, ở Vân Nam hà hiệp bách tính không đủ, còn lên Bắc Kinh khinh người”.

Bạch Hàn Phong nói “Muốn khinh người cũng không phải dễ. Y luôn miệng quát tháo, sai gia đình trói tên lão tặc họ Từ giải lên quan đánh cho bốn mươi gậy, đóng gông thị chúng. Lão tặc kia cười hì hì nói : Đại lão gia, sao giọng người khà khà như thế, không khỏe à ? Ta tặng người

một lá thuốc cao để dán nhé. Y lấy trong rương thuốc ra một lá thuốc cao, song chuồng kẹp lại, lập tức để bẹp lá thuốc cao ấy. Ta vừa thấy y hoàn toàn không có vẻ gì sợ hãi bọn gia đình hung thần ác sát kia thì trong lòng đã nghi ngờ, đến khi thấy thủ thế của y ép lá thuốc cao, bèn đưa mắt nhìn qua ca ca một cái, trong lòng hiểu ngay. Thuốc ở giữa lá thuốc cao kết thành một khối cứng, phải dùng lửa hơi nóng hồi lâu mới có thể chảy ra. Nhưng y chỉ kẹp vào giữa hai bàn tay một cái đã dùng nội công đốt thuốc mềm ra, công lực như thế quả thật rất cao cường. Y ép bẹp lá thuốc cao xong, hơi nóng bay lên nghi ngút. Gã Lư Nhất Phong kia lại không hiểu ra, cứ luôn miệng thét bọn gia đình xông vào bắt người. Ta bèn không cản trở bọn chó săn của y nữa, cứ để chúng tự chuốc lấy đau khổ. Một tên gia đình thấy ta tránh ra, lập tức xông vào lão tắc. Tên lão tắc cười nói : Người muốn lấy thuốc cao à ? Rồi nhét lá thuốc cao vào tay y. Tên gia nhân ấy chửi : Con chó già, người làm gì thế? Lão tắc đẩy vào cánh tay y một cái, tên gia nhân ấy xoay người lại, bộp một tiếng, lá thuốc cao nóng rực ấy vừa khéo dán lên miệng Lư Nhất Phong...”.

Vi Tiểu Bảo nghe tới đoạn đó, không nhịn được nữa hô hô cười lớn, vỗ tay khen hay. Bạch Hàn Phong hừ một tiếng, hung dữ trừng mắt nhìn y một cái. Vi Tiểu Bảo trong lòng sợ sệt, không dám cười nữa. Tô Cương hỏi “Về sau thế nào?”.

Bạch Hàn Phong nói “Thằng cầu quan ấy miệng bị lá thuốc cao dán kín, vội giơ tay định gỡ ra. Tên lão tắc bèn xô đẩy bốn tên gia nhân, nói : Tới giúp đại lão gia đi ! Chỉ nghe tiếng chát chát chát vang lên không ngớt, bốn tên gia nhân người một chuồng, ta một chuồng, đều

đánh vào tên cầu quan. Té ra lão tặc xô đẩy cánh tay của bốn tên gia nhân, vận dụng xảo kinh, dùng tay của bốn người đánh tên cầu quan. Trong chớp mắt hai má của thằng cầu quan ấy đã bị đánh sưng vù đỏ bầm”.

Vì Tiểu Bảo lại hô hô cười rộ, nhưng quay đầu đi không dám nhìn Bạch Hàn Phong nữa.

Tô Cương gật đầu nói “Vị Từ lão huynh này có ngoại hiệu là Bát tý viên hầu, nghe nói về công phu cầm nã tiểu xảo có thể coi là đứng đầu trong võ lâm, quả nhiên danh bất hư truyền”. Ý nghĩ Bạch Hàn Tùng chết dưới tay Từ Thiên Xuyên thì võ công của lão già này cố nhiên rất cao cường, đề cao võ công của y cũng là để lại chỗ lùi cho Bạch thị song hùng.

Bạch Hàn Phong nói “Ta và ca ca chỉ cười bò ra, thấy thằng cầu quan kia đã bị đánh tới mức trên mặt máu tươi ròng ròng, trên đầu lâu đã có không ít người nhàn rỗi đứng xem nhiệt náo. Tên lão tặc kia thì cứ la lớn : Không được đánh, không được đánh, đại lão gia thì không được đánh ! Bọn nô tài các ngươi lớn mặt phạm thượng, tại sao lại đánh đại lão gia ? Y nhẩy tới nhẩy lui sau lưng bốn tên gia đình, mau lẹ giống hệt một con khỉ lớn, đưa tay đẩy vào tay bốn tên gia đình, lại giống như tránh né, người ngoài đều không nhận ra là y giở trò ma. Đến lúc thằng cầu quan kia đã ngã xuống đất ngất đi, y mới ngừng tay, trở về ngồi xuống chỗ cũ. Bốn tên gia nhân còn cho là bị ma nhập quỷ ám, nói thế nào cũng không hiểu rõ vì sao lại vùng tay đánh đại lão gia, nhưng trên tay đều dính đầy máu tươi, quả không phải giả. Bốn tên ngơ ngác một lúc, rồi đỡ thằng cầu quan kia đi”.

Phàn Cương nói “Khoái thật, khoái thật ! Bọn chó săn dưới quyền Ngô Tam Quế vốn đáng bị trừng trị như thế. Từ tam ca đánh thắng cầu quan, đúng là cho bách tính trong thiên hạ được một phen hả giận. Bạch nhị hiệp, sao lúc ấy ngươi không giúp y vài quyền ?”.

Bạch Hàn Phong lập tức khí tức xông lên, lớn tiếng nói “Lão tặc đang giở bản lĩnh ra đánh người, tại sao ta phải giúp y ? Là y đang đánh người, chứ không phải y đang bị đánh !”.

Huyền Trinh nói “Bạch nhị hiệp nói đúng đấy, lúc đầu y không biết Từ tam ca thân mang võ công, nhưng không phải đã kiến nghĩa dũng vi, ra tay ngăn cản bọn gia nhân hành hung rồi sao ?”.

Bạch Hàn Phong hừ một tiếng, nói tiếp “Thắng cầu quan ấy và bọn gia đình đi rồi, ca ca ta gọi chuồng ngựa trong tửu lâu tới, nói tất cả những bàn ghế chén bát bị hư hỏng đều do y bồi thường, tiền rượu của tên lão tặc kia cũng do bọn ta trả. Tên lão tặc kia cười cười cảm ơn. Ca ca ta gọi y qua cùng uống rượu, tên lão tặc hạ giọng nói : Ngưỡng mộ anh danh của Tùng Phong huynh đệ đã lâu, may mắn được gặp, may mắn được gặp. Ta và ca ca đều giết mình, nghĩ thâm té ra y đã sớm biết lai lịch của bọn mình, mà bọn mình lại không biết y là ai. Ca ca ta nói : Thật xấu hổ, xin hỏi tôn tính đại danh của lão gia. Lão tặc cười nói : Tại hạ là Từ Thiên Xuyên, nhất thời không nhận nổi, múa búa qua cửa Lỗ Ban trước mặt hiền côn trọng, thật là đáng cười. Lúc ấy bọn ta vẫn không biết Từ Thiên Xuyên lai lịch ra sao, nhưng nghĩ y đánh thắng cầu quan thì tự nhiên là người đồng đạo. Nếu thắng cầu quan ấy không bị y đánh no đòn thì anh em ta

cũng sẽ đánh cho một trận. Ba người bọn ta uống rượu nói chuyện phiếm, thấy rất hợp nhau, nhưng trong tửu lâu không tiện nói chuyện nhiều, bèn mời y về đây ăn cơm”.

Phàn Cương ô một tiếng, nói “Té ra Từ tam ca tới đây, có phải động thủ trong phủ không?”.

Bạch Hàn Phong nói “Ai nói là động thủ trong phủ? Trong nhà bọn ta làm sao có thể đánh nhau với khách, như vậy không phải là khinh rẻ người ta sao?”.

Huyền Trinh gật đầu nói “Anh em họ Bạch anh phong hiệp cốt, quyết không làm những việc như thế”.

Bạch Hàn Phong nghe y liên tiếp ca ngợi mình, rất lại cũng gật gật đầu với y, tỏ ý cảm ơn, nói “Anh em ta đưa tên lão tặc về đây, cung kính tiếp đãi, hỏi tại sao y nhận ra anh em ta. Y cũng không giấu diếm, nói mình là người Thiên địa hội, lúc anh em ta tới Bắc Kinh, Thiên địa hội của y đã được tin, vốn là muốn kết giao với anh em ta. Y đánh tên cầu quan trên tửu lâu, một là vì cầm hận Ngô Tam Quế, hai là cũng vì muốn kết giao với anh em ta. Tên lão tặc ấy rất biết ăn nói, khiến anh em ta coi y là người tốt. Về sau nói tới chuyện phản Thanh phục Minh, ba người, không phải, hai người với một con chó, nói chuyện càng lúc càng hợp...”.

Vi Tiểu Bảo chen vào “Hai người nói chuyện với một con chó càng lúc càng hợp, thật là chuyện ly kỳ”.

Mọi người cảm thấy buồn cười, chỉ là ngại mặt Bạch Hàn Phong, nên không dám cười ra tiếng.

Bạch Hàn Phong cả giận, quát “Thằng tiểu quỷ nhà ngươi ăn nói bậy bạ!”. Phàn Cương nói “Bạch nhị hiệp,

vị Vi Hương chủ này tuy còn nhỏ tuổi nhưng là Hương chủ Thanh Mộc đường của tề hội, tề hội trên dưới đối với y đều mười phần tôn kính". Bạch Hàn Phong nói "Hương chủ thì sao?". Tô Cương lên tiếng xin lỗi, nói "Bạch huynh đệ của ta đau xót trưởng huynh qua đời, lời lẽ có chút nóng nảy, xin các vị đừng để bụng. Vi Hương chủ, xin người bỏ qua". Y nghĩ Hương chủ của Thiên địa hội thân phận không phải tầm thường, nhưng Bạch Hàn Phong lại chửi là "Tiểu quý", rốt lại là đuối lý.

Bạch Hàn Phong cũng không phải là kẻ ngu xuẩn, nói qua là biết ngay, không nhìn Vi Tiểu Bảo nữa, nói "Về sau ba người bọn ta...". Vi Tiểu Bảo nói "Không phải, hai người với một con chó". Bạch Hàn Phong tức giận quát "Người... người...", nhưng rốt lại vẫn nhịn được, thở mạnh ra một hơi, nói tiếp "Mọi người nói tới chuyện phản Thanh phục Minh, nói sau này giết sạch người Thất Sát rồi sẽ tôn phù con cháu hoàng đế Hồng Vũ lên ngôi như cũ. Ca ca ta nói : Lúc hoàng thượng băng hà ở Diên Điện, chỉ lưu lại một vị thái tử nhỏ, đúng là một vị anh chúa thông minh duệ trí, hiện đang ẩn cư nơi thâm sơn cùng cốc. Tên lão tặc kia nói : Chân mệnh thiên tử rõ ràng đang ở Đài Loan".

Bạch Hàn Phong vừa kể lại câu nói của Từ Thiên Xuyên, bọn Tô Cương, Diêu Xuân, Vương Vũ Thông đã biết ngay nguyên là đôi bên vì tranh chấp chuyện giúp Đường giúp Quế mà ra chuyện. Sau khi hoàng đế Sùng Trinh bị thất cổ chết ở Mối Sơn, quân Thanh vào cửa quan, tôn thất nhà Minh gồm Phúc vương, Đường vương, Lỗ vương, Quế vương chia nhau xung đế ở các nơi, lúc bấy giờ lại tranh giành với nhau, sau khi các vương chết,

các cô thân di lão thủ hạ vẫn mang hiềm khích trong lòng.

Bạch Hàn Phong nói tiếp “Lúc ấy ta nghe câu nói của tên lão tặc, bèn nói : Tiểu hoàng tử của bọn ta tới Đài Loan lúc nào? Tên lão tặc kia nói : Ta nói là tiểu hoàng tử của hoàng đế Long Vũ, chứ không phải là con cháu Quế vương. Ca ca ta nói : Từ lão gia, người là anh hùng hào kiệt, hai anh em ta rất khâm phục, chỉ có điều về việc lớn thiên hạ thì lão nhân gia người lại hiểu sai rồi. Hoàng đế Sùng Trinh băng hà, Phúc vương tự lập. Phúc vương bị quân Thanh bắt, Đường vương bất hạnh chết vì nạn nước, thì thiên tử Vĩnh Lịch ta làm chủ thiên hạ. Sau khi thiên tử Vĩnh Lịch chết vì nạn nước, tự nhiên là do con cháu của thánh thượng người nối ngôi”. Long Vũ là niên hiệu của Đường vương, Vĩnh Lịch là niên hiệu của Quế vương. Họ là cự thần của Đường vương, Quế vương, đối với chúa cũ đều gọi bằng niên hiệu.

Phàn Cương nghe tới đó, nói chen vào “Bạch nhi hiệp, xin người đừng trách. Sau khi hoàng đế Long Vũ chết vì nạn nước, anh chết thì em thay, là do em ruột của thánh thượng là hoàng đế Thiệu Vũ nối ngôi ở Quảng Châu. Quế vương lại phái quân tấn công thiên tử Thiệu Vũ, mọi người đều là con cháu của Thái tổ, không đi đánh Thát Đát Mãn Thanh, mà lại đánh lẫn nhau, há không phải là sai lại thêm sai sao?”.

Bạch Hàn Phong tức giận nói “Khẩu khí của lão tặc kia cũng giống hệt như ngươi ! Nhưng rốt lại thì ai gây hấn trước? Thiên tử Vĩnh Lịch ta rõ ràng phái sứ thần tới Quảng Châu, sai Đường vương bỏ đế hiệu đi. Đường vương không những không phụng chỉ, mà lại dấy quân chống mệnh

trời. Hành vi ấy của Đường vương rõ ràng là phạm thượng tác loạn, đại nghịch bất đạo, có thể nói là trọng tội ”.

Phàn Cương cười nhạt nói “Trận đánh ở Tam Thủy tại hạ cũng có mặt, nhưng không biết bên nào toàn quân tan vỡ?”. Bạch Hàn Phong cả giận đứng phắt lên, cao giọng nói “Người còn muốn tính món nợ ấy à?”. Vi Tiểu Bảo nghe Phàn Cương nói, biết ngay trong trận Tam Thủy Đường vương thắng mà Quế vương thua, liền nói “Phàn đại ca, Tam Thủy là trận đánh nào vậy?”. Phàn Cương nói “Quế vương nghe lời xúi giục của bọn gian thần thủ hạ, phái một người tên Lâm Quế Đình đem quân đánh Quảng Châu...”. Tô Cương chen vào “Phàn đại ca, câu ấy không đúng sự thật. Đó là Đường vương sai quân đánh Triệu Khánh trước, Vĩnh Lịch thiên tử ta mới bắt đắc dĩ đem quân ứng chiến”.

Đôi bên người một câu ta một câu, toàn nói chuyện cũ, dần dần tới chỗ kiếm tuốt cung giương, lại định động thủ.

Diêu Xuân xua tay lia lịa, cao giọng nói “Chuyện cũ từ nhiều năm trước, còn nhắc tới làm gì? Bất kể ai thắng ai bại cũng có gì vinh dự, sau cùng há không phải đều bị quân Thát Đát tiêu diệt cả sao?”. Mọi người nghe thế lập tức im bặt, đều có ý xấu hổ.

Tô Cương nói “Bạch nhị đệ, đại nghĩa ở đó, vốn không hết sức tranh cãi thì không được, về sau thế nào?”.

Bạch Hàn Phong nói “Lời tên lão tặc ấy, lại giống hệt với lời của vị... vị Phàn sư phó này, anh em ta tự nhiên phải phân tích minh bạch cho y. Đôi bên càng nói càng lớn tiếng, không ai chịu nhường ai. Ca ca ta lúc tức

giận, một chưởng đập vỡ nát cái bàn trà. Lão tặc kia cười nhạt nói : Người nói lý không hơn được người, thì định động võ phải không? Bạch thị song mộc của Mộc vương phủ oai danh vang dội, ta là một kẻ vô danh tiểu tốt trong Thiên địa hội nhưng cũng không sợ. Câu ấy của y rõ ràng nói y là một kẻ vô danh tiểu tốt trong Thiên địa hội cũng cao hơn hai nhân vật thành danh của Mộc vương phủ. Ca ca ta nói : Ta tự đập nát bàn ghế trong nhà ta, có liên quan gì tới người? Người mở miệng khinh rẻ Mộc vương phủ, là cậy vào cái gì thế? Đôi bên càng cãi càng căng, cuối cùng hện nhau, vào giờ Tý hôm ấy so tài ở Thiên Đàn”.

Tô Cương thở dài một tiếng, gật đầu nói “Té ra là trận phân tranh này nguyên do là thế”.

Bạch Hàn Phong nói “Đêm ấy bọn ta tới Thiên Đàn phó ước, nói vài câu là động thủ với tên lão tặc kia...”. Vi Tiểu Bảo nói “Nghĩ chắc là hai người đánh một, nhưng không biết Bạch đại hiệp xông vào trước hay Bạch nhị hiệp xông vào trước?”. Bạch Hàn Phong thoáng đỏ mặt, cao giọng nói “Hai anh em ta trước nay liên thủ, đối phó với một người cũng hai người xông lên, đối phó với một trăm người cũng hai người xông lên”.

Vi Tiểu Bảo gật đầu nói “Té ra là thế. Thế nếu động thủ với thằng nhỏ như ta thì hai anh em các người cũng cùng xông vào à?”. Bạch Hàn Phong tức giận gầm lên một tiếng, vung chưởng đập xuống đỉnh đầu Vi Tiểu Bảo. Tô Cương vươn tay trái ra chụp cổ tay Bạch Hàn Phong, nói “Bạch nhị đệ, không được!”. Bạch Hàn Phong kêu lên “Thằng... thằng tiểu quỷ này mả mai ca ca đã chết của ta”. Vi Tiểu Bảo thích miệng lưỡi ăn người,

không ngờ lại kéo cả Bạch Hàn Tùng đã chết vào đó, thấy y lỏng lộn như phát điên, trong lòng sợ hãi, cũng không dám nói gì nữa.

Tô Cương nói “Bạch nhị đệ, oan có đầu, nợ có chủ, là họ Từ kia hại chết Bạch đại đệ, chúng ta chỉ có thể tìm họ Từ tính sổ thôi”. Bạch Hàn Phong hung dữ nhìn Vi Tiểu Bảo nói “Rốt lại cũng có một ngày ta rút gân lột da ngươi”. Vi Tiểu Bảo thề thề lưỡi về phía y, nghĩ là có Tô Cương ở đây, Bạch Hàn Phong không thể làm gì mình, nếu muốn rút gân lột da mình thật thì dù sao cũng không phải là ngay hôm nay.

Phàn Cương nói “Tô tứ ca, ngươi nói Bạch đại hiệp bị Từ đại ca của bọn ta hại chết, chữ *Hại* ấy e còn phải châm chú. Bạch nhị hiệp nói đôi bên tỷ võ ở Thiên Đàn. Từ đại ca lấy một địch hai, đã không dùng âm mưu quỷ kế, cũng không phải cây đông thủ thắng, mà là đường đường chính chính động thủ ra chiêu, sao có thể nói là hại chứ?”. Bạch Hàn Phong tức giận nói “Ca ca ta tự nhiên là bị tên lão tặc hại chết. Trước khi tới Thiên Đàn phó ước anh em ta đã thương lượng rồi. Ca ca ta nói : Lão già này tuy đầu óc hồ đồ, không hiểu rõ mệnh trời về ai, nhưng rốt lại vẫn là đồng đạo phản Thanh phục Minh, lúc tỷ võ phải nể mặt Thiên địa hội, chỉ có thể điểm tới là ngừng, không được đánh y bị thương thật. Hai anh em ta thủ hạ lưu tình, nào ngờ lão tặc kia lòng dạ độc ác lại hạ sát thủ, hại chết ca ca ta”.

Tô Cương hỏi “Họ Từ kia làm thế nào để hại chết Bạch đại đệ?”.

Bạch Hàn Phong nói “Bọn ta động thủ, qua lại bốn mươi chiêu chưa phân thắng bại thì lão tặc kia nhảy ra khỏi

vòng chiến, chấp tay nói : Bội phục, bội phục! Hôm nay bất phân thắng bại, không cần đấu nữa. Võ công của Mộc vương phủ nổi tiếng khắp thiên hạ, quả nhiên rất cao minh”.

Phản Cương nói “Vây thì hay quá, mọi người không cần đánh nhau nữa, khỏi tổn thương hòa khí, há chẳng hay sao?”.

Bạch Hàn Phong tức giận nói “Người chưa thấy vẻ mặt của lão tặc lúc nói câu ấy mà nói là y thật sự tốt bụng à? Y trên miệng cười nhạt, rõ ràng là nói Bạch thị song mộc trong Mộc vương phủ lấy hai đánh một cũng không thắng được một lão già như y, còn cái gì võ công nổi tiếng khắp thiên hạ chẳng qua chỉ là tăng bốc mà thôi. Ta đương nhiên trong lòng hơi tức giận, bèn nói : Không phân thắng bại thì đánh đến lúc phân thắng bại sẽ ngừng. Tên lão tặc kia tuy nhanh nhẹn, nhưng sức lực không bằng anh em ta, nếu đánh nhau lâu thì nhất định phải thua, y định không đánh nữa, chẳng qua là muốn thừa cơ chuồn đi. Lúc ấy bọn ta lại đánh nhau tiếp, đánh được hồi lâu, ta ra chiêu Long đằng hổ được từ trên không đánh xuống. Lão tặc kia quả nhiên mắc câu, nghiêng người tránh qua. Chiêu ấy hai anh em ta đã luyện tập rất thuần thục. Ca ca ta bèn ra chiêu Hoàn hảo thiên quân, chân trái quét ngang qua bên phải, tay phải quét ngang qua bên trái, khiến y không sao tránh được”. Y nói tới đó, bèn ra chiêu Hoàn hảo thiên quân làm mẫu.

Huyền Trinh đạo nhân gật đầu nói “Chiêu này tả hữu giáp kích, khiến người ta tránh qua trái không được, tránh qua phải cũng không được, quả nhiên rất lợi hại”.

Bạch Hàn Phong nói “Tên lão tặc ấy thân hình co lại một cái, đột nhiên huých vào bụng ca ca ta. Ca ca ta

song chưởng lật lại đè vào ngực y cười nói : Hô hô, người thua... Đúng lúc ấy đột nhiên bộp một tiếng, lão tặc kia rất độc ác, rõ ràng đã dùng thủ pháp rất nặng. Ta thấy tình thế không xong, ra chiêu Cao sơn lưu thủy, song quyền trước sau đập vào bối tâm y. Lão tặc kia loạng choạng một cái lùi ra. Ca ca ta đã miệng phun máu tươi, ngã lăn xuống đất. Ta hoảng sợ vội tới đỡ ca ca, lão tặc kia cười nhạt mấy tiếng, loạng choạng bỏ đi. Ta vốn có thể đuổi theo đánh thêm vài quyền giết chết y luôn, nhưng nghĩ tới thương thế của ca ca, không nhẫn tâm xỉa tới y. Ta đỡ ca ca về nhà, trên đường đi y chỉ nói được bốn chữ *Trả thù cho ta rồi tắt hơi*. Tô Tứ ca... chúng ta không trả được mối thù này, thì cũng uống làm người!”. Nói tới đó, nước mắt chảy giàn giụa.

Huyền Trinh đạo nhân quay đầu nhìn một người nói “Phong nhị đệ, mấy chiêu mới rồi Bạch nhị hiệp vừa nói, hai chúng ta ra làm thử xem”.

Người họ Phong kia tên Phong Tế Trung, dáng vẻ không có gì hơn người, trông rất tầm thường hèn hạ. Hôm qua sau khi giới thiệu trong địa thất chỗ Hội Xuân đường được điểm, y chưa mở miệng nói câu nào, Vi Tiểu Bảo cũng chưa để ý tới y. Y gật gật đầu đứng lên, vung chưởng nhẹ nhàng vỗ tới Huyền Trinh đạo nhân.

Huyền Trinh tay trái đỡ gạt, thân hình co lại một cái, năm ngón tay hai bàn tay co lại thành trảo, giống hệt một con khỉ, rõ ràng là mô phỏng tư thế của Bát ty viên hầu Từ Thiên Xuyên. Phong Tế Trung chân trái điểm một cái, thân hình vọt lên, từ trên không đánh xuống. Diêu Xuân kêu lên “Chiêu Long đằng hổ được hay quá!”. Tiếng kêu chưa dứt, Huyền Trinh đã nghiêng

người tránh qua. Đúng lúc ấy Phong Tế Trung mau lẹ sấn tới trước mặt Huyền Trinh, chân trái quét ngang qua bên phải, tay phải vung ngang về bên trái, đúng là chiêu Hoàn tảo thiên quân mà Bạch Hàn Phong vừa diễn.

Phong Tế Trung một mình hóa làm hai người, vừa ra song chiêu Long đằng hổ duệ đã lập tức dùng phép Di hình hoán vị sấn tới trước mặt Huyền Trinh đạo nhân ra chiêu Hoàn tảo thiên quân của Bạch Hàn Tùng, thân pháp mau lẹ, quả thật không thể ngờ tới. Trong tiếng hoan hô của mọi người, Huyền Trinh co người lại, huých thẳng vào bụng đối phương. Phong Tế Trung song chưởng lật mau lại, đè vào trước ngực Huyền Trinh, nói “Hô hô, người thua...”. Đúng lúc ấy, Huyền Trinh quyền phải đánh vào ngực Phong Tế Trung, chưởng trái vỗ vào bụng dưới y. Hai người quyền chưởng đều chạm vào người đối phương, ngừng lại không phát kinh. Huyền Trinh nói “Bach nhị hiệp, tình hình lúc ấy có phải như thế này không?”.

Bạch Hàn Phong còn chưa trả lời, Phong Tế Trung thân hình lạng đi một cái đã lách ra sau lưng Huyền Trinh, song chưởng từ bên trái đánh ra, giả chạm vào bối tâm Huyền Trinh, nói “Cao sơn lưu thủy!”. Hai chưởng ấy hoàn toàn không đánh tới người Huyền Trinh, mọi người chột hoa mắt lên một cái, y lại đã đứng trước mặt Huyền Trinh, hai tay đè lên ngực Huyền Trinh, để quyền chưởng của Huyền Trinh đè lại vào bụng và ngực y, trở lại tư thế ban đầu.

Hai lần tới lui ra vào, quả thật như quỷ my, ngoài Vi Tiểu Bảo bấy nhiêu người đều kiến văn rộng rãi, nhưng

thân thủ mau lẹ tuyệt luân như Phong Tế Trung thì trước nay chưa từng nhìn thấy. Mọi người sau lúc hoảng sợ khâm phục, đều lập tức hiểu rõ dụng ý của y, lúc bấy giờ Từ Thiên Xuyên lấy một địch hai, tình cảnh vô cùng nguy hiểm, nếu chỉ cần hơi lưu tình với Bạch Hàn Tùng một chút, chỉ e khó tránh khỏi một chiêu Cao sơn lưu thủy của Bạch Hàn Phong đánh vào sau lưng. Huyền Trinh lại nói “Bạch nhị hiệp, tình hình lúc ấy có phải như thế này không?”

Bạch Hàn Phong mặt xám như tro, từ từ gật đầu. Phong Tế Trung thân pháp lên xuống mau lẹ, cố nhiên khiến người ta mắt hoa đầu váng, nhưng y mô phỏng chiêu thức của hai anh em mình mà bộ vị thủ pháp không hề sai chạy, giống hệt như được sư phụ mình dạy cho. Ba chiêu Long đằng hổ đước, Cao sơn lưu thủy và Hoành tảo thiên quân đều là chiêu thức nổi tiếng trong Mộc gia quyền, lưu truyền khắp thiên hạ, rất nhiều người biết, Phong Tế Trung biết sử dụng cũng không có gì lạ, nhưng một người sử dụng ba chiêu quyền cước ấy, trước sau thay đổi vị trí, thân pháp mau lẹ, quả thật ít thấy, lại thêm chiêu nào cũng rất rõ ràng, đúng quy hợp thức, pháp độ nghiêm chỉnh, anh em mình cả đời chỉ luyện Mộc gia quyền mà vẫn còn thua xa.

Phong Tế Trung thu chương đứng lên, nói “Đạo trưởng, xin cởi áo bào ra, đắc tội!”.

Huyền Trinh sững sốt, không hiểu dụng ý của y, nhưng cũng theo lời cởi đạo bào ra, giữ khê một cái, chột hai mảnh vải từ đạo bào rơi xuống đất, lại mang hình hai bàn tay, chỗ trước ngực đạo bào rõ ràng có hai lỗ thủng mang hình bàn tay. Nguyên là mới rồi Phong

Tế Trung đã dùng chuồng lực đánh rách đạo bào của y. Huyền Trinh không kịp được biến hẳn sắc mặt, bất giác đưa tay đề lên ngực, nghĩ thầm chuồng lực của Phong Tế Trung đã đánh nát được tấm đạo bào cực mềm, thì mình quyết không lẽ nào không bị thương, nhưng sờ một cái, thấy trước ngực cũng không có gì lạ.

Phong Tế Trung nói “Âm kinh trên chuồng lực của Bạch đại hiệp còn hơn tại hạ nhiều. Từ đại ca trước ngực đã bị nội thương rất nặng, lại thêm sau lưng chịu hai quyền Cao sơn lưu thủy, chỉ e khó giữ được tính mạng”.

Mọi người nhìn thấy Phong Tế Trung dùng chuồng lực âm nhu đánh thủng hai vết có hình bàn tay lên đạo bào của Huyền Trinh, công lực như thế, so với công lực một mình biến làm hai người trước sau giáp kích lại càng kinh người, không ai không hoảng sợ, quên cả khen ngợi. Vì Tiểu Bảo nghĩ thầm “Con rùa đen Hải lão công hôm trước đánh thủng một vết bàn tay trước áo mình, chỉ e cũng là dùng thủ pháp này”.

Tô Cương và Bạch Hàn Phong nhìn nhau một cái, thân sắc đều thê thảm, nhìn thấy võ công của Phong Tế Trung như thế, bên mình bất cứ ai cũng còn thua y xa, lại thêm y biểu diễn chiêu thức một phen, rõ ràng tuy Từ Thiên Xuyên ra trọng thủ giết chết người, nhưng cũng là bị bức bách vào chỗ không làm sao được, lúc bị anh em họ Bạch ra chiêu sát thủ trước sau giáp kích, cố gắng tự bảo vệ, tính ra cũng không hề đuối lý.

Tô Cương đứng lên, nói “Vị Phong gia này võ công cao cường, khiến tại hạ hôm nay được mở rộng tầm mắt. Nếu Bạch đại đệ của ta có được võ công của Phong gia, cũng quyết không bị họ Từ kia hại chết”.

Vi Tiểu Bảo nói “Bách đại hiệp võ công cực cao, mọi người trên giang hồ đều biết, Tô tứ hiệp cũng không cần khách khí”. Bạch Hàn Phong hung dữ nhìn y một cái, nhưng không thể nói là võ công của anh mình kém cỏi. Vi Tiểu Bảo lại nói “Võ công của Bạch nhị hiệp cũng cực cao, mọi người trên giang hồ cũng đều biết”.

Phàn Cương sợ y càng nói càng vô vị, lại gây rắc rối, bèn chấp tay nhìn Tô Cương và Bạch Hàn Phong nói “Hôm nay quá rầy quá nhiều, xin cáo biệt”. Huyền Trinh nói “Khoan đã! Chúng ta tới trước linh vị của Bạch đại hiệp dập đầu vài cái. Chuyện này... chuyện này, hừ, nói ra mọi người trong lòng đều khó chịu, nhưng đừng để làm thương tổn hòa khí giữa Mộc vương phủ và Thiên địa hội”. Nói xong rảo bước tới trước linh đường.

Bạch Hàn Phong hai tay giang ra, lớn tiếng nói “Ca ca ta chết không nhắm mắt, không cần các người vờ vịt khóc lóc”. Huyền Trinh nói “Bạch nhị hiệp, đừng nói là tỷ võ lờ tay vô ý đã thương Bạch đại hiệp, cho dù Từ đại ca của bọn ta cố ý người cũng không thể căm thù tất cả Thiên địa hội. Bọn ta tới lạy một lạy trước linh sàng, là nghĩa khí đồng đạo võ lâm thôi”. Tô Cương nói “Đạo trưởng nói rất đúng. Bạch nhị đệ, chúng ta không thể để mất lễ số”.

Lúc ấy Vi Tiểu Bảo, Huyền Trinh, Phàn Cương, Phong Tế Trung, Diêu Xuân, Mã Bác Nhân, cả bọn nhất tề tới lạy trước linh đường của Bạch Hàn Tùng.

Vi Tiểu Bảo vừa dập đầu vừa lầm rầm trong miệng, dập đầu ba cái đứng lên. Bạch Hàn Phong cao giọng nói “Vừa rồi người nói những gì?”. Vi Tiểu Bảo nói “Ta thăm cầu khẩn, nói với anh linh của Bạch đại hiệp trên trời, can gì tới người?”. Bạch Hàn Phong nói “Người

lầm rầm không rõ ràng, cầu khẩn những gì?”. Vi Tiểu Bảo nói “Ta nói : Bạch đại hiệp, người đi trước một bước, cũng không hề gì. Tại hạ Vi Tiểu Bảo bị người anh em tốt của người đánh cho toàn thân bầm dập, không sống lâu được nữa, qua vài hôm sẽ xuống cõi âm gặp lão nhân gia người thôi”. Bạch Hàn Phong nói “Ta đánh người lúc nào?”. Vi Tiểu Bảo kéo tay áo lên, để lộ cổ tay, chỉ thấy cổ tay có một cái vòng sưng vù xanh bầm, vết ngón tay còn in rõ ràng, đúng là mới rồi bị Bạch Hàn Phong bóp làm bị thương, nói “Đây không phải là người đánh à?”.

Tô Cương nhìn Bạch Hàn Phong một cái, thấy y không phủ nhận, trên mặt hơi có vẻ trách móc, quay lại nói với Vi Tiểu Bảo “Vi Hương chủ, chuyện này một lời khó nói hết. Sau này chúng ta sẽ từ từ nói tiếp”. Vi Tiểu Bảo nói “Chỉ sợ thương thế của ta nặng quá không trị được, một mạng ô hô, thì ngày sau cũng không thể nói gì được”. Tô Cương thấy y ăn nói lạnh lợi, hoàn toàn không có vẻ gì là bị thương, biết y muốn giở trò ăn vạ, nghĩ thầm “Tại sao Thiên địa hội lại cho một thằng tiểu lưu manh thế này làm Hương chủ?”, rồi nói “Vi Hương chủ sống lâu trăm tuổi, bọn ta chết cả rồi thì người vẫn còn sống vài mươi năm nữa”. Vi Tiểu Bảo nói “Hiện tại bụng ta đau như bị vò xé, lục phủ ngũ tạng toàn thân rung chuyển, cũng không biết là có sống được tới ngày mai hay không. Phong nhị ca, Huyền Trinh đạo trưởng, nếu ta chết đi, các người không cần tìm Bạch nhị hiệp trả thù. Trên giang hồ lấy nghĩa khí làm trọng, chúng ta không được làm tổn thương hòa khí giữa Mộc vương phủ và Thiên địa hội”.

Tô Cương cau cau mày, đưa mọi người ra cổng.

Huyền Trinh nhìn Mã Bác Nhân, Diêu Xuân, Lôi Nhất Khiếu, Vương Vũ Thông bốn người cảm tạ, rồi ôm quyền từ biệt.

Đoàn người Thiên địa hội về tới Hội Xuân đường được điểm. Vừa tới ngoài cửa, đã thấy tình hình không hay, bàn ghế ngã đổ, hơn chục ô thuốc nhỏ trong cửa hiệu và thuốc men tung tóe trên khắp mặt đất. Mọi người vội vàng bước vào, gọi luôn mấy tiếng, không nghe ai trả lời, vào trong nội đường, chỉ thấy viên chuông quỹ to béo và hai người làm công đều đã chết nằm dưới đất. Hiệu thuốc này ở nơi vắng vẻ, nhất thời cũng không có ai tụ tập đứng xem.

Huyền Trinh bảo Cao Ngạn Siêu “Ra đóng cửa lại, đừng để người ngoài bước vào. Chúng ta mau xuống xem Từ đại ca”. Rồi giở nắp ván dây trên địa đạo lên, chạy xuống địa thất, kêu lên “Từ đại ca, Từ đại ca!”. Trong địa thất cũng trống không. Từ Thiên Xuyên không biết đã đi đâu.

Phàn Cương tức giận gầm lên “Con bà nó, chúng ta tới sống chết với bọn giặc ở Mộc vương phủ”.

Huyền Trinh nói “Mau mời Vương Tổng tiêu đầu tới đây làm chứng”.

Huyền Trinh nói “Nếu họ muốn hại chết Từ đại ca, thì đã hạ thủ ở đây rồi, còn nếu đã bắt y đi, thì chắc không giết chết ngay đâu”. Lúc ấy bèn sai người đi, mời bọn bốn người Vương Vũ Thông, Diêu Xuân tới.

Bọn Vương Vũ Thông thấy tình trạng viên chuông quỹ to béo bị giết, đều phần nộ, cùng nói “Chuyện không

nên để muộn, chúng ta lập tức tới Dương Liễu Hồ đồng đòi người". Cả bọn lại tới Dương Liễu Hồ đồng.

Bạch Hàn Phong mở cửa ra, lạnh lùng nói "Các vị lại tới làm gì?". Phàn Cương lớn tiếng nói "Bạch nhị hiệp biết rồi mà còn cố hỏi? Hành vi như thế thật là mất mặt Mộc vương phủ". Bạch Hàn Phong tức giận nói "Mất mặt cái gì, hành vi gì?". Phàn Cương nói "Từ đại ca của bọn ta đâu? Mau đưa y ra đây. Các người nhân lúc người ta không đề phòng, giết chết ba người làm công của bọn ta trong Hối Xuân đường, đúng là hạ lưu vô sỉ". Bạch Hàn Phong lớn tiếng nói "Nói bậy! Cái gì mà Hối Xuân đường, Hối Thu đường, cái gì mà ba người làm công?".

Tô Cương nghe tiếng đi ra, hỏi "Các vị đi rồi lại quay lại, là có gì dạy bảo?".

Lôi Nhất Khiếu nói "Tô tứ hiệp, chuyện này có lẽ các người không đúng đâu. Thị phi khó tránh khỏi công luận, các người cho dù muốn trả thù thì cũng không thể tùy ý giết chết kẻ vô cô. Trong kinh thành mà làm những việc như thế, thì liên lụy không nhỏ đấy".

Tô Cương hỏi Bạch Hàn Phong "Họ nói gì thế?". Bạch Hàn Phong nói "Ai mà biết, đúng là lạ thật".

Vương Vũ Thông nói "Tô tứ hiệp, Bạch nhị hiệp, chỗ trú sở của Thiên địa hội, có ba người làm công bị giết, Từ Thiên Xuyên sư phó cũng bị bắt đi. Chuyện này đen trắng, phải trái thế nào, thì mọi người cứ từ từ mà nói, xin các người nể mặt mấy người bọn ta, thả Từ sư phó ra trước đã". Tô Cương ngạc nhiên nói "Từ Thiên Xuyên bị người ta bắt à? Thật kỳ lạ! Các vị nhất định là nghi bọn ta làm. Nhưng các vị vừa ngồi cùng với bọn ta, chẳng lẽ ai có thể

biết thuật phân thân?”. Phan Cương nói “Dĩ nhiên các người sai người đi hạ thủ, chuyện đó có gì là khó?”. Tô Cương nói “Nếu các vị không tin thì cũng không còn cách nào. Nếu các người muốn vào lục soát, thì cứ tùy tiện”.

Bạch Hàn Phong cao giọng nói “Thánh thủ cư sĩ Tô Cương Tô tứ ca trước này nói một là một, hai là hai, đã có bao giờ bịa đặt đâu? Nói thật với các người, nếu lão tặc họ Từ kia mà rơi vào tay bọn ta, thì sẽ lập tức một đao chém làm hai đoạn, ai hơi đâu bắt về để tốn cơm nuôi y?”. Tô Cương trầm ngâm nói “Trong chuyện này chỉ e còn có tình tiết khác. Tại hạ mạo muội muốn tới chỗ trú sở của quý hội xem một lần, không biết có được không?”.

Bọn Huyền Trinh thấy dáng vẻ hai người không giống như giả, nhất thời không quyết định được chủ ý. Phan Cương nói “Tô tứ hiệp, mọi người tới xin người nói một câu, rốt lại Từ Thiên Xuyên Từ đại ca của bọn ta có rơi vào tay các người không”. Tô Cương lắc đầu nói “Không. Ta có thể đảm bảo Bạch nhị đệ của bọn ta hoàn toàn không có liên quan gì tới chuyện này”. Tô Cương có tiếng tăm rất lớn trong võ lâm, mọi người đều biết y là hán tử ngay thẳng, y đã nói y không bắt Từ Thiên Xuyên, thì ắt là không phải giả.

Huyền Trinh nói “Nếu đã như thế, thì mời hai vị tới tề xứ xem xem. Vi Hương chủ, người nói sao?”.

Vi Tiểu Bảo nghĩ thầm “Người đã mời người ta tới xem, còn hỏi ta nói sao”. Bèn nói “Đạo trưởng nói thế nào thì là thế ấy. Cho dù ba người của bọn ta đều bị người ta đánh chết, thì mời hai người bọn họ tới dập đầu tạ tội, cũng là hợp đạo lý thôi”.

Tô Cương, Bạch Hàn Phong đều tròn mắt nhìn y, nghĩ thầm “Thằng tiểu quỷ nhà ngươi, một câu là nhất định như thế, nói bọn ta đánh chết ba người của các người”.

Đoàn người trở về Hồi Xuân đường, Tô Cương, Bạch Hàn Phong nhìn kỹ tình trạng của viên chuồng quỹ to béo và hai người làm công, đều là bị đánh mất mạng, xương sườn gãy nát, thủ pháp rất bình thường, nhìn không ra là gia số võ công của phái nào. Bạch Hàn Phong nói “Chuyện này chúng ta phải tra xét cho rõ ràng, nếu không bọn ta sẽ không làm rõ được mối oan”. Tô Cương nói “Mang nỗi oan không gột rửa được cũng không hề gì, về sau sẽ có lúc rõ ràng. Chỉ là Từ đại ca rơi vào tay đối phương, cũng phải mau nghĩ cách cứu người”.

Mọi người lục soát phía trước phía sau hiệu thuốc, lại xuống địa thất xem xét kỹ, nhưng không tìm thấy chút dấu mối nào. Nhìn thấy trời sắp tối, Tô Cương, Bạch Hàn Phong và bốn người bọn Vương Vũ Thông cáo từ ra về, hẹn sẽ chia nhau tìm kiếm trong thành Bắc Kinh. Phàn Cương nói “Tô tứ hiệp, Bạch nhị hiệp, các người nhìn rõ rồi chứ? Khuya đêm nay, bọn ta phải phóng hỏa đốt nhà, tiêu hủy hết vết tích xác chết”. Tô Cương gật đầu nói “Đã nhìn rõ rồi. May là ở gần đây không có người, đốt hiệu thuốc này đi cũng tốt, khỏi bị quan phủ tra xét”.

Tô Cương và Bạch Hàn Phong đi xong, mọi người trong Thanh Mộc đường nhao nhao bàn bạc, đều nói Từ Thiên Xuyên nhất định bị Mộc vương phủ bắt đi, nếu không tại sao sớm không sớm, muộn không muộn, vừa đánh chết người của đối phương thì Từ Thiên Xuyên đã lập tức mất tích? Nhiều lắm là hai người bọn Tô Cương,

Bạch Hàn Phong hoàn toàn không biết mà thôi. Mọi người lại bàn bạc nên phóng hỏa đốt nhà thế nào.

Vi Tiểu Bảo vừa nghe nói phải phóng hỏa đốt nhà, lập tức vô cùng hưng phấn. Huyền Trinh nói “Vi Hương chủ, trời đã tối rồi, người mau về cung đi. Bọn ta phóng hỏa đốt nhà, cũng không phải là chuyện gì lớn, Vi Hương chủ không ở đây chủ trì đại cuộc, chắc cũng không xảy ra chuyện gì đâu”. Vi Tiểu Bảo cười nói “Đạo trưởng, anh em một nhà, người không cần bức thẹn ta đâu. Vi Tiểu Bảo tuy nhận chức Hương chủ con mẹ nó, nhưng võ công kiến thức làm sao bằng được các hảo thủ vô lâm? Ta muốn ở lại đây, chẳng qua là muốn xem nhiệt náo thôi”.

Mọi người ngoài mặt đối xử với y rất khách khí, nhưng thấy y nhỏ tuổi, lúc ở nhà họ Bạch lại để lộ cái xấu, quả thật cũng có chút coi thường y, nghe y nói thế rất vui vẻ. Mấy câu nói của y khiến người nào trong bụng cũng khoan khoái. Mọi người đối với vị hương chủ nhỏ tuổi này tuy không kính trọng hơn, nhưng đột nhiên lòng thân thiết lại tăng thêm mấy phần.

Huyền Trinh cười nói “Bọn ta phóng hỏa đốt nhà, cũng phải nửa đêm mới động thủ, còn phải dọn dẹp không cho cháy lan ra láng giềng. Vi Hương chủ một đêm không về cung, e không tiện lắm đâu”. Vi Tiểu Bảo nghĩ thầm câu ấy quả có lý, trời vừa tối là cửa cung đã đóng, không ai vào được, tuy mình được tiểu hoàng đế sủng ái nhưng người trong cung đều để ý, nếu trái điều cấm ngử ở ngoài thì tội danh quả thật không nhỏ, đành thở dài một tiếng, nói “Đáng tiếc, đáng tiếc! Nếu nắm lửa này để ta đốt, thì thật rất thú vị”. Cao Ngạn Siêu hạ giọng nói “Sau

này chúng ta đốt nhà người ta giữa ban ngày, nhất định sẽ mời Vi Hương chủ tới châm lửa”. Vi Tiểu Bảo cả mừng, nắm tay y nói “Cao đại ca, đại trượng phu một lời nói ra, người... người không được quên đấy”. Cao Ngạn Siêu mỉm cười nói “Việc Vi Hương chủ giao phó, làm sao thuộc hạ dám không tuân lệnh?”. Vi Tiểu Bảo nói “Sáng mai chúng ta tới Dương Liễu Hồ đồng đốt nhà họ Bạch chứ?”. Cao Ngạn Siêu giật mình nhảy dựng lên, vội nói “Chuyện đó thì phải bàn bạc. Tổng đà chủ mà biết thì có quá nửa sẽ trách phạt nặng đấy”.

Vi Tiểu Bảo lập tức thấy cụt hứng, bèn thay mặc quần áo tiểu thái giám vào. Cao Ngạn Siêu gói quần áo giày mũ mới của y thay ra cầm ở tay. Mọi người túa ra bốn phía tra xét, hoàn toàn không có người của Mộc vương phủ rình rập, lúc ấy bèn cho Vi Tiểu Bảo đi giữa, đưa y ra đường, thuê một chiếc kiệu nhỏ, tiễn y về cung.

Vi Tiểu Bảo nhìn bọn huynh đệ gật gật đầu, lên kiệu ngồi xong. Cao Ngạn Siêu đưa bọc quần áo vào kiệu. Một huynh đệ trong hội bước tới thò đầu vào kiệu, hạ giọng nói “Vi Hương chủ, sáng sớm ngày mai tốt nhất mời người tới trù phòng của Thượng thiện giám xem xem”. Vi Tiểu Bảo nói “Xem cái gì?”. Người kia nói “Cũng không có gì”, nói xong lui ra. Vi Tiểu Bảo không nhớ ra tên y, người này để hai túm râu chuột, mặt mũi xấu xí, ở nơi chợ búa có rất nhiều tiểu thương như thế, lúc tới Dương Liễu Hồ đồng cũng không có y đi theo, chính mình này giờ cũng tưởng y là người làm công trong hiệu thuốc, nghĩ thầm y bảo mình sáng mai tới trù phòng xem xem, không biết là có dụng ý gì.

Dù sao việc giám sát Ngũ trù phòng cũng là chức trách của y, sáng sớm hôm sau Vi Tiểu Bảo liền tới đó. Thượng ty vừa tới, từ bọn thái giám đương trực tới người dưới trong trù phòng ai cũng tất tả, pha trà thơm, bung nước nóng. Vi Tiểu Bảo ăn vài miếng điểm tâm, nói “Thức điểm tâm của các người nấu cũng rất không kém, có điều tốt nhất là nên học nấu kiểu Dương Châu”. Thái giám đương trực vội nói “Dạ, dạ. Nếu không có Vi công công chỉ dạy thì chúng tôi cũng không biết”.

Vi Tiểu Bảo thấy trong trù phòng không có gì lạ, đang định bỏ đi thì thấy viên thái giám lo việc mua thức ăn từ chợ trở về, phía sau có một người tay cầm một cái cân, miệng cười hì hì đầu gật lia lịa, nói “Dạ dạ, dạ dạ! Công công nói thế nào chúng tôi sẽ làm như thế, đảm bảo không sai đâu”. Vi Tiểu Bảo vừa nhìn thấy người ấy thì giật nảy mình, chính là người tới hôm qua muốn y tới trù phòng để xem.

Viên thái giám lo việc mua thức ăn vội bước tới trước mặt Vi Tiểu Bảo thỉnh an. Vi Tiểu Bảo chỉ người kia hỏi “Người này là ai?”. Viên thái giám lo việc mua thức ăn cười nói “Đây là Tiên lão bản chủ lò mổ Tiên Hưng Long ở Bắc thành, hôm nay đặc biệt có ý tốt, đích thân chở mười con heo vào cung”. Rồi quay đầu nói với Tiên lão bản “Lão Tiên, hôm nay đúng là người đã gặp vận may lớn rồi. Vị Quế công công này là Tổng quản Thượng thiện giám của bọn ta, là người thân tín nhất của hoàng thượng trong cung. Bọn ta làm đương sai trong cung mà lúc bình thường cũng không được gặp mặt lão nhân gia người một lần. Nhất định là kiếp

trước người đã gõ mõ tụng kinh ba đời mới gặp được Quế công công”.

Tiền lão bản quỳ xuống hướng về phía Vi Tiểu Bảo dập đầu bình bình mấy cái, nói “Vị công công này là cha mẹ com áo của tiểu hiệu, hôm nay mới có duyên bái kiến, đúng là tổ tiên họ Tiền tích đức”. Vi Tiểu Bảo nói “Không cần đa lễ”, nghĩ thầm “Y trà trộn vào cung là định làm gì ? Tại sao không nói trước với mình?”.

Tiền lão bản đứng lên, miệng cười toe toét, nói “Các vị công công trong cung giúp đỡ việc làm ăn của tiểu hiệu, giá cả của tiểu hiệu đặc biệt rẻ, có thể nói là không có lời lãi gì, có điều mổ heo giúp hoàng thượng, công chúa và các vị bồi lộc, đó là có thể diện rất lớn. Người khác nghe nói cả hoàng thượng cũng ăn thịt heo do tiểu hiệu cung phụng, thịt heo của tiểu hiệu tự nhiên là thiên hạ đệ nhất, không lò nào sánh bằng. Vì thế lò mổ Tiền Hưng Long chỉ cung phụng thịt heo cho hoàng cung hơn một năm mà việc làm ăn đã phát đạt gấp mấy lần, đó đều là nhờ ơn các vị công công tài bồi cho”. Nói xong lại liên tiếp thỉnh an.

Vi Tiểu Bảo gật gật đầu, cười nói “VẬY nhất định là người phát tài lớn rồi!”. Người kia nói “Đó là nhờ hồng phúc của các vị công công”. Rồi rút trong bọc ra hai tấm ngân phiếu cười hì hì nói “Có một chút ý mọn, xin công công cầm để thưởng cho người dưới”, nói xong cầm hai tay dúi vào tay Vi Tiểu Bảo. Vi Tiểu Bảo đón lấy nhìn qua, mỗi tấm ngân phiếu là năm trăm lượng, tất cả một ngàn lượng bạc, đúng là hai tấm ngân phiếu hôm trước mình đã đưa bọn Cao Ngạn Siêu, thoảng sủng sớt, chỉ thấy Tiền lão bản chum môi về phía viên thái giám lo

việc mua thức ăn một cái, Vi Tiểu Bảo đã hiểu ý, cười nói “Tiền lão bản khách khí quá!”. Y cầm hai tấm ngân phiếu đưa viên thái giám đương trực, cười nói “Kính ý của Tiền lão bản, mọi người cứ chia nhau thôi, không cần chia cho ta đâu”. Bọn thái giám thấy là ngân phiếu một ngàn lượng bạc, ai cũng vui mừng vì được hơn cả lòng mong mỏi. Các thương nhân cung phụng thịt heo, thịt dê, thịt bò, cá, gà, rau tươi cho hoàng cung, lúc bình thời đều bị khấu trừ nhưng trước nay đã có định lệ, gặp ngày lễ tết tuy có biểu xén này khác chẳng qua cũng chỉ bốn năm trăm lượng, trong đó thái giám đứng đầu Thượng thiện giám đã lấy một nửa. Lúc ấy thấy ngân phiếu đã nhiều, Vi Tiểu Bảo lại nói không cần, mọi người cứ cầm lấy chia nhau, há không phải là một món hoành tài nhỏ sao? Viên thái giám đương trực lại nghĩ Quế công công miệng nói không cần, chẳng qua chỉ là ra vẻ trước mặt người ngoài, chứ y là người đứng đầu, há lại chịu thiếu thật, định là lúc chia sẽ giữ lại một phần lớn để đưa cho y sau.

Tiền lão bản nói “Quế công công, người thế tất cho các vị công công biện sự như vậy thật hiếm có. Người không chịu nhận lễ, tiểu nhân trong lòng thấy áy náy. Thôi thế này, tiểu hiệu có nuôi được hai con heo Phục linh Hoa điều, tính ra vô cùng hiếm có, đợi khi mổ xong, một con sẽ hiếu kính hoàng thái hậu và hoàng thượng, con kia sẽ khiêng tới phòng công công, mời công công ném thử”. Vi Tiểu Bảo nói “Cái gì mà heo Phục linh Hoa điều? Cái tên lạ thật, ta chưa nghe bao giờ”.

Tiền lão bản nói “Đây là bí quyết tổ truyền của tiểu hiệu, mua loại heo nạc tốt, sau khi dứt sữa thì nuôi bằng các vị thuốc bổ Phục linh, Đảng sâm, Kỷ tử, thức ăn thì

ngoài thuốc bổ phải thêm món trứng gà, lúc khát nước thì cho uống rượu Hoa điều...”.

Y chưa nói xong, bọn thái giám đã cười ầm lên, đều nói “Lẽ nào lại có cách nuôi heo như vậy? Nuôi được một con heo như thế há lại không tốn vài trăm lượng bạc à?”. Tiền lão bản nói “Vốn liếng tự nhiên là không ít, nhưng khó nhất là phải tốn tâm huyết và thời gian”.

Vi Tiểu Bảo nói “Được, loại heo lạ như thế cũng không thể không nếm”. Tiền lão bản nói “Không biết sau giờ Ngọ hôm nay, Quế công công có lúc nào rảnh để tiểu nhân thu xếp đưa tới”. Vi Tiểu Bảo nghĩ từ Thượng thư phòng trở về thì đã giờ Ngọ, bèn nói “Cuối giờ Ty đầu giờ Ngọ, người đưa tới đây!”. Tiền lão bản luôn miệng vâng dạ, lại thỉnh an mấy lần rồi đi ra.

Viên thái giám đương trực cười nói “Quế công công, lúc gặp hoàng thượng cũng không nên nói tới chuyện này”. Vi Tiểu Bảo hỏi “Tại sao thế?”. Viên thái giám đương trực nói “Quy củ trong cung phàm là những thức ăn kỳ lạ thì không thể dâng lên cho hoàng thái hậu, hoàng thượng và các vị bồi lộc, công chúa. Nếu ăn xong lại có chút chuyện gì, thì mọi người có được mấy cái đầu?”. Vi Tiểu Bảo gật đầu nói “Đúng thế”. Viên thái giám đương trực lại nói “Hoàng thượng tuổi trẻ hiếu kỳ, nghe nói tới loại heo Phục linh Hoa điều kỳ lạ này, nếu lại sai mang lên nếm thử, thì quan hệ tới bọn nô tài chúng ta rất lớn. Mà nói lại, loại thịt heo muôn cay ngàn đắng nuôi được như thế không phải thường xuyên có được, nếu hoàng thượng ăn vào thấy vừa miệng, hạ luôn một đạo thánh chỉ sai Ngự trù phòng ngày nào cũng phải dâng lên thì mọi người chỉ còn cách treo cổ tự tử thôi”.

Vi Tiểu Bảo hô hô cười rộ, nói “Người suy nghĩ rất chu đáo”.

Viên thái giám đương trực nói “Đây là quy củ của Ngự thiện phòng các đời truyền lại, tất cả những rau quả còn tươi đều không được dâng lên thái hậu và hoàng thượng”. Vi Tiểu Bảo ngạc nhiên hỏi “Rau quả tươi không dâng lên, chẳng lẽ chỉ dâng rau quả để qua đêm à?”. Y tuy đứng đầu Thượng thiện giám đã vài tháng nhưng đối với mọi việc trong Ngự trù phòng vẫn chưa hề lưu tâm. Viên thái giám đương trực cười nói “Dâng những rau quả để qua đêm thì ngàn vạn lần không dám. Có điều một số rau quả chỉ có trong một vài tháng trong năm, chúng ta không thể dâng lên. Nếu hoàng thượng ăn thấy vừa miệng, mùa hè đòi ăn măng mùa đông, mùa đông đòi ăn đậu tằm tươi, thì mọi người chỉ còn cách treo cổ tự tử thôi”.

Vi Tiểu Bảo cười nói “Hoàng thái hậu, hoàng thượng đều muôn phần thánh minh, làm gì có chuyện ấy?”. Viên thái giám đương trực hoảng sợ, vội nói “Vâng vâng. Thái hậu và hoàng thượng thánh minh, chuyện ấy quyết không có được. Nghe nói đây là quy củ truyền lại trong cung từ thời Minh. Đến triều Đại Thanh ta, hoàng thượng thông tình đạt lý, bọn nô tài chúng ta làm việc quả thật dễ hơn rất nhiều”. Trong lòng ngấm ngấm lo sợ, hối hận vì đã nói mấy câu trước đó.

Hồi 10

*Lời cuồng cứ dốc dung vài vị
Hội lớn là chen giữa các ông*

Vi Tiểu Bảo từ Thượng thư phòng chờ Khang Hy xuống, lại qua Ngự thiện phòng. Không bao lâu, Tiên lão bản dắt bốn tên người làm khiêng hai con heo lớn cạo lông sạch sẽ tới, mỗi con cũng phải nặng tới ba trăm cân, nói với Vi Tiểu Bảo “Quế công công, lão nhân gia người mỗi sáng thức dậy cứ ăn Phục linh Hoa điều trư này rất bổ, tốt nhất là cắt luôn nướng luôn. Tiểu nhân đưa một con vào phòng lão nhân gia, sáng sớm mai lão nhân gia người cứ cắt một miếng nướng ăn, ăn không hết thì bảo nhà bếp đem muối”.

Vi Tiểu Bảo biết y ắt có thâm ý, bèn nói “Người chu đáo quá. Vậy thì đi theo ta”. Tiên lão bản để lại một con heo trong trù phòng, con kia thì khiêng tới phòng Vi Tiểu Bảo. Phòng ở của thái giám Quản sự Ngự thiện phòng ở cạnh ngự trù, con heo kia vừa được khiêng vào

phòng, Vi Tiểu Bảo sai tiểu thái giám đưa bốn người làm ra trừ phòng chờ, đợi ba người ra xong, bèn đóng cửa lại.

Tiền lão bản hạ giọng nói “Vi Hương chủ, trong phòng không có ai chứ?”, Vi Tiểu Bảo lắc lắc đầu. Tiền lão bản khom xuống nhẹ nhàng lật con heo lại, chỉ thấy trên bụng heo có vết mổ, có mấy mảnh da heo dán ngang che lên. Vi Tiểu Bảo nghĩ thầm “Trong bụng con heo này nhất định có giấu vật gì cổ quái, hay là binh khí, Thiên địa hội muốn giết người gây náo loạn trong hoàng cung chăng?”, bất giác tim đập thình thịch. Quả nhiên thấy Tiền lão bản xé da heo, hai tay phanh bụng heo, nhẹ nhàng ôm một cái bọc cuộn tròn đem ra.

Vi Tiểu Bảo la hoảng một tiếng “Ồi” nguyên là y ôm ra một người.

Tiền lão bản đặt người ấy xuống đất. Chỉ thấy người ấy thân hình gầy nhỏ, trên đầu có một mớ tóc dài, là một thiếu nữ khoảng mười bốn mười lăm tuổi, trên người áo quần phong phanh, hai mắt nhắm nghiền, không hề động đậy, chỉ có lồng ngực khẽ nhô lên hụp xuống.

Vi Tiểu Bảo rất kinh ngạc, hạ giọng hỏi “Tiểu cô nương này là ai? Người mang cô ta tới đây làm gì?”. Tiền lão bản nói “Đây là quận chúa của Mộc vương phủ”. Vi Tiểu Bảo càng kinh ngạc, hai mắt tròn xoe hỏi “Quận chúa của Mộc vương phủ à?”. Tiền lão bản nói “Đúng thế, là em ruột của tiểu công gia Mộc vương phủ. Họ bắt Từ tam ca thì chúng ta bắt vị quận chúa nương nương này làm con tin, để họ không dám động tới một sợi lông

của Từ tam ca”. Vi Tiểu Bảo vừa sợ vừa mừng, nói “Diệu kế, diệu kế ! Làm thế nào mà bắt được thị thế ?”.

Tiền lão bản nói “Hôm qua Từ Thiên Xuyên Từ tam ca bị người ta bắt đi, Vi Hương chủ dẫn các vị ca ca hai lần tới Dương Liễu Hồ đồng nói lý, thuộc hạ bèn đi nghe ngóng tin tức, muốn biết người Mộc vương phủ ngoài Dương Liễu Hồ đồng còn có nơi ở khác không, Từ tam ca có phải bị họ giam ở đó không, muốn biết họ còn có ai ở kinh thành không rồi sẽ thực sự động thủ, thì chúng ta có thể yên tâm vài phần. Nghe ngóng một phen, hà, người Mộc vương phủ tới kinh quả thật không ít, là tiểu công gia của Mộc gia ra mặt, suất lãnh khá nhiều cao thủ trong vương phủ”. Vi Tiểu Bảo cau cau mày nói “Con mẹ nó ! Thanh Mộc đường chúng ta có bao nhiêu huynh đệ ở kinh ? Có đủ để mười người đánh một người của họ không ?”. Tiền lão bản nói “Vi Hương chủ không cần lo lắng. Mộc vương phủ tới Bắc Kinh lần này không phải để đánh nhau với Thiên địa hội chúng ta. Nguyên là Ngô Ứng Hùng con trưởng tên đại Hán gian Ngô Tam Quế đã tới kinh thành”.

Vi Tiểu Bảo gật đầu nói “Mộc vương phủ định hành thích thằng tiểu Hán gian họ Ngô ấy phải không ?”. Tiền lão bản nói “Đúng thế. Vi Hương chủ đoán việc như thần. Đại Hán gian, tiểu Hán gian ở Vân Nam thì không động thủ được, chứ rời khỏi Vân Nam là có cơ hội có thể lợi dụng. Nhưng thằng tiểu Hán gian ấy tự nhiên đã đề phòng cẩn mật, chung quanh có không ít cao thủ hộ vệ, muốn giết y cũng không phải dễ. Người trong Mộc vương phủ quả nhiên còn có chỗ ở khác, thuộc hạ qua đó điều tra thì họ đều không có nhà, trong nhà cũng không có

dấu vết gì của Từ tam ca, chỉ có con a đầu này và hai a hoàn hầu hạ, thật là cơ hội tốt khó có...”.

Vi Tiểu Bảo nói “Lúc ấy người bèn thuận tay dắt dê, lật tay trói heo, bắt thì chứ gì?”. Tiền lão bản cười khề nói “Đúng thế. Tiểu cô nương này còn nhỏ tuổi, Mộc vương phủ lại coi thị như phượng hoàng, chỉ cần vị tiểu quận chúa này trong tay chúng ta thì Từ tam ca sẽ vững như Thái Sơn, không sợ gì họ không hầu hạ chu đáo”. Vi Tiểu Bảo nói “Công lao này của Tiền đại ca rất lớn”. Tiền lão bản nói “Đa tạ Vi Hương chủ khen ngợi”. Vi Tiểu Bảo nói “Chúng ta bắt được tiểu quận chúa rồi, sẽ làm gì nữa?”. Nói tới đó nhìn thiếu nữ đang nằm dưới đất mấy cái, nghĩ thầm “Con nhãi này xinh đẹp thật”.

Tiền lão bản nói “Chuyện này nói lớn không phải lớn, nói nhỏ không phải nhỏ, còn phải chờ Vi Hương chủ nghĩ cách xử trí”.

Vi Tiểu Bảo trầm ngâm nói “Theo người thì nên xử trí thế nào?”. Tuy y sống với người trong Thiên địa hội chưa lâu nhưng đã hiểu tính nết của họ. Những người này ngoài miệng tôn xưng mình là Hương chủ, luôn miệng nói chờ Hương chủ sai bảo vân vân, nhưng thật ra trong bụng ai cũng đã có chủ ý, chỉ cần mình tán đồng thì sẽ trút hết lên đầu Vi Hương chủ, về sau họ sẽ không phải chịu trách nhiệm. Cách đối phó của y là hỏi ngược lại một câu “Theo người thì nên xử trí thế nào?”.

Tiền lão bản nói “Trước mắt chỉ có cách giấu vị quận chúa này ở một nơi chắc chắn, cho người của Mộc vương phủ tìm không được. Lần này người Mộc gia tới kinh thành quả thật không ít, tuy nói là để giết thẳng tiểu Hán gian Ngô Ứng Hùng, nhưng chúng ta đã giết người

của họ. Từ đại ca lại bị họ bắt đi, lần này mỗi chỗ trú ẩn của Thiên địa hội chúng ta nhất định đều bị họ bám riết, chúng ta đi tiểu một lần, đánh rắm một cái e là người của Mộc vương phủ cũng biết”.

Vi Tiểu Bảo phì cười một tiếng, cảm thấy Tiền lão bản ăn nói rất buồn cười, rất hợp tính mình, cười nói “Tiền đại ca, chúng ta ngồi xuống thông thả bàn bạc”. Tiền lão bản nói “Vâng vâng, đa tạ Vi Hương chủ”, rồi ngồi xuống một cái ghế, nói tiếp “Thuộc hạ giấu tiểu quận chúa vào bụng heo mang vào cung, một là để qua mặt đám thị vệ trùng trùng lớp lớp tra xét, hai là để che giấu tai mắt của người trong Mộc vương phủ. Con bà nó, chỉ e thủ hạ của Mộc công gia quả thật có nhân vật lợi hại, không thể không đề phòng. Nếu không giấu tiểu quận chúa trong cung, thì thật khó bảo đảm không bị họ cướp lại”.

Vi Tiểu Bảo nói “Người nói phải giấu tiểu quận chúa trong cung à?”.

Tiền lão bản nói “Thuộc hạ cũng không dám nói thế, tất cả chỉ cậy vào Vi Hương chủ làm chủ. Giấu trong cung đương nhiên là nơi chắc chắn nhất trên đời, cao thủ của Mộc vương phủ có nhiều hơn cũng không địch nổi thị vệ trong đại nội. Tiểu quận chúa ở trong hoàng cung, đừng nói họ không ngờ tới, không tìm ra, mà cho dù có biết cũng làm sao đủ sức xông vào hoàng cung cứu người? Họ mà có thể xông vào hoàng cung cứu người thì cũng có thể bắt cóc cả hoàng đế Thất Sát. Trên đời quyết không có chuyện ấy được. Có điều thuộc hạ lén lút làm càn, không thỉnh thị Vi Hương chủ trước, cứ đưa tiểu quận chúa vào cung, khiến Vi Hương chủ thêm nguy hiểm phiền phức, quả thật vô cùng đáng chết”.

Vi Tiểu Bảo nghĩ thầm “Người thì người đã đem vào rồi, người tự nói là đáng chết mà vẫn chưa chết. Giấu tiểu quận chúa trong cung quả là kế hay, người của Mộc vương phủ một là không ngờ tới, hai là không cứu được. Người lớn mật làm càn, chẳng lẽ ta nhỏ mật à?”. Bèn cười nói “Kế này rất hay, cứ để tiểu quận chúa ở đây là được”.

Tiền lão bản nói “Vâng, vâng, Vi Hương chủ nói chuyện này làm được thì nhất định là làm được. Thuộc hạ còn nghĩ sắp tới khi việc đã xong, vẫn phải trả lại tiểu quận chúa cho họ. Họ biết được trong thời gian ấy quận chúa nương nung ở trong cung, cũng không làm nhục thân phận của thị, chứ nếu nhốt dưới địa lao trong phòng mổ heo của tiểu hiệu, ngửi mùi máu bò máu heo tanh tưởi, thì không khỏi có lỗi với người ta”.

Vi Tiểu Bảo cười nói “Thì hàng ngày cứ cho thị ăn Phục linh, Đảng sâm, Hoa điều, trứng gà là xong”.

Tiền lão bản cười ha hả một tiếng rồi nói “Mà nói lại thì tiểu quận chúa tuy còn nhỏ tuổi nhưng vẫn là con gái, ở chung với mấy người đàn ông thối tha như bọn ta về thanh danh cũng không khỏi có chỗ quan ngại, chứ ở chung với Vi Hương chủ thì không hề gì”. Vi Tiểu Bảo chợt sùng sốt hỏi “Tại sao thế?”. Tiền lão bản nói “Vi Hương chủ cũng còn nhỏ tuổi, hướng chi lại là... hướng chi lại làm việc trong cung, tự nhiên... tự nhiên không có chuyện gì”, lời lẽ ấp a ấp úng, như có điều không tiện nói ra.

Vi Tiểu Bảo thấy y nét mặt nhăn nhó, ngầm nghĩ một lúc mới hiểu ra “Té ra người nói ta là thái giám, vì

thế giao tiểu quận chúa cho ta canh giữ thì không quan ngại tới thanh danh của thị. Người vẫn không biết thái giám ta là hàng giả”. Chỉ vì y không phải là thái giám thật, nên phải ngấm ngấm một lúc mới hiểu ra, nếu không Tiên lão bản nói một câu y đã hiểu ngay.

Tiên lão bản hỏi “Phòng ngủ của Vi Hương chủ trong này phải không?”, Vi Tiểu Bảo gật gật đầu. Tiên lão bản cúi xuống bế tiểu quận chúa lên bước vào trong đặt lên giường. Trong phòng vốn có một cái giường lớn, một cái giường nhỏ, sau khi Hải Đại Phú chết, Vi Tiểu Bảo đã sai khiêng cái giường nhỏ đi. Y có quá nhiều chuyện bí mật, nên không muốn tiểu thái giám ở trong nhà hầu hạ.

Tiên lão bản nói “Lúc thuộc hạ mang tiểu quận chúa vào cung đã điểm vào huyệt Thần đường, Dương cương trên lưng thị, còn điểm vào huyệt Thiên trụ sau đầu để thị không thể động đậy, không nói ra tiếng. Vi Hương chủ muốn cho thị ăn cơm thì cứ giải khai huyệt đạo, có điều tốt nhất nên điểm vào huyệt Hoàn khiêu trên đùi thị trước, để thị khỏi chạy trốn. Người của Mộc vương phủ võ công cực cao, vị tiểu cô nương này cũng biết ít nhiều võ công, cho nên không thể không đề phòng”.

Vi Tiểu Bảo định hỏi y huyệt Thần đường, huyệt Hoàn khiêu ở đâu, điểm huyệt giải huyệt thế nào, nhưng lại xoay chuyển ý nghĩ, mình là Hương chủ Thanh Mộc đường, lại là đệ tử của Tổng đà chủ, mà ngay việc điểm huyệt giải huyệt cũng không biết, há lại không khiến bọn thuộc hạ coi thường sao? Mà đối phó với một tiểu cô nương cũng không phải chuyện khó, bèn gật đầu nói “Biết rồi”.

Tiền lão bản nói “Xin Vi Hương chủ cho mượn thanh đao”. Vi Tiểu Bảo nghĩ “Người mượn đao làm gì?”, rồi rút thanh chủy thủ trong ống giày ra đưa cho y. Tiền lão bản đón lấy, rạch một nhát lên lưng con heo, không ngờ lưỡi chủy thủ vô cùng sắc bén, ngập tới tận chuôi. Tiền lão bản giật mình khen “Kiếm tốt quá!”, rồi cắt hai miếng thịt thăn, hai chân giò trước, nói “Vi Hương chủ giữ lại nướng ăn, còn bao nhiêu thì sai các tiểu công công mang xuống trù phòng thôi. Bây giờ thuộc hạ cáo từ, chuyện trong hội sẽ tùy thời tới bẩm báo với Vi Hương chủ”.

Vi Tiểu Bảo đón lấy thanh chủy thủ, nói “Được!”, rồi nhìn tiểu quận chúa trên giường một cái nói “Con nhãi này ngủ ngon thật”. Y vốn định nói “Tiểu cô nương này mà nấn ná ở đây lâu quá thì rất nguy hiểm, nếu bị người ta phát giác thì rất rắc rối”, nhưng lại nghĩ anh hùng hảo hán trong Thiên địa hội há lại sợ nguy hiểm sao? Câu ấy mà nói ra, thì không khỏi bị người ta coi thường.

Đợi Tiền lão bản qua trù phòng, Vi Tiểu Bảo vội cài then cửa, lại ra xem xét cửa sổ, thấy không có khe hở nào mới ngồi xuống cạnh giường nhìn tiểu quận chúa, chỉ thấy nàng đang mở to hai mắt nhìn nhìn lên nóc phòng, thấy Vi Tiểu Bảo bước qua vội nhắm mắt lại. Vi Tiểu Bảo cười nói “Người không nói được, không động đây được, nằm yên ở đây, không gì ngoan bằng”. Nhìn thấy quần áo trên người nàng cũng không dơ bẩn, nghĩ chắc Tiền lão bản đã rửa bụng con heo rất sạch, không

còn một chút huyết tích, lúc ấy kéo chăn đắp lên người nàng, chỉ thấy nàng da mặt trắng bệch không có chút huyết sắc, hai hàng mi dài không ngừng rung động, có lẽ trong lòng vô cùng sợ hãi, bèn cười nói “Người không cần sợ, ta không giết người đâu, qua vài hôm sẽ thả người ra thôi”.

Tiểu quận chúa mở mắt ra nhìn y một cái rồi vội vàng nhắm lại.

Vi Tiểu Bảo nghĩ thầm “Mộc vương phủ người trên giang hồ oai phong ghê gớm, hôm trước trên đường Tô Bắc gã Bạch Hàn Tùng trong phủ người vênh váo không coi lão tử ra gì, đến nay lại không phải chết dưới tay thuộc hạ của ta sao. Con bà nó...”. Nghĩ tới đó đưa tay ra nhìn, thấy trên cổ tay còn một vòng tím bầm chưa tan, vẫn hơi ê ẩm, nghĩ thầm “Bạch Hàn Phong anh trai bị giết, không có chỗ nào trút giận, bẻ tay lão tử suýt gãy xương. Thật không ngờ quận chúa nương nương của Mộc vương phủ lại rơi vào tay mình, lão tử muốn đánh thì đánh, muốn chửi thì chửi, người cũng không thể nhúc nhích nửa phân, hô hô, hô hô!”. Nghĩ tới chỗ đắc ý, không kìm được cười thành tiếng. Tiểu quận chúa nghe tiếng cười, liền mở mắt ra xem y cười gì.

Vi Tiểu Bảo nói “Người là quận chúa nương nương, rất hay ho, có phải không? Con bà người, lão tử không coi người ra gì đâu!”. Rồi bước lên nắm tai nàng kéo ba cái, lại véo mũi nàng hai cái, hô hô cười rộ.

Tiểu quận chúa hai mắt ứa lệ, hai hàng nước mắt chảy xuống. Vi Tiểu Bảo chửi “Không được khóc! Lão tử bảo người không được khóc là không được khóc!”.

Nước mắt tiểu quận chúa chảy xuống càng nhiều, Vi Tiểu Bảo chửi “Bà già độc ác, con nhãi con thối tha, nguoi còn cứng đầu à ! Mở mắt ra, nhìn ta đây này !”.

Tiểu quận chúa hai mắt càng nhắm chặt. Vi Tiểu Bảo nói “Hô, nguoi tưởng đây là Mộc vương phủ à, con bà nguoi, bốn đại gia tướng Lưu Bạch Phương Tô trong nhà nguoi có cái gì hay ho con mẹ nó, rốt lại cũng có ngày gặp phải lão tử, sẽ chém từng đứa từng đứa thành thịt băm”. Rồi cao giọng quát “Nguoi có mở mắt ra không?”. Tiểu quận chúa lại cố sức nhắm nghiền hai mắt. Vi Tiểu Bảo nói “Được, nguoi không muốn mở mắt, vậy thì cần hai tròng mắt thối tha ấy làm gì ? Chẳng bằng khoét đi để lão tử nhắm ruợu”, rồi nhấc thanh chủy thủ lên, để ngang lưỡi dao liếc lên da mắt nàng mấy nhát. Tiểu quận chúa toàn thân run lên, nhưng vẫn không mở mắt ra.

Vi Tiểu Bảo không biết làm sao, bèn nói “Nguoi không mở mắt ra, nhưng ta cứ muốn nguoi mở mắt ra, hai chúng ta cứ chờ đấy, xem quận chúa nương nương nguoi lợi hại hay thằng tiểu lưu manh, tiểu khiêu hóa ta lợi hại. Ta cứ tạm thời không khoét mắt nguoi, khoét đi thì kể như nguoi thắng, vĩnh viễn không thể nhìn ta nữa. Ta cứ lấy mũi dao chạm khắc lên mặt nguoi, má trái khắc một con rùa đen nhỏ, má phải khắc một bãi cút trâu. Đến khi liền da thành sẹo rồi, lúc nguoi ra ngoài đường, hàng ngàn hàng vạn nguoi sẽ vây quanh giương kính Tây dương lên, mọi người đều nói : Đẹp quá, đẹp quá, tới đây mà xem người đẹp nhỏ trong Mộc vương phủ này, trên má trái có một con rùa đen, trên má phải có một bãi cút trâu. Rốt lại nguoi có mở mắt ra không?”.

Tiểu quận chúa toàn thân không thể động đậy, chỉ có thể tùy ý nhắm mở hai mắt, nghe Vi Tiểu Bảo nói thế, mắt càng nhắm nghiền.

Vi Tiểu Bảo nói một mình “Té ra con dĩ thối tha này hiềm vì mặt thị không đẹp, muốn mình trang điểm cho. Được, mình cứ trở một con rùa đen trước đã !”. Rồi mở nắp nghiền trên bàn mài mực, cầm bút chấm vào. Những bút nghiền này là của Hải lão công, Vi Tiểu Bảo cả đời chưa từng cầm tới quản bút, lúc ấy cầm bút như cầm đũa, vẽ một con rùa đen lên mặt tiểu quận chúa.

Vi Tiểu Bảo nói “Ta cứ dùng bút vẽ trước rồi sẽ dùng dao khắc, cũng như người ta khắc con dấu vậy. Đúng, đúng, quận chúa nương nương, chúng ta khắc xong, ta sẽ dắt người ra phố lớn ở Trường An Môn, rao lớn : Có vị khách quan nào muốn in rùa đen không ? Ba đồng một tờ ! Ta sẽ bôi mực đen lên mặt người, ai đưa ba đồng thì ta lấy một tờ giấy trắng in lên mặt người một cái là có một con rùa đen, rất là mau lẹ ! Mỗi ngày chắc chắn có thể in được một trăm tờ, được ba trăm đồng tiền đồng, cũng đủ tiêu rồi”.

Y vừa vẽ nguệch ngoạc vừa nhìn trộm tiểu quận chúa, thấy nàng lông mi không ngừng rung rung, rõ ràng vừa tức giận vừa sợ hãi. Y vô cùng đắc ý, nói “Ờ, má phải khắc một bãi cút trâu, nhưng không ai lại bỏ tiền ra mua cút trâu, không bằng cứ khắc một con heo mập, vừa mập vừa ngu, làm ăn nhất định rất khá”. Rồi nhắc bút lên, nguệch ngoạc lên má phải của nàng một hồi, đúng là vẽ ra một con vật có bốn cái chân một cái đuôi, nhưng không biết là giống con mèo hay con chó. Y buông bút xuống, cầm một con dao rọc giấy bằng bạc lên, khẽ

đặt mũi nhọn lên mặt tiểu quận chúa, quát “Người mà không mở mắt ra, thì ta khắc đấy ! Ta cứ khắc con rùa đen trước, còn con heo mập thì chưa khắc vội”.

Tiểu quận chúa nước mắt như suối nhưng vẫn không chịu mở mắt ra. Vì Tiểu Bảo không biết làm sao, nhưng không chịu thua, khẽ rạch mũi dao vài đường lên mặt nàng. Mũi dao thật ra rất cùn, da mặt tiểu quận chúa tuy mịn màng song không hề bị thương, nhưng nàng hoảng sợ, chỉ cho là kẻ ác đã dùng dao chạm trở lên mặt mình, khí uất xông lên, lập tức ngất đi.

Vi Tiểu Bảo thấy thần sắc của nàng khác lạ, sợ nàng bị hăm dọa sợ quá đã chết, giật nảy mình, đưa tay vào dưới mũi nàng, may là vẫn còn thở, liền nói “Con đi con thối tha giả chết à?”, ngẫm nghĩ “Người chết cũng không mở mắt ra, chẳng lẽ ta chịu thua người sao ? Chúng ta cười lừa xem hát, cứ dợt đấy, Vi Tiểu Bảo không chịu thua con đi con thối tha người đâu”. Rồi lấy ra một cái khăn ướt lau mực trên mặt nàng, lau đi lau lại ba lần mới sạch. Chỉ thấy nàng mày nhạt mi dài, miệng nhỏ mũi cao, dung mạo xinh đẹp, bèn nói một mình “Người là quận chúa nương nương, trong lòng nhất định coi thường tiểu thái giám ta, ta cũng coi thường người, mọi người còn chưa hòa sao ?”.

Qua một lúc, tiểu quận chúa từ từ tỉnh lại, vừa mở mắt ra, chợt thấy hai con mắt của Vi Tiểu Bảo cách mắt nàng không đầy một thước, đang trừng trừng trợn trợn nhìn nàng, bất giác hoảng sợ, vội nhắm mắt lại.

Vi Tiểu Bảo hô hô cười rộ, nói “Cuối cùng người đã mở mắt ra nhìn ta rồi, là lão tử thắng, có đúng không ?”.

Y cảm thấy mình thắng, trong lòng cao hứng, chỉ là tiểu quân chúa không nói được, không khỏi có chỗ mất vui, muốn giải huyết cho nàng nhưng không biết cách, bèn nói “Người bị người ta điểm huyết, nếu không giải được thì không thể ăn cơm, há không chết đói sao ? Ta định giải huyết cho người, có điều cách giải huyết trước kia đã học qua nhưng bây giờ lại quên rồi. Người biết cách không ? Nếu không biết thì cứ chờ ra không động đây, nếu biết thì chớp mắt ba cái”.

Y đưa mắt nhìn tiểu quân chúa, chỉ thấy mi mắt nàng không hề động đây, qua một lúc đột nhiên từ từ chớp mắt ba cái.

Vi Tiểu Bảo cả mừng, nói “Ta cứ nói người trong Mộc vương phủ đã là họ Mộc thì nhất định người nào cũng là khúc gỗ, ngu ngu ngốc ngốc, cái gì cũng không biết, té ra khúc gỗ nhỏ nhà người còn biết giải huyết”. Bèn bế nàng ra đặt ngồi vào ghế, nói “Người nhìn đây, ta sẽ chỉ vào các bộ vị trên người người, nếu chỉ đúng thì người chớp mắt ba cái, không đúng thì người cứ mở to mắt không được động đây. Ta tìm được bộ vị giải huyết, sẽ giải khai huyết đạo cho người, có hiểu không ? Nếu hiểu thì chớp mắt đi”. Tiểu quân chúa liền chớp mắt ba cái.

Vi Tiểu Bảo gật đầu nói “Tốt lắm ! Ta chỉ đây”. Vi Tiểu Bảo đưa tay chỉ vào ngực phải nàng, hỏi “Chỗ này phải không?”. Tiểu quân chúa lập tức đỏ bừng mặt, hai mắt mở to, đâu dám chớp một cái ? Vi Tiểu Bảo lại chỉ vào ngực trái nàng, hỏi “Chỗ này phải không?”. Tiểu quân chúa mặt càng đỏ hơn, mắt mở lâu quá nhìn không được chớp chớp. Vi Tiểu Bảo, cao giọng nói “À, té ra là chỗ này !”. Tiểu quân chúa vội mở to mắt, vừa xấu hổ

vừa hoảng hốt. Hai người đều mười bốn mười lăm tuổi, về chuyện nam nữ như biết mà không phải là biết, nhưng con gái sớm biết việc người hơn, Vi Tiểu Bảo lại lớn lên trong kỹ viện, bình thời đã nhiều lần nhìn thấy cử chỉ ngả ngón của khách chơi và kỹ nữ, tuy không hiểu rõ, nhưng vẫn biết những hành động như thế rất là thỏa đáng.

Vi Tiểu Bảo thấy nàng phát hoảng, dắc ý nghênh ngang, cảm thấy nổi nhục ở Dương Liễu Hồ đồng hôm qua đến lúc ấy đều đã được báo thù tiết hận. Y chỉ chỗ khắp người tiểu quận chúa, tiểu quận chúa liễu mạng mở to mắt không dám chớp, chỉ sợ không cẩn thận chớp mắt một cái thì có chuyện lớn xảy ra, không bao lâu trên đầu mũi đã lấm tẩm mồ hôi. May là lúc ấy ngón tay Vi Tiểu Bảo chỉ vào nách trái nàng, đó đúng là chỗ giải khai huyết đạo, vội vàng chớp mắt ba cái, trong lòng chột trút được gánh nặng, thở ra một hơi.

Vi Tiểu Bảo nói “Hô hô, quả nhiên là chỗ này, lão tử cũng không phải không biết, chỉ là trí nhớ kém cỏi, nhất thời chột quên mất”. Nghĩ thầm “Giải khai huyết đạo cho thị xong, không biết thị võ công ra sao, nếu con a đầu này ra tay đánh người thì cũng phiền lắm”. Bèn quay vào lấy hai sợi dây lưng trói chặt hai chân nàng, lại buộc hai tay nàng vào lưng ghế phía sau.

Tiểu quận chúa không biết y muốn hành hạ thế nào, trên mặt không giấu được vẻ vô cùng hoảng sợ. Vi Tiểu Bảo cười nói “Người sợ ta, có phải không? Người đã sợ thì lão tử sẽ giải khai huyết đạo cho người”, rồi đưa tay vào nách trái nàng gãi nhẹ mấy cái.

Tiểu quận chúa nhột không sao chịu nổi, nhưng lại không sao động đây, mặt lại đỏ bừng lên.

Vì Tiểu Bảo nói “Chuyện điểm huyết giải huyết, ta vốn coi như trò chơi, chỉ có điều lão tử gần đây quá bận rộn, chuyện nhỏ mọn này cũng không để ý nên quên gần hết. Có phải giải huyết như thế này không?”, nói xong day vào nách nàng mấy cái.

Tiểu quận chúa lại thấy vô cùng nhột nhạt, trên mặt hơi có vẻ tức giận.

Vì Tiểu Bảo nói “Đây là thủ pháp giải huyết cao thâm thượng thừa của ta. Thủ pháp thượng thừa dùng với hạng người thượng thừa mới được. Con nha đầu ngươi không phải là hạng người thượng thừa, dùng thủ pháp hạng nhất với người không có chút hiệu quả nào. Được, ta thử dùng thủ pháp hạng hai xem sao”, rồi đưa tay xĩa vào nách nàng mấy cái.

Tiểu quận chúa vừa đau vừa nhột, nước mắt lại vòng quanh.

Vì Tiểu Bảo nói “Hừ, thủ pháp hạng hai cũng không được, chẳng lẽ ngươi là a đầu hạng ba à ? Không còn cách nào, đành phải dùng thủ pháp hạng ba vậy”, rồi xòe tay vỗ vào nách nàng một hồi, vẫn không có kết quả gì.

Điểm huyết là công phu thượng thừa trong võ học. Người võ công rất cao thâm, qua sự chỉ điểm của bậc danh sư, khổ luyện vài năm mới bắt đầu có thành tựu. Giải huyết và điểm huyết là hai mặt của một việc, biết điểm huyết mới có thể giải huyết, nhận huyết đã phải chính

xác, kinh lực trên ngón tay lại cần phải có nội công gồm đủ cương nhu mới có thể phong tỏa hay giải khai huyết đạo của người khác. Vì Tiểu Bảo đã không có nội công, lại chưa từng luyện qua cách thức điểm huyết giải huyết, thì làm sao có thể giải khai huyết đạo cho tiểu quận chúa ?

Đánh võ không được, lại đối qua cầu, cầu cũng không được, đành đối qua véo. Tiểu quận chúa vừa giận vừa hoảng, nhìn không được nước mắt rờn rờn. Vì Tiểu Bảo lúc ấy không có ý hành hạ nàng, nhưng bận rộn suốt nửa ngày vẫn không giải khai được huyết đạo cho nàng, toát cả mồ hôi trán, không khỏi then quá hóa giận, nói “Ngay thủ pháp hạng tám ta cũng đã sử dụng, nhưng cũng như chuột kéo rùa, không làm được gì, chẳng lẽ ngươi là a đầu hạng chín sao ? Lão tử là người rất có thân phận, rất có lai lịch, quyết không chịu sử dụng võ công hạng chín. Xem ra người trong Mộc vương phủ các ngươi đều là khúc gỗ mục con mẹ nó, đầu gỗ óc gỗ, vô tri vô giác. Ta nói với ngươi, bây giờ ta không kể tới thân phận nữa, cứ dùng võ công hạng chín thử với loại đi con hạng chín nhà ngươi vậy”.

Lúc ấy y cong ngón tay giữa, dùng ngón cái đè chặt, dùng sức búng vào dưới nách tiểu quận chúa, nói “Đây là Búng hoa bông”, rồi hát “Phách phách phách, búng hoa bông. Hoa bông thối, rang đậu đen. Đậu đen cháy, giã hồ tiêu. Hồ tiêu cay, dựng bảo tháp. Bảo tháp nhọn, đâm lên trời. Trời đổ mưa, đất trơn lù. Tron ngà thẳng Cả tổ tiên mười bảy mười tám đời nhà Mộc vương phủ đầu gỗ óc gỗ, đầu chó óc chó nhà ngươi”.

Y nói một câu thì búng một cái, búng liên tiếp mười mấy cái, nói tới chữ “ngươi” thì tiểu quận chúa “òà” một tiếng khóc rống lên.

Vì Tiểu Bảo cả mừng nhảy bật lên, nhảy nhót cười nói “Ta nói nhé, té ra tiểu a đầu trong Mộc vương phủ quả nhiên là đồ hạng chín, không dùng võ công hạng chín đối phó không xong”.

Tiểu quận chúa khóc nói “Người... người... mới là hạng hạng hạng... hạng chín”, thanh âm trong trẻo yêu kiều, mang theo khẩu âm Vân Nam thánh thót, quả thật dễ nghe không sao nói xiết.

Vì Tiểu Bảo bóp cổ họng, nhại giọng nàng nói “Người... người... mới là hạng hạng hạng... hạng chín”, nói xong hô hô cười rộ.

Nguyên là y co ngón tay búng bừa, đều trúng vào huyết Dịch uyên dưới nách tiểu quận chúa. Huyết Dịch uyên thuộc Túc Thiếu dương đảm kinh, ở dưới nách ba thốn. Các huyết trên đầu người ta như Ty không trúc, Dương bạch, Lâm khắp đều thuộc kinh mạch này. Y nào cào nào véo, nào đánh nào búng vào huyết Dịch uyên, thủ kinh tuy không đủ nhưng làm một hồi lâu thì các huyết trên đầu tiểu quận chúa đều hoạt động, nói chuyện không còn bị trở ngại nữa.

Vì Tiểu Bảo thấy rõ ràng đã giải khai huyết được huyết đạo cho tiểu quận chúa, mừng rỡ khôn xiết, lòng thù hận đối với Mộc vương phủ đã tiêu tan quá nửa, nói “Ta đói rồi, nghĩ chắc người cũng không no, để ta lấy cho người cái gì ăn đã”. Y vốn tham ăn, lại là người đứng đầu Thượng thiện giám, dám thái giám thuộc hạ ninh nọt y, dẫn trù phòng hàng ngày đưa tới các thức điểm tâm tươi mới ngon lành. Y hàng ngày chơi rong ngoài phố, các thức bánh trái kẹo mứt trên phố cũng cứ thấy

là mua, vì thế trong phòng đầy những vò, hủ, giỏ, hộp đựng đủ thứ kẹo bánh linh tinh. Một thiếu niên mười mấy tuổi, trong tay có mấy mươi vạn lượng bạc, bình sinh lại là kẻ bừa bãi phung phí, lẽ nào lại không mua đủ thứ kẹo bánh linh tinh ?

Y lấy bánh kẹo ra, nói “Đây là bánh đậu xanh mai cô, người ăn thử một cái xem”, tiểu quận chúa lắc lắc đầu. Vì Tiểu Bảo lấy ra một cái hộp, mở nắp ra nói “Đây là oản đậu vàng nổi tiếng ở Bắc Kinh, chỗ Vân Nam các người nhất định không có, ăn một cái nhé !”, tiểu quận chúa lại lắc lắc đầu. Vì Tiểu Bảo muốn khoe khoang, đem các thức bánh trái kẹo mứt ra chất đầy trên bàn, nói “Người nhìn xem, ta có nhiều thức ăn ngon lành không ? Cho dù người là quận chúa trong Một vương phủ thì có quá nửa là trước nay cũng chưa từng ăn qua bấy nhiêu thức ăn thế này. Nếu người không thích ăn đồ ngọt, thì cứ ăn thử bánh cuốn dầu thông của trù phòng bọn ta, vừa thơm vừa béo, trên đời ít có. Ngay hoàng thượng cũng thích ăn, người cứ ăn thử một cái, đảm bảo người sẽ thích”.

Tiểu quận chúa lại lắc lắc đầu. Vì Tiểu Bảo liên tiếp mang ra bảy tám món bánh mứt ngon nhất, nhưng tiểu quận chúa vẫn cứ lắc đầu.

Đến lúc ấy Vì Tiểu Bảo khí tức xông lên, chửi “Con đi thói tha, mồm mép cứ điều như thế, cái này không ăn, cái kia không ăn, rốt lại người đòi ăn cái gì hử ?”. Tiểu quận chúa nói “Ta... ta không ăn gì cả...”, chỉ nói một câu rồi nức nức nở nở bật khóc. Vì Tiểu Bảo thấy nàng khóc lại mềm lòng, nói “Người không ăn gì cả, lại không chết đói sao ?”. Tiểu quận chúa nói “Ta... ta thà

chịu chết đói". Vi Tiểu Bảo nói "Ta thì không tin người tha chịu chết đói".

Đúng lúc ấy, ở ngoài có người gõ cửa khe khẽ. Vi Tiểu Bảo biết là tiểu thái giám đưa cơm tối, sợ tiểu quân chúa kêu âm lên làm kinh động người ngoài, bèn lấy một cái khăn tay buộc chặt miệng nàng rồi mới ra mở cửa, dặn tiểu thái giám "Hôm nay ta muốn ăn cơm Vân Nam, người bảo trù phòng nấu dưa tới đây ngay", tiểu thái giám vâng dạ rồi đi.

Vi Tiểu Bảo bung mâm cơm vào phòng, cởi cái khăn bịt miệng tiểu quân chúa ra, ngồi xuống trước mặt nàng cười nói "Người không ăn nhưng ta thì phải ăn. Ờ, đây là thịt bò lui tương, đây là cá nấu hèm, đây là thịt băm tỏi, còn có nem Trấn Giang, chạo tôm càng xanh, bát canh chân gà này đúng là ngon không gì sánh bằng. Ngon thật, ngon thật!". Y múc canh ra húp, cố ý chẹp chẹp thành tiếng, lúc đưa mắt nhìn trộm tiểu quân chúa, chỉ thấy nàng nước mắt thánh thót rơi xuống, không hề có vẻ thèm thuồng.

Đến lúc ấy Vi Tiểu Bảo vẫn còn hứng thú trêu ghẹo, nghênh ngang nói "Té ra tiểu a đầu hạng chín chỉ thích ăn cá ươn, thịt thối, trứng gà ung hạng chín. Những thức ăn bánh kẹo ngon lành này của ta vốn là để người thượng đẳng hạng nhất ăn. Để ta bảo người lấy một ít cá ươn, thịt thối, trứng gà ung, đậu hủ thiêu cho người ăn". Tiểu quân chúa nói "Ta không ăn trứng gà ung, đậu hủ thiêu". Vi Tiểu Bảo gật đầu nói "À, té ra người thích ăn cá ươn, thịt thối". Tiểu quân chúa nói "Người chỉ thích nói vậy. Ta cũng không ăn cá ươn, thịt thối".

Vi Tiểu Bảo gấp mấy miếng chạo tôm, ăn một cái nem, lớn tiếng khen "Ngon quá!". Thấy tiểu quân chúa

thủy chung vẫn không động tâm, bèn buông dưa xuống, trong bụng thầm tính toán làm thế nào để nàng mở miệng xin mình cho ăn.

Qua một lúc, tiểu thái giám lại đưa com tới, nói “Quê công công, nhà bếp dặn tiểu nhân bắmlại với công công, món canh Quá kiêu mẽ tuyến này nóng lắm, nhìn thì không thấy bốc hơi chứ thật ra đang sôi đấy. Món chân giò sấu Tuyên Thành này nướng với Tiền liên tử tẩm đường, gấp quá có khi chưa thật mềm, xin công công bỏ qua. Món này là gỏi đen Vân Nam. Đĩa này là khô cá công ở Nhĩ Hải Đại Lý, tuy không phải cá tươi nhưng mười phần quý báu, rán bằng dầu hoa hồng Vân Nam. Trong bình là trà bọt Phổ Nhĩ ở Vân Nam. Nhà bếp nói món gà hấp Vân Nam phải hơn hai giờ mới chín, chỉ còn cách buổi chiều sẽ đưa tới cho Quê công công lão nhân gia người”.

Vi Tiểu Bảo gật gật đầu, đợi tiểu thái giám đi rồi, bèn mang thức ăn vào phòng.

Ngự trù phòng trong khoảnh khắc đã làm xong bốn món ăn Vân Nam, cũng có thể nói là công lực mười phần thâm hậu. Nguyên là Ngô Tam Quế làm Bình Tây vương ở Vân Nam, tuy rất hống hách, nhưng gặp dịp lễ tết tiến cống cho hoàng thất, tặng biếu cho vương công đại thần thì vô cùng hậu hĩnh, gấp mười các tỉnh khác, vì thế những người nói tốt cho y trong triều đình quả thật không ít. Ngô Tam Quế tiến cống cho hoàng đế, ngoài những phẩm vật quý báu như vàng bạc châu báu, ngà voi sừng tê, thì các thổ sản ở Vân Nam cũng cái gì cần có đều có. Chính vì thế nên nếu Ngự trù phòng muốn làm mấy món ăn Vân Nam trong khoảnh khắc thì hoàn toàn không có gì khó.

Tiểu quận chúa vốn đã đói, nhìn thấy thức ăn ở quê mình, nhìn không được động tâm, chỉ là nàng bị Vi Tiểu Bảo khinh rẻ hà hiếp quá đáng, không muốn vì thế mà khuất phục, nên rốt lại quyết ý “Bất kể gã tiểu ác nhân này dụ dỗ thế nào, mình cũng không ăn”.

Vi Tiểu Bảo cầm đũa gấp một miếng giò sấy Tuyên Thành màu hồng thơm phức đưa tới miệng tiểu quận chúa, cười nói “Há miệng ra nào!”. Tiểu quận chúa cắn chặt răng, Vi Tiểu Bảo quệt miếng giò sấy nướng lên môi nàng mấy cái khiến môi nàng dính đầy dầu mỡ, cười nói “Người ngoan ngoan ăn miếng giò sấy này thì ta sẽ giải khai huyết đạo trên tay ngươi”. Tiểu quận chúa cắn chặt răng lắc lắc đầu.

Vi Tiểu Bảo buông miếng giò sấy xuống, bung bát canh lên, hung dữ nói “Bát canh này rất nóng, nếu ngươi chịu ăn thì chờ nguội đi một chút ta sẽ từng thìa từng thìa đút cho ngươi. Người không ăn phải không? Hừ, hừ!”, tay trái vươn ra bóp mũi nàng.

Tiểu quận chúa nghẹt thở, đành há miệng ra, Vi Tiểu Bảo tay phải múc một thìa canh đút vào miệng nàng, nói “Ta sẽ cứ thế này đổ bát canh nóng này xuống, cho ruột ngươi chín luôn!”, để tiểu quận chúa thở vài hơi mới rút thìa ra khỏi miệng nàng, buông tay trái ra.

Tiểu quận chúa biết canh Quá kiều mễ tuyển có một nửa là dầu, nóng hơn canh bình thường gấp mấy lần, nếu đổ vào cổ họng như thế chỉ e chín ruột mà chết thật, khóc nói “Người chạm khắc lên mặt ta, ta... ta không muốn sống nữa. Xấu xí như thế...”.

Vi Tiểu Bảo nghĩ bụng “Té ra người cho rằng ta đã chạm lên mặt người một con rùa đen thật”, bèn cười khể nói “Mặt người tuy đã chạm khắc, nhưng con rùa đen ấy rất đẹp, người mà ra đường, đảm bảo mọi người đều khen âm lên!”. Tiểu quận chúa khóc nói “Khó coi chết đi, ta... ta thà là chết”. Vi Tiểu Bảo nói “Ờ, một con rùa đen xinh xắn như thế mà người lại không muốn, nếu sớm biết thế này thì ta cũng không cần phải tốn bấy nhiêu tâm huyết để chạm trở lên mặt người”.

Tiểu quận chúa nói “Chạm trở cái gì ? Ta... ta lại không phải là khúc gỗ”. Vi Tiểu Bảo nói “Người rõ ràng họ Mộc, sao lại không phải là khúc gỗ?”. Tiểu quận chúa nói “Chữ Mộc trong họ ta là chữ Mộc có ba chấm thủy, không phải chữ Mộc là gỗ”. Vi Tiểu Bảo cũng không biết hai chữ Mộc ấy có gì khác nhau, bèn nói “Khúc gỗ ngâm trong nước thì chẳng qua chỉ là một khúc gỗ mục thôi”. Tiểu quận chúa lại bật khóc.

Vi Tiểu Bảo nói “Vậy cần gì phải khóc mãi như vậy? Người gọi ta ba tiếng hảo ca ca, ta sẽ sửa mặt cho người, bỏ con rùa đen đi, không còn chút dấu vết gì”. Tiểu quận chúa chợt đỏ mặt, nói “Làm sao cắt đi được? Mà cứ cho là cắt đi được, thì mặt ta sẽ ra sao?”. Vi Tiểu Bảo nói “Ta có linh đan diệu dược, anh hùng hảo hán hạng nhất thì khó chữa, chứ người là a đầu hạng chín, sửa mặt người thật không gì dễ hơn”. Tiểu quận chúa nói “Ta không tin. Người chỉ thích chê bai người ta thôi”. Vi Tiểu Bảo nói “Người có gọi không?”. Tiểu quận chúa đỏ mặt lắc lắc đầu.

Vi Tiểu Bảo thấy nàng dáng vẻ yêu kiều, không kìm được hơi động tâm, nói “Con rùa đen mới khắc chưa lâu,

sửa chữa rất dễ. Thời gian càng dài mà muốn sửa chữa, nếu để lại một cái đuôi rùa không xóa được, chỉ e sắp tới người phải hối hận". Tiểu quận chúa tuy nửa tin nửa ngờ nhưng vẫn muốn thử một lần, nếu đúng như lời y nói thì sắp tới trên mặt còn sót lại một cái đuôi rùa, như thế vẫn rất khó coi, lúc ấy mặt đỏ bừng, thỏ thẻ nói "Người... người không lừa ta chứ?". Vì Tiểu Bảo nói "Ta lừa người làm gì? Người gọi càng sớm, thì ta động thủ càng sớm, mặt người càng dễ sửa cho đẹp, ngoan ngoan gọi mau đi!".

Tiểu quận chúa nói "Nếu ta... ta gọi rồi, mà người sửa không được thì sao?". Vì Tiểu Bảo nói "Vậy thì ta sẽ đến gấp đôi, gọi người sáu tiếng Hảo muội muội!". Tiểu quận chúa lại đỏ bừng mặt, nói "Người rất xấu xa, ta không gọi!". Vì Tiểu Bảo nói "Được rồi! Nếu người không yên tâm, thì chúng ta chia ra mà gọi, người cứ gọi ta một tiếng hảo ca ca trước, khi nào ta sửa xong, người gọi tiếng thứ hai. Ta lấy gương đưa người soi, nếu quả nhiên không còn một chút sẹo nào, người vô cùng vừa ý, thì sẽ gọi tiếng thứ ba. Biết đâu người vui quá lại gọi luôn một hơi hơn mười tiếng chưa biết chừng". Tiểu quận chúa nói "Không, không, người bảo gọi ba tiếng, tại sao lại thêm?". Vì Tiểu Bảo cười khê nói "Được, ba tiếng thì ba tiếng, vậy người gọi mau đi!". Tiểu quận chúa môi mấp máy, nhưng vẫn không gọi thành tiếng được.

Vì Tiểu Bảo nói "Gọi một câu hảo ca ca thì có đáng gì? Lại không phải bắt người gọi hảo lão công, Thân thân lão công. Người còn không gọi, thì giá của ta cũng càng lúc càng cao đấy". Tiểu quận chúa rất sợ bắt mình gọi là lão công lão công gì đó, ấp a ấp úng nói "Ta gọi

một tiếng trước, chờ người chữa khỏi xong, ta sẽ gọi hai tiếng... hai tiếng sau". Vì Tiểu Bảo thở dài một tiếng, nói "Ồ, người thật là biết trả giá, tiền trước tiền sau thì cũng là tiền. Vậy người gọi đi!".

Tiểu quận chúa nhắm mắt, khe khẽ gọi "Hảo...", chữ hảo này quả thật nhỏ như tiếng muỗi kêu, chỉ cần hơi lảng tai một chút thì có thể không nghe thấy, nhưng chỉ bấy nhiêu mà nàng cũng đã xấu hổ đỏ bừng mặt.

Vì Tiểu Bảo tặc lưỡi nói "Lối gọi ấy đúng là yếu quá, trừ đầu khấu đuôi, có còn được bao nhiêu đâu? Cũng không biết trong lòng người muốn gọi cái gì sau chữ hảo, hảo tiểu tặc cũng là hảo, hảo Vương bát cũng là hảo". Tiểu quận chúa vội nói "Không phải đâu, trong lòng ta nghĩ chính... chính là hai chữ ấy, ta không lừa người, quả thật không lừa người mà". Vì Tiểu Bảo nói "Vậy hai chữ ấy là gì? Rùa đen phải không, là tiểu tặc phải không?".

Tiểu quận chúa nói "Không, không... là ca...", nói được một chữ ca, vội vàng im bặt.

Vì Tiểu Bảo cười nói "Tốt lắm, kể như là người có lương tâm, vậy lúc ta sửa mặt cho người, thì phải dùng thủ đoạn hạng nhất, mời thợ nề tới sửa hang chó, trả tiền hạng nhất, thợ nề sẽ dùng thủ đoạn hạng nhất, nếu trả tiền quá thấp, thợ nề sẽ dùng mấy cục gạch nát lấp lại, vội cũng không trát lên, há không phải rất khó coi sao?".

Tiểu quận chúa nói "Người ta đã gọi rồi, người còn cười ta là hang chó, gạch vụn".

Vì Tiểu Bảo hô hô cười rộ, nói "Ta ví dụ thế thôi". Rồi mở rương của Hải lão công, lấy rương thuốc ra, đem

mấy mươi bình thuốc đặt hết lên bàn, mỗi bình đều rắc ra một ít thuốc bột, làm như đang ngưng thần suy nghĩ điều chế phân lượng tễ thuốc.

Tiểu quận chúa vốn chỉ tin ba phần, nhìn thấy bình thuốc nhiều như thế, không khỏi lại tin thêm hai phần.

Vì Tiểu Bảo lấy bột thuốc cho vào bát thuốc, đem ra ngoài phòng, đổ ra giấy gói lại giấu vào trong bọc, kế lấy một cái bánh đậu xanh, một cái oản đậu vàng, lại móc một miếng nhân hạt sen trong một cái bánh trung thu Quảng Đông, rửa sạch bát không còn một chút bột thuốc mới cho nhân hạt sen, bánh đậu xanh, oản đậu vàng vào giã nát, lại thêm hai thìa mật đường, tâm niệm nhất động, lại nhổ hai bãi nước bọt lớn vào trộn đều lên, cầm vào phòng nói “Đây là cao Sinh cơ, trong này có vô số linh đan diệu dược”.

Y ngẫm nghĩ một lúc, lại nói “Mặt ngươi là do ta khắc, cho dù khôi phục lại nguyên trạng thì chẳng qua cũng chỉ được như lúc đầu, ngươi cũng không thấy cái giỏi của ta”, bèn lấy cái mũ mua trong cửa hiệu châu báu hôm trước rút bốn viên minh châu trên mũ ra, đặt vào lòng bàn tay trái hỏi tiểu quận chúa “Viên ngọc này thế nào?”.

Tiểu quận chúa tổ tiên đời đời được tập tước vương, tuy lúc ra đời thì Mộc gia đã suy sụp, nhưng con gái cung nhà thế gia kiến thức rất lại cũng không phải tầm thường, thấy bốn viên ngọc ấy đều to bằng đầu ngón tay út, lấp lóe trong lòng bàn tay y, phát ra ánh sáng dịu mắt, rõ ràng không phải giả, liền khen “Ngọc này đẹp quá, bốn viên to nhỏ bằng nhau, thật là khó có !”.

Vi Tiểu Bảo rất đắc ý, nói “Đây là cái mũ hôm qua ta mua mất hai ngàn chín trăm lượng bạc, rất quý báu, có phải không?”. Bốn viên ngọc này tuy quý báu nhưng cũng không tới hai ngàn chín trăm lượng bạc, thật ra chỉ có chín trăm lượng, y nói thêm hai ngàn lượng. Lúc ấy lại lấy ra một cái bát thuốc bỏ ngọc vào, lắc lắc mấy cái, ngọc chạm vào bát thuốc lập tức vang thành tiếng. Vi Tiểu Bảo nhấc cái chày đá lên, một chày giã mạnh xuống.

Tiểu quận chúa “A” một tiếng, bật kêu lên, hỏi “Người làm gì thế?”.

Vi Tiểu Bảo thấy vẻ mặt nàng nghiêm trọng, khuôn mặt đỏ bừng đầy vẻ kinh ngạc, lại càng ý khí ngênh ngang. Y khoe khoang giàu có vốn là muốn đổi lấy sự kinh ngạc, lập tức giã luôn mấy nhát, giã nát bốn viên ngọc, sau đó không ngừng xoay cái chày, nghiền ngọc nát vụn ra, nói “Nếu ta chỉ sửa mặt người cho khôi phục lại nguyên trạng thì không làm rõ được bản lĩnh của Vi... của Tiểu Quế tử công công ta, nhất định phải làm cho mặt người đẹp hơn trước kia gấp mười lần, thì người mới cam tâm nguyện ý gọi mười tiếng Hảo ca ca, không hề miễn cưỡng”.

Tiểu quận chúa nói “Ba tiếng thôi ! Tại sao lại đổi thành mười tiếng?”.

Vi Tiểu Bảo cười khẽ một tiếng, trút bột trân châu vào bát bánh đậu xanh, oản đậu vàng và nhân hạt sen, mật đường thêm nước bột trộn chung, dùng chày giã thuốc trộn đều. Tiểu quận chúa mở to mắt, không biết y giở trò gì, thấy y nghiền nát bốn viên minh châu, thì loại cao này quý giá thế nào có thể đoán được.

Vi Tiểu Bảo nói “Bốn viên ngọc tuy quý, nhưng so ra thì bột thuốc này mới là vô giá, cũng không đáng gì. Dung mạo của người vốn không kém, nhưng không thể nói là hạng nhất thiên hạ, sau khi đắp thuốc cao này của ta, có quá nửa là sẽ trở thành một người thiên hạ vô song, hoa thẹn nguyệt nhường...”. Tiểu quận chúa nói “Hoa nhường nguyệt thẹn...”. Nàng nghe Vi Tiểu Bảo nói sai, thuận miệng cải chính, nhưng vừa buột miệng nói ra, bất giác cảm thấy rất không hay. Vi Tiểu Bảo nói sai thành ngữ là chuyện cơm bữa nên không hề để ý, nói “Không sai, biến thành một tiểu mỹ nhân hoa nhường nguyệt thẹn, như thế mới hay”. Nói xong bèn vốc mớ hồ bánh bột và trân châu lên trát vào mặt nàng.

Tiểu quận chúa không nói gì, để mặc y trát bừa, trong khoảnh khắc, cả khuôn mặt ngoài mắt tai mũi miệng đều bị y trát một lớp dày, chỉ cảm thấy mùi hương thơm sực nức, hoàn toàn không thấy mùi thuốc, cũng không cảm thấy khó chịu.

Vi Tiểu Bảo thấy nàng mắc lừa, bấm bụng nhin cười, nghĩ thầm “Trong tể thuốc cao này ta không cho một ít nước tiểu vào, tính ra là còn khách khí, đó là còn nể mặt Mộc Vương gia Mộc Anh tổ tiên của người, y là khai quốc công thần, Vi Tiểu Bảo nhường y ba phân”.

Vi Tiểu Bảo bôi xong thuốc cao, rửa sạch tay, nói “Chờ cao khô đi, ta sẽ dùng bột thuốc kỳ diệu rửa cho người, ba lần tẩy rửa, thì người không hoa thẹn... hoa nhường nguyệt thẹn không xong”.

Tiểu quận chúa nghĩ thầm “Cái gì mà không hoa nhường nguyệt thẹn không xong, câu này thật lạ lùng.

Bèn hỏi “Tại sao phải ba lần?”. Vi Tiểu Bảo nói “Ba lần còn là ít đấy, người ta làm thuốc còn phải chín lần chung cất, chín lần phơi khô kia, cho dù là nướng thịt chó, cũng phải lật qua lật lại ba lần”. Tiểu quận chúa tức tối nói “Người lại chửi ta là thịt chó nhúng tương”.

Vi Tiểu Bảo cười nói “Không phải thịt chó nhúng tương, dầu tương nướng thịt chó thì là thịt chó nướng. Không cần tương dầu là thịt chó thuần chất”. Rồi cầm dũa gắp một miếng chân giò sấy lên đưa vào miệng tiểu quận chúa, nói “Ăn đi”.

Tiểu quận chúa một là cũng quá đói, hai là không dám đắc tội với y, sợ y tay chân không gọn gàng, để lại trên mặt mình một cái đuôi rùa đen, ba là thấy y nghiền nát trên châu không hề tiếc rẻ, không khỏi có chỗ cảm ơn y, ngần ngại một chút rồi há miệng ăn miếng chân giò sấy.

Vi Tiểu Bảo cả mừng khen “Hảo muội tử, thế mới ngoan chứ”. Tiểu quận chúa nói “Ta không... không phải là hảo muội tử của ngươi”. Vi Tiểu Bảo nói “Vậy thì là hảo thư thư”. Tiểu quận chúa nói “Cũng không phải”. Vi Tiểu Bảo nói “Vậy thì là hảo má má của ta”.

Tiểu quận chúa cười sắc lên một tiếng, nói “Ta... ta làm sao mà là...”.

Vi Tiểu Bảo từ khi gặp đến lúc ấy mới nghe thấy tiếng cười của nàng. Chỉ là mặt nàng trát đầy bánh đậu, khó nhìn thấy nét tươi như hoa, nhưng chỉ nghe tiếng cười trong như lục lạc bạc khua vang của nàng cũng đủ khiến thần hồn bay bổng. Vi Tiểu Bảo nói nàng “Là hảo má má của ta”, thật ra là chửi nàng là “Con đi

con”, vì mẹ y là một kỹ nữ, nhưng nghe nàng cười vừa vui vẻ vừa dịu dàng, không khỏi cảm thấy hối hận, lại nghĩ “Làm đi cũng chẳng có gì xấu, mẹ mình kiếm tiền trong Lệ Xuân viện chưa chắc đã hèn hạ hơn quận chúa đầu gỗ óc gỗ con mẹ nó trong Mộc vương phủ”. Lại gấp một miếng chân giò sấy cho nàng ăn, nói “Nếu người hứa là không chạy trốn, ta sẽ giải khai huyết đạo trên tay người”.

Tiểu quận chúa nói “Tại sao ta lại chạy trốn? Trên mặt khắc một con rùa đen nhỏ, chạy đi thì xấu xí cũng chết mất thôi”.

Vì Tiểu Bảo nghĩ bụng “Đến khi người biết thật ra trên mặt không có con rùa đen nào thì nhất định sẽ muốn chạy trốn. Tiền lão bản cũng không nói lúc nào sẽ tới đón thị ra. Nhất một tiểu cô nương trong cung, bị người ta phát giác ra thì quan hệ không nhỏ, nhưng làm sao thì tốt?”.

Đang ngung thần ngẫm nghĩ, chợt nghe bên ngoài có người gọi “Quế công công, tiểu nhân là người trong phủ Khang thân vương, có việc xin cầu kiến”. Vì Tiểu Bảo nói “Được!”, rồi hạ giọng nói “Có người tới rồi, người đừng lên tiếng. Ở đây là chỗ nào, người có biết không?”. Tiểu quận chúa lắc lắc đầu, Vì Tiểu Bảo nói “Nói ra thì có thể người hoảng sợ. Những người này ai cũng muốn hại người. Chỉ có ta thấy người đáng thương, nên tạm thời thu lưu người. Nếu bị người ta biết được là người ở đây, hừ hừ, hừ hừ...”. Nghĩ bụng “Nói là nơi nào để dọa thị thì tốt! Thị sợ nhất cái gì nhỉ?”, vừa xoay chuyển ý nghĩ, liền nói “Những người ác ở đây sẽ lột hết quần áo của người, đánh vào mông dít, đánh tới mức không còn

biết đau nữa”. Tiểu quận chúa thoáng đỏ mặt, nhưng ánh mắt quả nhiên hiện ra vẻ sợ hãi.

Vi Tiểu Bảo thấy dọa nạt có hiệu quả, bèn bước ra mở cửa, ở ngoài là một viên nội giám khoảng ba mươi tuổi.

Người ấy hướng về phía Vi Tiểu Bảo thỉnh an, rồi cung cung kính kính nói “Tiểu nhân là người trong phủ Khang thân vương. Vương gia chúng tôi nói lâu quá không gặp công công, trong lòng rất nhớ nhung, hôm nay gọi ban hát, mời công công qua uống rượu xem hát”.

Vi Tiểu Bảo nghe tới chuyện xem hát, tinh thần phấn chấn, nhưng trong phòng mình đang giấu tiểu quận chúa, đã sợ bị người ta phát hiện, lại sợ nàng la ầm lên, nhiều điều bất tiện, nhất thời rất ngần ngừ. Viên nội giám kia nói “Vương gia dân là phải mời bằng được công công quang lâm. Hôm nay trong vương phủ rất nhiệt náo, gieo xúc xắc, đánh bài cầu, trò gì cũng có”. Vi Tiểu Bảo nghe tới chuyện xem hát chẳng qua tinh thần trở nên phấn chấn, chứ so với nghe tới chuyện đánh bạc, gieo xúc xắc chỉ là ít còn hơn không, trong phủ Khang thân vương đã có sòng bạc, chắc chắn là đánh lớn, lẽ nào còn biết tới tiểu quận chúa, đại quận chúa gì ? Lập tức vui vẻ nói “Được, người chờ một lúc, ta sẽ đi với người”.

Y trở vào phòng, trói tiểu quận chúa đặt lên giường, lại trói chặt tay chân nàng, kéo chăn đắp lên người nàng, hạ giọng nói “Ta có việc phải ra ngoài, một lúc sẽ trở lại”. Thấy ánh mắt nàng lộ vẻ ngờ vực, bèn nói “Trên châu vẫn chưa đủ, ta đi ra cửa hiệu trên châu để mua, nghiền nát đắp lên mặt ngươi, như thế mới thập toàn thập mỹ”. Tiểu quận chúa nói “Người... người không cần đi, trên châu đắt lắm”. Vi Tiểu Bảo nói “Không hề gì,

hảo ca ca của người có tiền, nếu làm người trở nên hoa nhường nguyệt then, thì có tiêu vài ngàn lượng bạc cũng đáng gì". Tiểu quận chúa nói "Ta... ta ở đây rất sợ".

Vi Tiểu Bảo thấy nàng run rẩy đáng thương, hơi có ý bất nhẫn, nhưng muốn y không đi đánh bạc thì cho dù tiểu quận chúa có đáng thương hơn gấp mười lần cũng vô dụng, y gấp một miếng khô cá công dứt cho nàng ăn, lấy bốn cái bánh bát trân chắt thành một chồng trên miệng nàng, nói "Người há miệng là một cái bánh rơi vào miệng. Nhưng phải cẩn thận, bánh rơi xuống gối thì không ăn được đâu".

Tiểu quận chúa nói "Người... người đừng đi". Trên miệng có bánh, giọng nói rất nhỏ cơ hồ không thể nghe thấy.

Vi Tiểu Bảo làm như không nghe, lấy một tập ngân phiếu trong rương ra cho vào bọc, mở cửa bước ra, khóa cửa lại rồi vội vội vàng vàng đi theo viên nội giám qua phủ Khang thân vương.

Vừa tới cổng Khang vương phủ, chỉ thấy ngoài cổng có hai hàng thị vệ dàn ra, đều mặc áo gấm mới lộng lẫy, lưng đeo đao kiếm, khí khái hiên ngang, so với lần đầu Vi Tiểu Bảo tới đây thì phòng bị chặt chẽ hơn rất nhiều, đó là sau khi bị "đô đảng của Ngao Bái" tấn công vào vương phủ, nên gia tăng phòng bị.

Vi Tiểu Bảo vừa tới cổng lớn, Khang thân vương đã vội vàng ra đón, hơi ngồi xổm xuống ôm hông Vi Tiểu Bảo, cười nói "Quế huynh đệ, lâu quá không gặp, người cao hơn lớn hơn, lại đẹp trai hơn". Vi Tiểu Bảo cười nói "Vương gia người khỏe chứ". Khang thân vương cười nói

“Khỏe cái gì ? Người cũng không thường tới nhà ta chơi, ta gặp người nhiều thì khỏe, ít gặp thì không khỏe”. Vi Tiểu Bảo cười nói “Vương gia dặn tôi thường tới, đó là chuyện mong còn chưa được”. Khang thân vương nói “Người nói câu ấy thì phải nhớ lấy. Lúc nào ta sẽ lấy lòng hoàng thượng, xin cho người được nghỉ, chúng ta uống rượu xem hát, chơi bài một trận mười ngày, tám ngày. Nhưng chỉ sợ hoàng thượng một ngày cũng không thiếu được người”. Rồi dắt tay Vi Tiểu Bảo sóng vai bước vào. Đám thị vệ nhất tề khom lưng làm lễ.

Vi Tiểu Bảo rất vui. Y ở trong cung tuy được nhiều người phụng thờ, nhưng rốt lại chỉ là đám thái giám, làm gì có được quang cảnh nắm tay vương gia cùng đi như lúc này?

Đến tầng cửa giữa, hai viên đại quan người Mãn Châu ra đón, một người vừa nhận chức Lãnh nội thị vệ đại thần là Đa Long, thường gọi là Tổng quản thị vệ, người kia là Sách Ngạch Đồ anh kết nghĩa của y. Sách Ngạch Đồ nhảy tới một bước ôm chầm Vi Tiểu Bảo, hô hô cười rộ, nói “Nghe nói vương gia hôm nay mời người, ta bèn tự hăng hái đòi tới, hai anh em ta chơi đùa một phen”. Tổng quản thị vệ Đa Long cũng bước lên làm quen. Bốn người vừa bước vào đại sảnh, bọn nhạc công dưới hành lang đã thổi nhạc lên. Vi Tiểu Bảo trước nay chưa được người ta tiếp đón long trọng như thế nên mặt mày hớn hỏ, suýt nữa là hoa chân múa tay. Đi tới sảnh thứ hai, hai mươi mấy viên quan trong đại sảnh đều đã đứng chỗ thiên tỉnh đón rước, đều là các quan lớn loại Thượng thư, Thị lang, Tướng quân, Thống lãnh Ngự doanh thân quân. Sách Ngạch Đồ nhất nhất giới thiệu với y.

Một viên nội giám rào bước đi tới khom người một cái, bầm “Vương gia, Thế tử Bình Tây vương giá đáo”.

Khang thân vương cười nói “Hay lắm! Quế huynh đệ, ngươi cứ ngồi đây, ta ra tiếp khách”, rồi quay người bước ra.

Sách Ngạch Đồ ghé vào tai y hạ giọng nói “Hảo huynh đệ, chúc mừng ngươi hôm nay lại phát tài”. Vi Tiểu Bảo cười nói “Còn phải xem vận khí ra sao đã”. Sách Ngạch Đồ cười nói “Vận khí tự nhiên là tốt rồi. Ngoài việc đánh bạc phát tài thì còn có một món tiền lớn không thể chạy thoát”. Vi Tiểu Bảo nói “Là cái gì vậy?”. Sách Ngạch Đồ nói khẽ vào tai y “Ngô Tam Quế sai con trai vào kinh tiến cống, đại quan trong triều không ai không được gì”. Vi Tiểu Bảo nói “A, Ngô Tam Quế sai con trai lên kinh tiến cống. Nhưng ta lại không phải là quan lớn trong triều”.

Sách Ngạch Đồ nói “Ngươi là quan lớn trong cung, so với quan lớn trong triều còn oai phong hơn nhiều. Ngô Ứng Hùng con trai Ngô Tam Quế tinh minh tài cán, rất biết việc đấy”. Rồi hạ giọng nói “Bất kể Ngô Ứng Hùng tặng lễ vật hậu hĩnh thế nào ngươi cũng không được tỏ vẻ vui mừng, cứ lạnh nhạt nói : Thế tử tới Bắc Kinh, dọc đường chắc vất vả lắm, chứ nếu y thấy ngươi mừng rỡ thì không còn đoạn sau đâu. Ngươi tỏ vẻ lạnh nhạt, nhất định y sẽ cho rằng ngươi chê lễ vật quá ít, ngày mai thế nào cũng tìm cách bổ sung thêm một phần”.

Vi Tiểu Bảo hô hô cười rộ, hạ giọng nói “Té ra đây là cách thức gõ ống tre”. Sách Ngạch Đồ hạ giọng nói “Cái ống tre Vân Nam mà không đập bình bình một trận thì

là đồ ngốc. Cha y ngồi ở hai tỉnh Vân Quý, không biết đã liếm láp bao nhiêu máu mỡ của bách tính rồi. Nếu anh em ta không giúp y tiêu bớt thì một là có lỗi với cha y, hai là có lỗi với bách tính hai tỉnh Vân Nam, Quý Châu!”. Vi Tiểu Bảo cười nói “Đúng thế”.

Đang trò chuyện, Khang thân vương đã bồi tiếp Ngô Ứng Hùng tiến vào. Vị Thế tử Bình Tây vương này khoảng hai mươi bốn hai mươi lăm tuổi, tướng mạo rất anh tuấn, bước đi nhanh nhẹn, đúng là có phong độ con em nhà tướng. Khang thân vương trước tiên kéo Vi Tiểu Bảo qua, nói “Tiểu vương gia, vị này là Quế công công, là công công đặc lực nhất của Vạn tuế gia. Ra sức bắt Ngao Bái trong Thượng thư phòng, chính là công lớn của vị Quế công công này”.

Tai mắt của Ngô Tam Quế phái tới kinh thành rất đông, ở kinh thành có động tĩnh lớn nhỏ gì, mỗi ngày đều có thư từ gửi về đưa tới Côn Minh bẩm báo. Khang Hy bắt Ngao Bái là chuyện lớn nhất trong vài năm nay, Ngô Ứng Hùng tự nhiên đã sớm biết tường tận. Ngô Tam Quế từng bàn với y, biết hoàng đế trù diệt kẻ quyền thần lúc thanh sắc không động, tuy còn nhỏ tuổi mà phong thái anh hùng đã bộc lộ, trở đi kẻ làm thần tử chỉ e khó mà sống được. Ngô Ứng Hùng lần này vâng lệnh cha lên kinh triều cận thiên tử, mang theo rất nhiều tài vật, hồi lộ đại thần, dụng ý lớn nhất là dò xét tính cách con người Khang Hy và các đại thần thân tín mà y trọng dụng là loại nhân vật thế nào. Hôm nay tới phủ Khang thân vương phò yến, không ngờ lại gặp viên thái giám thủ hạ sủng ái nhất của Khang Hy, bất giác cả mừng, vội đưa hai tay nắm tay phải Vi Tiểu Bảo lắc lắc rồi lên, nói

“Quế công công, ta... tại hạ... (Y lúc đầu nói chữ ta lại cảm thấy không đủ cung kính, định tự xưng là văn sinh thì đối phương lại quá nhỏ tuổi, nếu nói là huynh đệ thì lại không có giao tình gì với y, nếu nói là ty chức thì đối phương lại không phải là quan lớn trong triều, địa vị của mình còn cao hơn y nhiều, lúc luống cuống bèn dùng lời lẽ của người giang hồ) lúc ở Vân Nam đã nghe tới đại danh của công công. Phụ vương trò chuyện với mọi người, đều ca tụng hoàng đế anh minh quyết đoán, đúng là thiên tử thánh minh, còn nói thánh thiên tử trên ngôi, ngay công công trẻ tuổi thế này cũng có thể lập được công lớn như thế, khiến mọi người rất khâm phục. Phụ vương có sai tại hạ chuẩn bị lễ vật để biểu lộ kính ý với công công. Chỉ là theo quy củ của nhà Đại Thanh thì bề tôi ở ngoài không tiện kết giao với nội quan, tại hạ có ý ấy nhưng không dám công nhiên cầu kiến. Hôm nay Khang vương gia ban cho cơ hội tốt này, quả thật vui mừng khôn xiết”. Y mồm mép lanh lợi, nói mấy câu ấy cực kỳ dễ nghe.

Vì Tiểu Bảo thấy cả loại đại nhân vật như Ngô Tam Quế, ở ngoài vạn dặm cũng biết tới tên mình, bất giác trong lòng khoan khoái, nhưng may là những lời phụng thừa như thế cũng đã nghe rất nhiều, đã biết nên ứng phó thế nào, chỉ hơi hột nói “Bọn ta làm nô tài, chỉ là vâng thánh chỉ của hoàng thượng làm việc, chỉ một là không sợ khổ, hai là không sợ chết thôi, có công lao gì mà nói. Tiểu vương gia khen quá lời rồi”.

Ngô Ứng Hùng là khách xa, lại là Thế tử của Bình Tây vương, Khang thân vương mời y ngồi vào ghế chủ, Vì Tiểu Bảo ngồi ghế thứ hai. Trong tiệc có rất nhiều quan lớn, Thượng thư Tướng quân, người nào cũng ngồi

cao chức trọng, Vi Tiểu Bảo cho dù ngông cuồng cũng không dám ngồi vào ghế thứ hai, luôn miệng chối từ. Khang thân vương cười nói “Quế huynh đệ, ngươi là người bên cạnh hoàng thượng, mọi người kính trọng ngươi cũng là một phen biểu lộ lòng trung với hoàng thượng, ngươi không nên khách khí nữa”. Nói xong ấn y ngồi vào ghế. Lúc ấy Sách Ngạch Đồ đã được thăng làm Quốc sử quán Đại học sĩ, quan chức cao hơn tất cả mọi người nên ngồi cạnh Vi Tiểu Bảo, quan viên văn võ còn lại theo phẩm cấp chức vụ cao thấp lần lượt ngồi xuống.

Vi Tiểu Bảo chợt nghĩ “Con mẹ nó ! Trước kia khách chơi uống rượu hoa trong Lệ Xuân viện, mẹ ngồi sau lưng khách, thuận tay lấy mấy cái bánh đưa mình, bọn khốn khiếp lại cứ đuổi mình ra, lúc ấy chỉ mong lúc nào lão tử phát đạt, cũng vào Lệ Xuân viện bày một mâm rượu hoa, gọi bọn chủ chứa, quy nô, chị em đều tới hầu rượu. Nào ngờ hôm nay lại có Thân vương, Vương tử, Thuộc thư, Tướng quân bồi tiếp, chỉ tiếc là bọn chủ chứa, quy nô ở Lệ Xuân viện không được nhìn thấy lão tử oai vệ thế này”.

Mọi người ngồi xuống uống rượu. Mười sáu tên tùy tùng Ngô Ứng Hùng dắt theo đứng cạnh cửa lan can, đối với việc mời rượu rót trà cho tới đám bộc dịch mang thức ăn lên, nhất cử nhất động đều nhìn chăm chăm.

Vi Tiểu Bảo nghĩ lướt qua đã hiểu lý do “Đúng rồi, đây là bọn cao thủ võ công trong phủ Bình Tây vương đi theo bảo vệ Ngô Ứng Hùng, sợ có người hành thích hạ độc. Chỉ e người của Mộc vương phủ đã đợi ở ngoài. Cứ chờ tốt nhất là đôi bên đánh nhau một trận, xem người của Mộc vương phủ thắng hay thủ hạ của Ngô Tam Quế

lợi hại". Y là kẻ hỷ tai lạc họa, chỉ mong đôi bên đánh nhau tới mức vô cùng náo nhiệt, đấu tới lúc lưỡng bại câu thương.

Tình hình ấy Khang thân vương đã nhìn thấy, nhưng y là chủ nhà, cũng không tiện nói gì.

Tổng quản thị vệ Đa Long võ công cao cường, tính lại thẳng thắn, uống được vài chén, bèn nói "Tiểu vương gia, mười mấy tùy tùng ngài mang theo nhất định đều là cao thủ chọn trong hàng ngàn hàng vạn người phải không?".

Ngô Ứng Hùng cười nói "Họ có võ công gì đâu? Chẳng qua là thân binh trong phủ phụ vương, trước nay đi theo huynh đệ, biết tính nết của huynh đệ, lúc xa nhà thì tiện sai bảo thôi".

Đa Long cười nói "Tiểu vương gia khiêm tốn quá. Người nhìn hai vị kia huyết Thái dương nhô lên, nội công đã đạt chín thành hỏa hầu. Trên mặt hai vị này cơ bắp ở quai hàm cuộn cuộn, nhất định rất giỏi công phu hoành luyện. Còn vị kia mặt bóng loáng, hai bím tóc rủ xuống sau lưng có quá nửa là tóc giả. Nếu ngài bảo họ bỏ mũ ra, nhất định là đầu trọc không còn nghi ngờ gì nữa". Ngô Ứng Hùng chỉ mỉm cười không đáp.

Sách Ngạch Đồ cười nói "Ta chỉ biết Đa Tổng quản võ công cao cường, không ngờ y còn có bản lĩnh xem tướng như thế".

Đa Long cười nói "Có một chuyện mà Sách đại nhân chưa biết. Bình Tây vương năm xưa đóng quân ở Liêu Đông, dưới trướng có rất nhiều võ quan thuộc Kim Đinh môn ở Cẩm Châu. Đệ tử của Kim Đinh môn thì công phu trên đầu mười phần lợi hại. Phàm luyện công phu

này tới mức cao thâm thì mặt bóng loáng như bôi dầu, trên đầu không còn sợi tóc nào”. Khang thân vương cười nói “Xin Thế tử sai mấy vị ấy bỏ mũ xuống để mọi người xem lời Đa Tổng quản rốt lại đúng sai thế nào được không?”. Ngô Ứng Hùng nói “Đa Tổng quản mắt sáng như đuốc, há lại không đúng ? Mấy tên thân binh này quả thật đã luyện qua công phu Kim Đỉnh môn, nhưng chưa luyện tới nơi tới chốn, vẫn còn không ít tóc trên đầu, nếu bỏ mũ xuống, không khỏi khiến họ xấu hổ với mọi người, xin các vị đại nhân bỏ qua cho”. Mọi người ha hả cười âm lên, thấy Ngô Ứng Hùng không muốn, nên cũng không miễn cưỡng nữa.

Vi Tiểu Bảo mắt nhìn mấy người kia chằm chằm, trong lòng ngứa ngáy “Không biết trên đầu gã kia có bao nhiêu tóc ? Gã gầy kia công phu kém hơn, chắc trên đầu còn rất nhiều tóc”. Đột nhiên nghĩ tới một việc, nhin không được ha hả bật cười.

Khang thân vương cười nói “Quế huynh đệ, người có chuyện gì hay thì kể cho mọi người cùng nghe đi”. Vi Tiểu Bảo cười nói “Ta nghĩ mọi người trong Kim Đỉnh môn nhất định rất hòa thuận, đã ít động thủ với người ngoài mà trong nhà lại càng ít đánh nhau”. Khang thân vương nói “Làm sao biết được ?”. Vi Tiểu Bảo cười nói “Nếu mọi người cãi nhau, trừng mắt lên một cái, cùng lột mũ ra ném xuống, người đếm tóc trên đầu ta, ta đếm tóc trên đầu người, ai ít tóc hơn thì bản lĩnh cao cường hơn, người nào nhiều tóc hơn chỉ còn cách nhận thua”. Mọi người hô hô cười rộ, đều nói cách nghĩ của Vi Tiểu Bảo mười phần thú vị. Vi Tiểu Bảo lại nói “Các vị sư phó trong Kim Đỉnh môn chắc đều mang trong người

một cái bàn tính, nếu không thì tính tóc trên đầu rất là bất tiện", mọi người lại cười âm lên.

Một vị Thượng thư đang hớp một ngụm rượu, còn chưa nuốt xuống, vừa nghe câu ấy, phun luôn ngụm rượu trong miệng ra, lại sợ phun lên bàn thì thất lễ, cúi đầu xuống một cái phun hết vào vạt áo mình, không ngừng ho sặc lên.

Đa Long nói "Khang thân vương, lần trước dư đảng của thằng khốn Ngao Bái tới quấy rối vương phủ của ngài, nghe nói trong mấy tháng nay ngài đã mời gọi không ít cao thủ". Khang thân vương tay phải thông thả vuốt râu, trên mặt có vẻ đắc ý, chậm rãi nói "Các cao thủ thật sự có thân phận, có bản lĩnh thì rất khó mời được, những người chịu theo lời quan phủ mời rước có quá nửa chỉ là hạng hai hạng ba mà thôi". Ngừng lại một lúc, lại nói "Tính lại thì tiểu vương cầu người hiền như khát nước, ngoài việc dùng hậu lễ mời đón còn giúp họ làm vài việc, nhờ vậy mới mời được vài vị cao thủ hạng nhất thật sự. Chỉ có điều mỗi ngày phải hầu hạ họ thật chu đáo, cũng mất rất nhiều tâm huyết, hô hô, hô hô!".

Đa Long nói "Bí quyết mời đón cao nhân của vương gia, có thể truyền thụ được không?". Khang thân vương mỉm cười nói "Đa Tổng quản cũng là một cao thủ hạng nhất, còn mời đón cao thủ võ học làm gì?". Đa Long nói "Đa tạ vương gia khen ngợi. Nhớ năm trước võ tướng Mãn Châu chúng ta so tài ở đại hiệu trường, Nhiếp chính thân vương đích thân làm giám khảo, vương gia và tiểu tướng đều được Nhiếp chính vương ban thưởng. Nghe nói hôm trước dư đảng của Ngao Bái tới quấy nhiễu,

vương gia tên bắn không phát nào sai, chính tay bắn chết hơn hai mươi tên loạn đảng”.

Khang thân vương mỉm cười, cũng không trả lời. Hôm ấy quả thật y phát tên bắn chết hai hội chúng Thiên địa hội, còn chuyện hơn hai mươi người thì không khỏi nói quá lên gấp mười lần.

Vi Tiểu Bảo nói “Chuyện ấy thì ta chính mắt nhìn thấy. Lúc ấy bên tai ta chỉ nghe tiếng gió vù vù, phía trước không ngừng la lên *Ồi chao Ồi chao*, phía sau thì reo lớn *Tên hay tên hay!*”.

Một viên quan văn không hiểu ý tứ trong câu nói của Vi Tiểu Bảo, bèn hỏi “Quế công công, tại sao người phía trước la lớn *Ồi chao*, mà người phía sau lại reo lớn *Tên hay?*”. Vi Tiểu Bảo nói “Khang thân vương bắn tên bách phát bách trúng, người phía trước trúng tên thì kêu lớn *Ồi chao*, phía sau là người mình, đương nhiên là khen *Tên hay* rồi. Có điều những người kêu *Tên hay* lại nhiều gấp bội những người kêu *Ồi chao*, đại nhân có biết vì sao không?”. Viên quan kia vuốt râu nói “Chắc là người phía chúng ta đông gấp mấy lần bọn loạn đảng”. Vi Tiểu Bảo nói “Lần này đại nhân đoán sai rồi. Lúc ấy loạn đảng kéo tới tấn công, Khang vương gia lấy ít chống nhiều, về nhân số thì đối phương đông hơn. Chẳng qua có một số tên loạn đảng bị Khang vương gia bắn trúng yết hầu, tiếng kêu *Ồi chao* chỉ ra tới cổ họng thì nghẹn lại không kêu lên được nữa, mà Khang vương gia tiền pháp như thần, trong bọn loạn đảng có không ít người trong lòng khâm phục, nhìn không được cũng bật tiếng khen *Tên hay!* Biết rõ là không nên kêu như thế, nhưng không kìm được!”. Viên quan kia gật đầu lia lịa, nói “Té ra là thế!”.

Ngô Ứng Hùng nâng chén rượu lên, nói “Khang vương gia thân tiễn, văn sinh bội phục. Xin kính vương gia một chén”. Mọi người đều nâng chén rượu lên uống cạn để mừng. Khang thân vương cả mừng, nghĩ thầm “Thằng đây tớ Tiểu Quế tử này rất biết nói chuyện, không lạ gì mà hoàng thượng thích y”.

Đa Long nói “Vương gia, trong phủ của người mời được rất nhiều cao thủ võ công, mời ra đây cho mọi người gặp mặt được không?”.

Khang thân vương vốn định khoe khoang, lập tức sai bọn thị tùng “Bày thêm hai bàn tiệc bên kia, mời bọn Thần Chiếu thượng nhân ra dự tiệc”.

Qua không bao lâu, trong hậu đường có hơn hai mươi người bước ra, người đi đầu mặc áo cà sa màu đại hồng, là một hòa thượng to béo. Khang thân vương đứng lên cười nói “Các vị bằng hữu, mọi người tới uống một chén!”. Khách khứa trên tiệc thấy Khang thân vương đứng dậy, cũng đều đứng lên đón.

Thần Chiếu thượng nhân chấp tay cười nói “Không dám, không dám! Xin các vị đại nhân ngồi xuống”. Giọng nói vang rền, chỉ bằng vào một phần trung khí ấy cũng biết nội công tu vi rất cao cường. Những người còn lại kẻ cao người thấp, hoặc tuấn tú hoặc xấu xí, chia nhau ngồi vào hai bàn tiệc vừa bày.

Đa Long đã hiếu võ, lại nóng nảy, không chò dám võ sư uống hết một tuần rượu, đã nói “Vương gia, tiểu tướng thấy các cao thủ võ lâm trong vương phủ người nào cũng

tướng mạo đường đường, thần thái oai vũ, công phu nhất định cực cao. Có thể mời các vị bằng hữu ấy thi triển một chút thân thủ được không? Thế tử Bình Tây vương và Quế công công đều là khách quý khó có dịp mời được, chắc cũng muốn xem thủ đoạn của môn hạ Khang thân vương”.

Vi Tiểu Bảo lập tức phụ họa. Ngô Ứng Hùng vỗ tay khen hay, khách khứa còn lại đều nói “Phải lắm, phải lắm!”.

Khang thân vương cười nói “Các vị bằng hữu, rất nhiều quý khách đều muốn nhìn thấy công phu của các vị, nhưng không biết biểu diễn thế nào?”.

Trong bàn tiệc của các võ sư bên trái có một hán tử trung niên đứng phắt dậy, cao giọng nói “Ta chỉ cho là Khang thân vương yêu trọng nhân tài, nên mới tới đây nương tựa, không ngờ lại coi bọn ta như đám người mãi võ trên giang hồ. Các vị đại nhân muốn xem khỉ diễn trò, đi dây thừng sao không tới Thiên Kiều mà xem? Xin cáo từ!”. Nói xong giơ tay trái đập xuống lưng ghế, chát một tiếng, cái ghế lập tức vỡ nát, sải chân bước ra cửa.

Mọi người đều kinh ngạc thất sắc.

Một lão già gầy gò cùng bàn với hán tử lang người một cái, đã đứng chặn trước mặt y, nói “Lang sư phó, người nói như thế thì quá vô lý. Vương gia đối xử với chúng ta rất có lễ số, muốn chúng ta biểu diễn thân thủ, nếu Lang sư phó chịu biểu diễn thì cố nhiên rất hay, còn nếu không muốn vương gia cũng không miễn cưỡng. Người lại đập bàn đập ghế trong đại sảnh của vương phủ, phá hỏng đồ vật, cho dù vương gia khoan hồng đại lượng không hỏi tội, nhưng những anh em khác biết giấu mặt vào đâu?”.

Người họ Lang kia cười nhạt nói “Mọi người ai có chí người ấy, Đào sư phó thích biểu diễn trong vương phủ thì cứ việc. Huynh đệ không bồi tiếp được”. Nói xong bước lên một bước. Lão già họ Đào kia nói “Nếu quả thật người muốn đi, cũng nên dập đầu cáo từ vương gia, vương gia gật đầu rồi, người mới đi được”. Người họ Lang kia cười nhạt nói “Ta lại không phải là đầy tớ bán mình cho vương phủ, hai cái chân mọc từ người ta ra, muốn đi là đi, người quản được à?”, nói xong lại bước tới.

Lão già họ Đào không tránh ra, nhìn thấy y muốn huých vào người mình, vươn tay chụp vào vai trái y, nói “Nói không được thì cũng chỉ còn cách quản người thôi”. Người họ Lang vai trái trầm xuống một cái, lập tức xoay người đánh vào hông y. Người họ Đào chân trái phi cước ra đá vào bụng y. Người họ Lang tay phải vung mau ra, nắm vào trên đầu gối phải của người họ Đào, thừa thế đẩy mạnh hất ra ngoài. Lão già họ Đào ngã ngửa, nhưng y thân thủ cũng mau lẹ, tay phải chống xuống đất một cái đã nhảy bật dậy, tuy chưa ngã lăn lông lốc nhưng cũng đã mất mặt, bộ mặt già đỏ bừng. Hán tử họ Lang hắc hắc cười nhạt, sải chân chạy ra ngoài sảnh.

Đột nhiên ngoài cửa sảnh vốn không có ai lại xuất hiện một hán tử cao gầy, chấp tay nói “Mời Lang huynh quay lại”. Người họ Lang đang chạy mau, thu thế không kịp, xô thẳng vào người y. Hán tử cao gầy lại không tránh né, huých một tiếng, hai người đã chạm vào nhau. Người họ Lang loạng choạng một cái, liên tiếp lùi lại ba bước, bước chệch về bên trái hai bước rồi xoay qua bên phải, vọt ra hành lang bên phải. Sắp tới bậc cửa, chỉ thấy hán tử cao gầy đã chặn trước mặt mình. Người họ Lang vừa

chạm vào y một cái, biết y lợi hại, không dám đụng vào y nữa, vội vàng dừng chân, ngực chỉ còn cách ngực y có hai tấc, mũi đã chạm vào mũi nhau một cái. Hán tử kia không hề động đậy, ngay cả mắt cũng không chớp. Người họ Lang lách qua bên trái, nhưng vừa đứng lại thì hán tử gây kia lại đã chặn trước mặt y.

Người họ Lang cả giận, vù một tiếng vung quyền đập vào giữa mặt y, hai người cách nhau rất gần, một quyền ấy kinh lực lại mạnh, nhìn thấy hán tử kia không nghiêng người thì phải cúi đầu tránh. Nhưng lại thấy y chuồng phải dựng lên trước mặt, quát một tiếng, phát quyền ấy đã đánh trúng vào chuồng tâm của y. Y chỉ hơi cong bàn tay, người họ Lang đã bị hất lùi lại mấy bước liên tiếp. Mọi người trong sảnh đồng thanh khen ngợi, đều nói “Hảo công phu!”.

Người họ Lang thần sắc mười phần khó coi, đi thì không thoát, bước lên động thủ thì võ công lại kém y quá xa, nhất thời luống cuống. Hán tử cao gầy kia chấp tay nói “Mọi Lang huynh vào ngồi trở lại. Vương gia bảo chúng ta biểu diễn vài chiêu, thì vừa rồi chẳng phải chúng ta đã biểu diễn rồi sao?”. Nói xong liền trở lại ngồi vào ghế đầu bàn bên phải như cũ. Mọi người lại càng khen ngợi. Người họ Lang mặt đầy vẻ xấu hổ, cúi đầu bước vào ngồi xuống.

Người họ Lang làm ầm lên như thế, Khang thân vương vốn cảm thấy rất mất mặt, may là hán tử cao gầy kia lấy lại thể diện cho y, ép võ sư họ Lang phải trở về chỗ, bèn sai bọn thị tùng “Lấy một đỉnh nguyên bảo năm mươi lượng ra đây”. Vì Tiểu Bảo cười nói “Võ công của vị sư phó này thật cao cường, chiêu Ác... Ác... Ác hổ lan lộ (y định nói là Ác cầu lan lộ) ấy, thì thẳng đây tó kia

nói thế nào cũng không đi được. Không biết tên y là gì?”. Khang thân vương gãi gãi đầu, nhớ không ra tên của hán tử cao gầy, người này tới vương phủ lúc nào y cũng hoàn toàn không nhớ, bèn cười nói “Tiểu vương trí nhớ kém cỏi, nhất thời nghĩ không ra”.

Giấy lát thị từng mang một cái mâm gỗ lớn ra, trên trái lựu đỏ, đặt hai mươi đỉnh đại nguyên bảo năm mươi lượng, ánh sáng lóng lánh hoa cả mắt, đứng cạnh Khang thân vương. Khang thân vương cười nói “Các vị võ sư biểu diễn công phu, cũng phải có thưởng. Các vị bằng hữu, xin bước qua lấy một đỉnh nguyên bảo đi”. Hán tử cao gầy bước lên nói câu thỉnh an, rồi nhận một đỉnh nguyên bảo từ tay Khang thân vương.

Vì Tiểu Bảo hỏi “Bằng hữu, người quý tính là gì, đại danh là gì?”. Hán tử cao gầy ấy nói “Tiểu nhân là Tề Nguyên Khải. Đệ ơn đại nhân hạ cố hỏi tới”. Vì Tiểu Bảo nói “Võ công của người cao cường lắm”. Tề Nguyên Khải nói “Chỉ làm trò cười cho đại nhân thôi”.

Đa Long nói “Võ sư trong phủ của Khang vương gia quả nhiên thân mang tuyệt nghệ. Bọn ta rất muốn thấy công phu của các võ sư thủ hạ của Bình Tây vương. Tiểu vương gia, người chọn một người ra qua chiêu với vị Tề sư phó này được không?”. Y thấy Ngô Ứng Hùng trầm ngâm chưa đáp, lại nói “Đây đương nhiên điểm tới là ngừng, không thể làm tổn thương hòa khí của mọi người. Ai thắng ai bại đều không quan hệ gì”.

Khang thân vương là một người rất thích náo nhiệt, bèn nói “Chủ ý của Đa Tổng quản rất hay. Để các võ sư hai bên thử tài thử tài, người thắng thì thưởng hai đỉnh

đại nguyên bảo, người không thắng cũng thưởng một đỉnh, đặt nguyên bảo lên bàn đi”.

Một mâm mười chín đỉnh đại nguyên bảo đặt trước bàn tiệc, lóng lánh dưới ánh đèn, ánh bạc soi lụa đỏ, lại càng sáng rực.

Khang thân vương cười nói “Tệ xứ vẫn do Tề Nguyên Khải sư phó xuất thủ, trong phủ Bình Tây vương không biết vị sư phó nào sẽ ra đấu?”.

Mọi người đều vô cùng cao hứng, nhìn mười sáu từng từng thủ hạ của Ngô Ứng Hùng, đều biết đây tuy là từng cặp từng cặp võ sư tỷ võ với nhau, nhưng thật ra là cuộc so tài giữa Khang thân vương và Bình Tây vương. Hán tử cao gầy Tề Nguyên Khải vừa rồi bộc lộ công phu, võ công quả thật cao cường, chỉ e các võ sĩ Vân Nam chưa chắc có người nào địch nổi y.

Ngô Ứng Hùng trầm ngâm chưa đáp. Trong mười sáu thủ hạ của y có một người bước ra, khom lưng nói với Khang thân vương “Khải bẩm vương gia, bọn tiểu nhân võ nghệ thấp kém, quyết không phải là đối thủ của các vị sư phó trong phủ của vương gia. Chúng tôi theo Thế tử lên kinh, chỉ là hầu hạ Thế tử ăn uống nghỉ ngơi. Bình Tây vương có dặn là quyết không được đắc tội với thị từng của các vương gia đại thần trong kinh. Đây là tướng lệnh của Bình Tây vương, bọn tiểu nhân quyết không dám trái lại”. Khang thân vương cười nói “Bình Tây vương cẩn thận quá ! Hôm nay chỉ là biểu diễn võ công một lần, lại không phải gây sự đánh nhau. Vương gia của các người có hỏi thì cứ nói ta nhất định bắt các người xuất thủ là được”. Người kia lại khom lưng

nói “Xin vương gia tha tội, bọn tiểu nhân không dám vâng lệnh”. Khang thân vương thầm tức giận “Trong lòng người chỉ có Bình Tây vương, không coi Khang thân vương ta ra gì. Chỉ e cả hoàng thượng hạ chỉ người cũng không nghe”. Bèn nói “Chẳng lẽ người khác vùng quyền đánh các người, các người cũng không đánh trả à?”.

Người kia nói “Tiểu nhân ở Vân Nam thường nghe người ta nói văn võ bách quan, quân dân dưới chân thiên tử người nào cũng hiểu đạo lý. Chúng tôi là người nhà quê ở vùng biên cương xa xôi tới kinh thành, chuyện gì cũng nhường nhịn, nói thế nào cũng không dám đắc tội với người khác, nghĩ chắc người khác cũng không lẽ nào bỗng dưng lại đánh chúng tôi”. Người này thân thể cao lớn, khuôn mặt đầy vẻ tinh anh, lời lẽ sắc bén, nói mấy câu ấy ra, nếu Khang thân vương nhất định muốn các võ sư thủ hạ kiểm chuyện, thì giống như không hiểu đạo lý.

Khang thân vương càng tức giận, quay đầu lại nói “Thần Chiếu thượng nhân, Tề sư phó, các bằng hữu ở Vân Nam tới không chịu nể mặt, chúng ta không còn cách nào”.

Thần Chiếu thượng nhân hô hô cười rộ, đứng lên nói “Vương gia, vị bằng hữu ở Vân Nam này chẳng qua chỉ là sợ thua, sợ mất mặt thôi. Chẳng lẽ người khác đánh vào chỗ yếu hại của họ, họ cũng không ra tay đón đỡ à?”. Nói xong lạng người một cái, đã đứng bên cạnh người kia, cười nói “Lực đạo trên chuồng của bản tăng cũng bình thường thôi, nhưng so với bằng hữu họ Lang định đi mà không đi kia biết đâu còn mạnh hơn chút ít. Vương gia, bản tăng làm hỏng một viên gạch trong sảnh, vương gia không trách chứ?”.

Khang thân vương biết trong các võ sư thì Thần Chiêu võ công cao nhất, nội ngoại công phu đều đạt tới mức thượng thặng, nghe y nói thế, là muốn bộc lộ công phu, liền mừng rỡ nói “Xin thượng nhân cứ tùy tiện, cho dù làm hỏng một trăm viên gạch cũng chỉ là chuyện vặt”.

Thần Chiêu khom người một cái, tay trái vỗ khẽ xuống đất, lúc nhấc tay lên, trên bàn tay đã dính một viên gạch xanh lớn. Viên gạch xanh này vuông một thước năm tấc, tuy không nặng lắm, nhưng lát chặt dưới đất, hút viên gạch xanh từ dưới đất lên dính chặt vào bàn tay không rơi xuống đất, thì chuồng lực quả rất cao cường. Vi Tiểu Bảo kêu lớn một tiếng “Hay quá!”. Mọi người đều nhất tề vỗ tay.

Thần Chiêu cười khẽ một tiếng, chuồng trái nhấc lên, hấp lực trên bàn tay tan ra, viên gạch xanh rơi xuống, chờ khi rơi tới ngang ngực, y hai tay từ ngoài chập lại, song chuồng cùng vỗ, vừa trúng vào mép viên gạch, cách một tiếng, viên gạch xanh lớn nát vụn, rơi xuống rào rào, mọi người lại cao giọng khen ngợi. Mọi người đều thấy rõ mép viên gạch xanh bất quá chỉ có bốn năm tấc chịu phát chuồng, nhưng chuồng lực tán ra lại đánh vỡ vụn toàn bộ viên gạch, mảnh lớn nhất bất quá chỉ một hai tấc vuông, kinh lực nội công quả thật không phải tầm thường.

Thần Chiêu bước tới bên cạnh người tùy tùng kia của Ngô Ứng Hùng, chấp tay nói “Cao tính đại danh của tôn giá là gì?”. Người kia nói “Đại sư chuồng lực kinh người, quả thật khiến tiểu nhân được mở rộng tầm mắt. Tiểu nhân là người nhà quê ở vùng biên viễn, chỉ là kẻ

vô danh tiểu tốt". Thần Chiêu cười nói "Người nhà quê ở vùng biên viễn lại không có tên họ à?".

Người kia nhướn mày, trên mặt thoáng vẻ tức giận, nhưng lập tức lại thần nhiên nói "Kẻ thất phu trong núi rừng cho dù có tên thì chẳng qua cũng chỉ là A Miêu, A Cầu, đại sư có biết cũng vô ích". Thần Chiêu cười nói "Công phu hàm dưỡng của các hạ rất cao. Khang thân vương hôm nay mở tiệc mời khách, bạn giỏi dây ghề, là một dịp thịnh hội hiếm có ở Bắc Kinh. Vương gia có lệnh, muốn chúng ta khoe cái dở để mua vui cho vương gia, Thế tử và các vị khách quý. Tôn giá nhất định không chịu tứ giáo, làm vương gia và các vị đại nhân mất hứng, há không phải là quá tự trọng thân giá sao?". Người kia nói "Tại hạ chỉ học cày bừa mấy năm ở nhà quê, làm sao là đối thủ của Thần Chiêu thượng nhân ở chùa Thiết Phật Thương Châu được? Đại sư nhất định muốn tở vờ, thì cứ kể như tại hạ thua, đại sư cứ tới nhận hai đỉnh nguyên bảo là xong". Nói xong quay người định trở về chỗ.

Thần Chiêu quát "Khoan đã ! Bần tăng nhất định muốn thử công phu của tôn giá, song quyền ra chiêu Chung cổ tề mình sẽ đánh vào hai huyệt Thái dương của tôn giá, xin cứ đánh trả". Người kia lắc lắc đầu. Thần Chiêu quát lớn một tiếng, tay áo chiếc cà sa màu đại hồng đột nhiên căng phồng lên, dĩ nhiên đã chứa đầy nội kinh, hai cánh tay dang ra, co mau vào trong, hai nắm tay to như cái bát đập tới hai huyệt Thái dương của người kia.

Mọi người vừa thấy kinh lực đánh nát viên gạch xanh của y đều không kim được ồ lên một tiếng, nghĩ người kia đã không kịp né tránh, nếu không ra tay đón đỡ thì

cái đầu há lại không lập tức nát bét ra như viên gạch kia sao?

Nào ngờ người kia vẫn thản nhiên không hề nhúc nhích, tay không vung, chân không nhấc, đầu không nghiêng, mắt không chớp, giống như một pho tượng bằng gỗ đá. Lúc Thần Chiếu thượng nhân xuất thủ, vốn chỉ định ép y ra tay, chứ không hề có ý đả thương y, song quyền đánh tới huyệt Thái dương của y, lại thấy y dờ ra bất động, trong lòng hoảng sợ “Song quyền của mình đánh ra, sức mạnh gần ngàn cân. Bình Tây vương Thế tử là khách quý của Khang thân vương, nếu lỡ mắng đánh chết tùy tùng của y thì quả là không ổn”. Lúc song quyền vừa chạm vào da y, vội vàng đẩy lên phía trên, vù một tiếng đánh lướt qua hai huyệt Thái dương của người kia, tay áo tăng bào phất vào mặt y. Người kia mỉm cười nói “Quyền pháp của đại sư hay quá !”.

Mọi người trên sảnh đều nhìn tới mức ngẩn ra, nghi thâm người này định lực thật không phải tầm thường, nếu hai quyền ấy của Thần Chiếu thượng nhân không nửa đường chuyển hướng mà đánh trúng hai huyệt Thái dương của y, thì lúc này há lại không mất mạng rồi sao? Người này giống như lấy tính mạng của mình ra làm trò đùa, quả thật điên cuồng.

Thần Chiếu thượng nhân quyền kinh chuyển mau, chân động khiến hai tay tê rần, bất giác tròn mắt nhìn y một lúc, không biết người đứng trước mắt là điên khùng hay ngây ngốc, nếu lại trở về chỗ ngồi, không khỏi không xuống đài được, bèn nói “Tôn giá nhất định không nể mặt, bản tăng không còn cách nào, chỉ đành đắc tội. Chiêu sắp tới là Hắc hổ thâm tâm, sẽ đánh vào trước ngực của tôn

giá đây". Chung cổ tể minh, Hắc hổ thâu tâm đều là những chiêu số quyền chiêu thô thiển, người học võ vài tháng đều đã luyện qua, y lại nói ra trước khi phát quyền, bản ý chỉ là lấy kinh lực thủ thắng, mà sử dụng công phu cực kỳ thô thiển, cũng hàm ý không coi đối thủ vào đâu.

Người kia cười khê một tiếng, cũng không trả lời. Thần Chiêu trong lòng đã tức giận, nghĩ thầm "Một quyền này ta sẽ đánh cho người bị nội thương, không chết ngay đương trường, mà để người ba bốn hôm nữa mới chết, như vậy cũng không phải là làm mất mặt Bình Tây vương". Bèn xuống tấn quát lớn một tiếng, quyền phải vù một tiếng đánh ra, chát một tiếng trúng vào ngực y. Người kia thân hình lạng ra một cái lùi lại một bước, cười nói "Đại sư thắng rồi, ta đã lùi một bước", một quyền ấy của Thần Chiêu tuy chưa dùng hết toàn lực, nhưng kinh lực cũng đã rất lợi hại, không ngờ người kia vẫn như không cảm thấy gì, hời hợt nói ra hai câu ấy, rõ ràng không hề bị thương. Các viên văn quan không hiểu đạo lý bên trong, nhưng những người học võ ai cũng biết là y có ý nhường nhịn. Vì Tiểu Bảo thì không văn không võ, cũng rơi vào chỗ như hiểu mà không hiểu.

Thần Chiêu tự phụ là có danh vọng trong võ lâm, đời nào lại chịu thất bại như thế? Y trên mặt lập tức thấp thoáng một làn khí đen, nói "Vậy thì ném thêm một quyền nữa của ta". Vù một tiếng lại đánh vào ngực y, lần này dùng tới bảy thành kinh lực, cho dù đánh y vỡ ngực phun máu, đó là y tự chuốc lấy cái khổ, cũng là không làm thế nào được.

Một quyền này của Thần Chiêu vừa chạm vào vạt áo người kia, người kia đột nhiên hóp ngực vào, thân hình bay

về phía sau nửa trượng, giống như bị kinh lực trên tay quyền hất ra, thật ra là thừa thế tránh khỏi quyền kinh của y. Thần Chiêu một quyền lại đánh hụt, lại càng tức giận, sấn lên hai bước, quát lớn một tiếng, chân phải phi ra đá mạnh vào bụng dưới người kia. Người kia kêu lên “Ồi chao”, nhìn thấy đã không thể tránh được cái đá ấy.

Mọi người không hện mà cùng đứng bật dậy, chỉ thấy người kia thân hình ngửa về phía sau, hai chân như đóng đinh xuống đất, thân hình tự đầu gối trở lên ngã về phía sau như một chiếc cầu bắc trên sông, cách mặt đất chỉ hơn một thước. Một cước ấy của Thần Chiêu lại đá hụt, lướt qua trên hai chân y có mấy tác. Thần Chiêu một là không làm, hai là đã làm thì không thôi, uyên ương liên hoàn, chân trái lại ra chiêu Ô long tảo địa, quét ngang dưới đất đá vào hai chân người kia. Người kia tư thế không thay đổi, vẫn giữ thế Thiết bản kiêu, hai chân nhún một cái, toàn thân bật lên một thước. Chân trái của Thần Chiêu quét qua dưới hai chân y. Người kia rơi lại xuống đất, thân hình vẫn không đứng thẳng lên.

Trong sảnh mọi người hoan hô như sấm. Thần Chiêu tới bước này đã biết công phu của đối phương cao hơn y rất nhiều, nếu đối phương trả đòn thì nhất định mình sẽ thua to, chỉ đành chấp tay nói “Hảo công phu, bội phục, bội phục!”. Người kia đứng thẳng lên, khom người đáp lễ, nói “Kinh lực trên quyền cước của đại sư vô cùng lợi hại, tại hạ không dám đón đỡ, chỉ còn cách tránh né”.

Khang thân vương nói “Hai người võ công đều rất cao cường. Thế tử diện hạ, quý thuộc hạ thật khách khí quá, nhất định không chịu trả đòn, có muốn tử vô cũng không được. Nào, hai người đều lãnh hai đỉnh đại nguyên

bảo". Người kia khom lưng nói "Không có công thì không dám nhận thưởng". Thần Chiêu thấy y không chịu nhận thưởng, mình cũng không tiện bước lên nhận. Khang thân vương quay lại nói với thị tòng "Đưa qua cho hai vị". Người kia lúc ấy mới lấy tạ lãnh thưởng, Thần Chiêu cũng sượng sùng nhận lấy.

Khang thân vương biết rõ trận tỷ võ này tuy không chính thức nhưng thật ra bên mình đã thua, thưởng hai nghìn bạc lớn cho Thần Chiêu chẳng qua chỉ để che giấu cái xấu của y, để vớt vát cho bên mình, tỏ ra là bất phân thắng bại. Y trong lòng không cam chịu, lại thấy rất khó coi, nghĩ thầm "Gã cao kia võ công cố nhiên không kém, nhưng những tùy tòng còn lại của Ngô Ứng Hùng nhất định không thể hơn y được. Những võ sư thủ hạ của mình người nào cũng có tuyệt kỹ kinh người, chỉ nói công phu của Tề Nguyên Khải thôi thì so với Thần Chiêu hòa thượng e chỉ cao chứ không thấp hơn". Y vốn gọi Thần Chiêu là thượng nhân, nhưng sau lần bộc lộ võ công này, trong lòng đã coi thường, lập tức đổi hai chữ thượng nhân thành hòa thượng, bèn cao giọng nói "Lần tỷ võ vừa rồi không thành, không khỏi có chỗ... có chỗ không được trọn vẹn. Tề sư phó, mời người và mười lăm vị võ sư, mọi người cầm lấy binh khí, mười sáu người đánh với mười sáu người, ra chiêu với mười sáu vị tùy tòng của Bình Tây vương Thế tử. Tiểu vương gia, người bảo họ rút binh khí ra đi!".

Ngô Ứng Hùng nói "Tới phủ của vương gia làm khách, ai dám mang binh khí theo?". Khang thân vương cười nói "Thế tử khách khí quá. Lệnh tôn và tiểu vương đều là võ tướng, nhất sinh sống giữa đầu đao mũi kiếm, không

cần phải bà bà má má úy ky như thế. Nào, đem hết mười tám ban binh khí mỗi loại vài cái ra đây, để các cao thủ của Bình Tây vương phủ chọn lựa”.

Khang thân vương vốn là chiến tướng, từ Quan ngoại đánh thẳng tới Trung nguyên, binh khí trong phủ cái gì cũng có. Vừa gọi một tiếng, đám thị tùng lập tức mang một đồng binh khí ra, dài dài ngắn ngắn, đều đặt xuống trước mặt mười sáu người kia.

Tê Nguyên Khải gọi mười bốn võ sư, lại bảo Thần Chiếu suất lĩnh. Thần Chiếu muốn lấy lại thể diện, chỉ khách sáo vài câu rồi cũng không chối từ nữa, nghĩ thầm “Tốt xấu gì cũng phải chém vài thằng Mán ở Vân Nam bị thương để hả giận một phen”. Ý nghĩ Bình Tây vương Thế tử là khách, phải bảo toàn thể diện cho y gì đó đã sớm vút bỏ hết. Lúc ấy binh khí của bọn Thần Chiếu, Tê Nguyên Khải đều đã được thủ hạ đưa lên sảnh. Thần Chiếu hai tay cầm hai thanh gươm, hướng về bàn của Khang thân vương chấp tay làm lễ.

Bọn Khang thân vương khẽ nghiêng người, gật đầu đáp lễ.

Vi Tiểu Bảo thầm đắc ý “Con mẹ nó, bọn người này ai cũng võ nghệ cao cường, là nhân vật có tiếng tăm trên giang hồ mà phải hướng về lão tử hành lễ. Lão tử khệnh khạng ngồi ở đây, gật đầu một cái là kể như xong, so với họ thì còn oai phong gấp cả chục lần”.

Thần Chiếu xoay người qua, cao giọng nói “Các bằng hữu ở Vân Nam, rút binh khí ra đi”. Hán tử cao lớn trước đó đã đón tiếp năm chiêu của y nói “Bọn ta vâng tướng lệnh của Bình Tây vương, ở trong thành Bắc Kinh, quyết

không động thủ với người khác". Thần Chiêu nói "Người khác vung dao chém xuống đầu, chẳng lẽ cũng không đánh trả à? Người khác muốn chém vào cổ các người, các người cũng chỉ vươn cổ ra à? Hay là co đầu rút cổ lại?". Câu ấy vừa buông ra, bọn tùy tùng của Bình Tây vương phủ đều có vẻ tức giận. Nói họ co đầu rút cổ, tức chửi họ là rùa đen. Hán tử cao lớn đứng đầu lại vẫn thản nhiên nói "Bình Tây vương quân lệnh như sơn, bọn ta làm trái tướng lệnh, về tới Vân Nam cũng bị chém đầu như thế thôi".

Thần Chiêu nói "Được, chúng ta cứ thử xem". Y vẫy vẫy tay gọi mười lăm võ sư vào một góc đại sảnh, hạ giọng bàn bạc. Thần Chiêu nói khẽ "Bọn ta quát tháo vung binh khí vào những chỗ yếu hại trên người họ, xem họ có đánh trả không?". Tề Nguyên Khải nói "Nếu làm người ta bị thương thật thì không ổn. Chúng ta chỉ là bức bách họ phải đánh trả thôi". Một người khác nói "Mọi người phải thật chú ý đấy". Thần Chiêu quát lớn "Được, động thủ đi!". Rồi hú dài một tiếng, vũ động giới dao, bạch quang chớp chớp, xông lên trước đánh tới mười sáu người tùy tùng của phủ Bình Tây vương. Mười lăm người kia người sử trường kiếm, người cầm hoa thương, người vung cương tiên, người múa đồng trùy, mười sáu món binh khí rào rào đánh tới.

Mười sáu người tùy tùng kia vẫn đứng thẳng người bất động, hai tay buông xuống, bàn tay đặt cạnh đùi, ánh mắt nhìn ngang về phía trước, đối với việc tấn công của mười sáu võ sư trong phủ Khang thân vương thản nhiên như không nhìn thấy.

Mười sáu võ sư này nhìn thấy đối phương bất động, đều muốn khoe khoang thủ động trước mặt Khang thân

vuơng và khách khứa, người nào cũng thi triển những chiêu số thuần thực xảo diệu trên binh khí, đâm ngang chém dọc, đánh xéo rọc ngược, binh khí chớp ánh đèn, mười sáu món võ khí múa lên, trong tiếng gió vù vù dật thành một màn lưới sáng, bao vây mười sáu người kia vào giữa. Đám quan văn không ngừng kêu lên “Cẩn thận, cẩn thận!”. Những người học võ nhìn thấy số binh khí kia chiêu nào cũng nhắm vào chỗ yếu hại của đối phương, thường chỉ còn cách vài tấc, chỉ cần dùng thêm nửa phần sức lực, lập tức sẽ lấy mạng đối phương, tất cả đều hoảng sợ.

Mười sáu người tùy tùng kia hai mắt trùng trùng nhìn thẳng về phía trước, gác bỏ chuyện sống chết ra ngoài, nếu đối phương muốn hạ thủ thật, cũng chỉ đành vứt bỏ tính mạng.

Bọn Thần Chiêu võ khí càng múa càng mau, thỉnh thoảng võ khí chạm vào nhau khiến tia lửa bắn ra tung tóe, loảng xoảng thành tiếng, như thế lại càng nguy hiểm. Tuy họ không có ý sát thương thủ hạ của Bình Tây vương, nhưng đao, kiếm, roi, trùy cứ chạm vào nhau, kinh lực đã lớn, khoảng cách lại gần như thế, nếu dội ra làm người ta bị thương thì cũng không làm chủ được.

Quả nhiên chát một tiếng, một ngọn thiết giản đập vào đồng trùy của người khác, bật ra đánh trúng đầu vai một tùy tùng của phủ Bình Tây vương. Kế đó có người vung đao chém chéo xuống, lướt qua bên phải mặt một người tùy tùng vài tấc, trường kiếm bên cạnh lại phóng tới, đao kiếm chạm nhau, ngọn cương đao bị hất lại, chém vào mặt người tùy tùng ấy, lập tức máu

tươi chảy ròng ròng. Hai người tùy tùng bị thương không nhẹ nhưng vẫn không kêu một tiếng, vẫn đứng thẳng bất động.

Khang thân vương biết còn đánh nữa thì người bị thương càng nhiều, lại thấy cuộc tử võ không thành, cũng hơi mất hứng, kêu lên “Hảo võ công, hảo võ công ! Mọi người dừng tay thôi!”.

Thần Chiếu quát lớn một tiếng, hai thanh gươm dao chém ngang ra, chém rơi mũ của một tên tùy tùng. Những người còn lại cũng làm theo, dao thương kiếm kích nhao nhao đánh rơi mũ của đám tùy tùng. Mười sáu người hô hô cười rộ, thu vũ khí về nhảy ra phía sau.

Vì Tiểu Bảo thấy trong đám tùy tùng quả nhiên có bảy người trọc đầu, trên đầu bóng loáng phát ra ánh sáng, không kìm được vỗ tay cười lớn, nói “Đa Tổng quản, nhân quang của người rất chuẩn, quả nhiên là một đám...”. Câu ấy chưa nói hết, liếc mắt một cái, chỉ thấy mười sáu người tùy tùng của Bình Tây vương phủ vẫn đứng thẳng bất động, nhưng trên mặt đầy vẻ tức giận, mắt như lóe lửa.

Vì Tiểu Bảo từ nhỏ lăn lộn nơi chợ búa, tự nhiên tập nhiễm thói lưu manh, thấy bọn Thần Chiếu hành sự không quang minh, không để lại cho người ta nửa phần thể diện. Bọn lưu manh vô lại ở chợ búa cho dù trộm cướp lừa đảo, chuyện xấu xa nào cũng làm, nhưng tranh cãi đánh nhau với người, đều để lại ba phần đất cho họ lùi, nam bắc Đại Giang đâu đâu cũng thế. Kỹ viện mà gặp khách chơi ngu ngốc đem hàng vạn lượng bạc tiêu sạch cho gái điểm, chủ chứa cũng cho họ mười lượng

làm lộ phí để họ khỏi lưu lạc quê người, nếu không có tiền mà tới lúc nguy hiểm thì sẽ thất cố hay nhảy xuống sông tự tử. Đó cũng không phải là bọn lưu manh vô lại ấy có lương tâm tốt đẹp, mà là để sự tình không xé ra to, có hậu hoạn phải lo.

Vi Tiểu Bảo đánh bạc với người ta, dùng thủ đoạn gian lận lộn sạch tiền đối phương, nếu thắng được một lượng thì sau cùng cũng cho họ thắng lại một hai tiền, nếu thắng được một trăm đồng thì sau cùng cũng cho họ gỡ vốn một hai chục đồng. Một là để tiện hồi sau còn có món làm ăn, hai là để đối phương không nảy ý nghi ngờ, lại tránh được việc họ thẹn quá hóa giận, động thủ đánh nhau. Y thấy thần sắc của đám tùy tùng trong phủ Bình Tây vương, trong lòng cảm thấy rất áy náy, lập tức rời chỗ ngồi bước tới trước mặt họ, cúi xuống nhặt cái mũ của hán tử cao lớn, nói “Lão huynh thật xứng đáng”, rồi hai tay bung lên đội lại lên đầu người kia. Người kia khom lưng nói “Đa tạ!”.

Kế đó Vi Tiểu Bảo lại nhặt hết mười lăm cái mũ kia lên, cười nói “Họ làm như thế há không đắc tội với bạn bè sao?”. Y không nhận rõ được cái nào là của người nào, cứ bung ở trong tay cho mọi người bước tới cầm lấy đội lên đầu.

Bọn tùy tùng này thấy Vi Tiểu Bảo ngồi cạnh Thế tử bản phủ, là một đại quý khách trong bữa tiệc của Khang thân vương hôm nay, tuy còn nhỏ tuổi, nhưng mọi người trên tiệc đối với y đều mười phần cung kính, trước đó đã nghe người ta nói là Quế công công bắt giết Ngao Bái, thấy y nhặt mũ cho mình, vội vàng thỉnh an làm lễ, luôn miệng nói “Không dám, làm tiểu nhân giảm thọ rồi!”.

Vi Tiểu Bảo đối với người trong phủ Bình Tây vương không có hảo cảm gì, vốn là mong bọn thủ hạ của Ngô Tam Quế bị rủi ro, nhưng bọn Thần Chiếu lại bức bách lần nữa mà họ thủy chung vẫn nhịn nhục, khiến y nảy ý đề người mạnh giúp kẻ yếu, thấy họ cảm kích rất chân thành, trong lòng càng mừng rỡ, quay đầu nhìn Khang thân vương nói “Vương gia, xin mượn người ít tiền dùng”. Khang thân vương cười nói “Quế huynh đề cử việc lấy mà dùng, năm vạn lượng đủ không?”. Vi Tiểu Bảo cười nói “Đâu cần nhiều đến thế?”. Rồi nói với một tên thị tòng trong vương phủ “Mau đi mua mười sáu cái mũ thật đẹp về đây, càng nhanh càng tốt!”. Tên thị tòng ấy vâng dạ bước ra. Ngô Ứng Hùng chấp tay nói “Quế công công thương nhà thương cả qua đen, tại hạ vô cùng cảm kích”. Vi Tiểu Bảo chấp tay đáp lễ, nghĩ bụng “Cái gì mà thương nhà thương cả qua đen ? Thương cả cái gì đen, thương cả con rùa đen nhỏ người à ?”.

Khang thân vương thấy bọn Thần Chiếu chém roi mũ của bọn tùy tòng trong phủ Bình Tây vương, trong lòng đã biết không khỏi có chỗ quá đáng, sợ đắc tội với Ngô Ứng Hùng, nhưng nếu mở miệng xin lỗi thì lại cảm thấy không ổn. Vi Tiểu Bảo làm như thế, y rất vừa ý, nói “Người đâu! Thường cho thủ hạ của Ngô Thế tử mỗi người năm mươi lượng bạc”. Lại nghĩ “Chỉ thưởng cho đối phương, há lại không khiến các võ sư thủ hạ của mình mất mặt sao?”, bèn nói “Mười sáu võ sư trong phủ chúng ta, cũng thưởng cho mỗi người năm mươi lượng!”. Trên đại sảnh vang lên tiếng reo hò mừng rỡ.

Sách Ngạch Đồ đứng lên, rót rượu cho tất cả mọi người trên tiệc, nói “Tiểu vương gia, lệnh tôn dùng binh

như thần, hôm nay nhìn thấy, quả nhiên danh bất hư truyền. Lệnh tôn quân lệnh nghiêm minh, bộ thuộc người nào cũng trung thành liêu chết, không trách gì đánh đâu cũng thắng, chiếm đâu cũng được. Nào nào nào, tất cả chúng ta từ xa xin kính Bình Tây vương một chén !”.

Ngô Ứng Hùng vội đứng dậy nâng chén lên nói “Văn sinh xin thay mặt gia nghiêm uống rượu, đa tạ hậu ý của các vị”, mọi người đều nâng chén uống cạn. Ngô Ứng Hùng lại nói “Gia nghiêm trấn thủ biên cương phía nam, biên thù yên ổn, đều là nhờ vào hồng phúc của thánh thượng, lại thêm các vương công đại thần trong triều xử trí đắc nghi, chỉ dẫn đúng cách. Gia nghiêm chỉ dốc hết lòng trung hiệu lực cho thánh thượng, vâng theo lời huấn thị của các vị vương công đại thần trong triều, không dám lén lười biếng mà thôi. Quả thật không dám nói là có công lao gì”.

Rượu qua vài tuần, thị tùng trong vương phủ đã mua mười sáu cái mũ về, hai tay bung lên, đưa tới trước mặt Vi Tiểu Bảo. Vi Tiểu Bảo nhìn Khang thân vương cười nói “Vương gia, các vị sư phó trong phủ người lỡ tay đánh rơi mũ của người ta, người phải đền một cái mũ mới thôi”. Khang thân vương cười nói “Đúng lắm, đúng lắm, còn nhờ Quế huynh đệ suy nghĩ chu đáo”. Rồi sai bọn thị tùng đưa mũ tới cho tùy tùng của Ngô Ứng Hùng. Bọn tùy tùng nhận lấy, khom người nói “Tạ ơn vương gia, tạ ơn Quế công công!”, rồi xếp mũ lại cho vào bọc, trên đầu vẫn đội mũ cũ. Khang thân vương và Sách Ngạch Đồ nhìn nhau một cái, biết họ không đội mũ mới là để tỏ ý tôn trọng Ngô Ứng Hùng.

Lại uống thêm một lúc, ban hát trong vương phủ ra biểu diễn. Khang thân vương mời Ngô Ứng Hùng chấm vở. Ngô Ứng Hùng chấm vở *Mãn sàng hốt*, đây là chuyện Quách Tử Nghi mừng thọ, bảy con trai, tám con rể tới mừng rất vui vẻ. Quách Tử Nghi phú quý lại sống lâu, công danh đến cuối đời, vua tôi mười phần tương đắc. Ngô Ứng Hùng chấm vở này vừa có thể nói là chúc mừng Khang thân vương, cũng là tự ngụy về Ngô Tam Quế cha y, rất là đắc thể.

Khang thân vương đợi y chấm xong, đưa hý bài qua Vi Tiểu Bảo, nói “Quế huynh đệ, người cũng chấm một vở”. Vi Tiểu Bảo không đọc được chữ trên hý bài, cười nói “Ta lại không biết chấm, vương gia, người chấm giúp ta một vở, phải là vở có đánh nhau”. Khang thân vương cười nói “Tiểu huynh đệ thích xem võ hý, ờ, chúng ta chấm một vở thiếu niên anh hùng đánh bại người lớn, cũng như tiểu huynh đệ bắt sống Ngao Bái. Phải rồi, chúng ta chấm vở *Bạch thủy than*, tiểu anh hùng Thập Nhất lang đánh cho Thanh diện hồ như hoa trôi nước chảy”.

Diễn xong *Mãn sàng hốt* và *Bạch thủy than*, vở thứ ba là *Du viên kinh mộng*. Hai người kép hát ờ a hát mãi không thôi, Vi Tiểu Bảo nghe không biết nói những gì, chán ngán đứng dậy, bước xuống bàn dưới, thấy trong sảnh bên cạnh đã có người đánh bạc, có người chơi bài cầu, có người gieo xúc xắc. Người làm cái trong sòng xúc xắc là một viên võ quan bộ thuộc của Khang thân vương, trước mặt đã chất một đống bạc, thấy Vi Tiểu Bảo bước tới liền cười nói “Quế công công, người cũng tới chơi vài ván chứ?”.

Vi Tiểu Bảo cười nói “Được!”. Liếc mắt thấy hán tử cao lớn thủ hạ của Ngô Ứng Hùng đứng bên cạnh, trong lòng

rất có hảo cảm với người này, bèn vẫy vẫy y. Người kia bước lên một bước, nói “Quế công công có gì sai bảo?”. Vì Tiểu Bảo cười nói “Trong sông bạc không có cha con, người không cần khách khí. Lão ca quý tính đại hiệu là gì?”. Mới rồi Thần Chiêu hỏi y, y không chịu trả lời, nhưng Vì Tiểu Bảo lấy lại thể diện cho bọn này trước đám đông, lại hỏi rất khách khí, bèn nói “Tiểu nhân họ Dương, tên Dương Dật Chi”. Vì Tiểu Bảo không biết hai chữ Dật Chi có ý tứ thế nào, thuận miệng nói “Tên hay quá, tên hay quá! Anh hùng nhà họ Dương rất đông, Dương lão lệnh công, Dương Lục lang, Dương Tôn Bảo, Dương Văn Hoàng, Dương gia tướng người nào cũng là anh hùng hảo hán. Dương đại ca, anh em ta chung vốn đánh một ván”.

Dương Dật Chi thấy y ca tụng tổ tiên nhà họ Dương, trong lòng rất mừng, cười khề nói “Tiểu nhân không rành đánh bạc lắm”. Vì Tiểu Bảo nói “Sợ cái gì, để ta dạy ngươi! Người đưa hai nén đại nguyên bảo ra đây”. Dương Dật Chi bèn lấy hai nén nguyên bảo Khang thân vương thưởng ra. Vì Tiểu Bảo rút trong bọc ra một tờ ngân phiếu, bước tới cạnh bàn ném xuống, cười nói “Ta và vị Dương huynh này góp vốn, đặt một trăm lượng”. Nhà cái cười nói “Được, càng nhiều càng tốt!”. Họ gieo hai hạt xúc xắc, gieo một lần là quyết hơn thua. Nhà cái gieo xúc xắc, được nước Hòa bài, Vì Tiểu Bảo gieo ra nước Thất điểm, thua một trăm lượng. Vì Tiểu Bảo nói “Đặt một trăm lượng nữa”, lần này y thắng. Gieo mười sáu, mười bảy lần, qua qua lại lại mãi không hơn thua. Vì Tiểu Bảo bắt đầu sốt ruột “Minh thua vài trăm lượng bạc không hề gì, chứ để họ Dương này thua mất hai nén nguyên bảo thì có lỗi với người ta”. Bèn gieo một cái được nước Lục điểm, đã có chín phần thua, không ngờ

nhà cái gieo ra nước Ngũ điểm. Vi Tiểu Bảo hô hô cười rộ, từ đó trở đi thắng liên tiếp mấy ván, một trăm lượng thành hai trăm lượng, hai trăm lượng thành bốn trăm lượng, ba lần gieo thắng được bốn trăm lượng.

Viên võ quan làm cái cười nói “Quế công công may quá”. Vi Tiểu Bảo cười nói “Người nói ta may à ? Chúng ta thử hai lần nữa xem”. Y đẩy bốn trăm lượng bạc thành một đồng trước mặt, gieo một cái ra nước Tứ lục. Nhà cái gieo ra nước Trường tam, lại thua. Vi Tiểu Bảo quay lại nói “Dương đại ca, chúng ta đặt nửa hay không?” Dương Dật Chi nói “Tùy ý Quế công công”.

Bốn trăm lượng bạc của Vi Tiểu Bảo vốn đã thêm được bốn trăm lượng nữa, tất cả là tám trăm lượng bạc, y đẩy luôn ra trước mặt, cười nói “Cũng phải đánh cho sáng khoái”, rồi quát một tiếng “Chung đi !”.

Xúc xắc gieo xuống xoay tít, qua một lúc, một hạt ra điểm sáu, hạt kia vẫn không ngừng lăn. Vi Tiểu Bảo sử ám kinh, muốn viên xúc xắc kia cũng thành sáu điểm, ra nước Thiên bài, nhưng xúc xắc không phải của mình mang theo, bản lĩnh gieo xúc xắc của y rốt lại cũng chưa luyện tới mức lư hỏa thuần thanh, hạt xúc xắc ấy dừng lại, lại là điểm hai, nước Bát điểm thì thua nhiều thắng ít. Vi Tiểu Bảo chửi lớn “Xúc xắc thối tha con mẹ mày, lại không giúp người”.

Nhà cái hô hô cười rộ, nói “Quế công công, lần này chỉ sợ phải thắng người rồi”, rồi gieo xúc xắc một cái, một hạt ra điểm năm, hạt kia vẫn xoay không ngừng. Vi Tiểu Bảo la lên “Hai, hai, hai!”. Hạt xúc xắc kia nếu ra điểm một, thì ra Yêu ngũ, ba điểm thì thành Bát điểm,

tám ăn tám, nhà cái thắng, bốn điểm thì thành Cửu điểm, năm điểm thì thành Mai hoa, sáu điểm thì thành Ngưu đầu, đều lớn hơn nước Bát điểm của y, chỉ có ra điểm hai thì nhà cái mới thua. Vì Tiểu Bảo không ngừng quất tháo, nói ra cũng vừa khéo, hạt xúc xắc xoay thêm vài vòng rồi dừng lại trong bát, quả nhiên là hai điểm.

Vi Tiểu Bảo cả mừng, cười nói “Tướng quân, hôm nay ngươi không may rồi”. Viên võ quan kia cười nói “Làm cái rủi ro, làm cái rủi ro. Quế công công đang lúc được thời, chuyện gì cũng lòng mong tay ứng, tự nhiên không thắng được người”. Y chung ba tờ ngân phiếu hai trăm lượng, lại thêm hai nén nguyên bảo một trăm lượng. Vi Tiểu Bảo lòng bàn tay toát mồ hôi, cười nói “Ăn hết, ăn hết!”, nói với Dương Dật Chi “Dương đại ca, chúng ta không ngóc đầu được thì ăn non vậy, không đánh nữa”, rồi dúi tám trăm lượng bạc vào tay y. Dương Dật Chi bỗng không phát tài, trong lòng rất mừng, nói “Quế công công, vị tướng quân này là quan gì thế?”. Vi Tiểu Bảo sững sốt, hạ giọng nói “Ta cũng chưa hỏi”. Quay đầu hỏi viên võ quan kia “Đại tướng quân, ngươi tôn tính đại danh là gì?”. Viên đại quan kia cười híp mắt đứng lên cung cung kính kính nói “Tiểu tướng tên Giang Bách Thắng, là Tổng binh ký danh, trước nay làm việc dưới quyền Khang thân vương”. Vi Tiểu Bảo cười nói “Giang tướng quân, ngươi đánh nhau bách chiến bách thắng, nhưng đánh bạc thì không hay lắm”. Giang Bách Thắng cười nói “Tiểu tướng đánh bạc với người ta có thể nói gần như bách chiến bách thắng. Có điều võ quýt dày có móng tay nhọn, hôm nay gặp phải công công, Giang Bách Thắng biến thành Giang Bách Bại rồi”.

Vi Tiểu Bảo hô hô cười rộ, bước ra ngoài, chột nghĩ ra “Tại sao họ Dương này muốn mình hỏi tên nhà cái?”. Đang lúc ngẫm nghĩ, xa xa nhìn thủ pháp gieo xúc xắc của Giang Bách Thắng, chỉ thấy y nắm xúc xắc, xoay cổ tay, co ngón tay, gieo xúc xắc, thủ pháp cực kỳ thuần thục, đúng là hảo thủ cờ bạc hạng nhất trên giang hồ, mới rồi đánh bạc đang hăng cũng chưa để ý, lập tức sực hiểu ra “Té ra là thằng đây tớ này cố ý thua mình, chẳng trách gì mình thắng liên tiếp năm ván, chứ có vận khí giàu sang gì đâu ? Con mẹ nó, lão tử có nhiều tiền, bắt để ý chuyện thua hay thắng, nếu không vừa vào sòng đã biết ngay rồi. Họ Dương ở Vân Nam kia biết được yếu quyết, y cũng không phải là Dê đực, mà là Giết dê”.

Lại nghĩ “Tại sao ngay một viên Tổng binh ký danh không quen không biết cũng cố ý thua mình? Tự nhiên là vì mình có thể diện trước mặt hoàng thượng, mọi người đều mong mình nói tốt cho họ. Cho dù không nói tốt, thì ít nhất cũng không lật mặt họ. Con bà nguoi, y mất một ngàn bốn trăm lượng bạc cho lão tử vui lòng, thật là quá tiện nghi !”.

Y đã biết người ta cố ý thua tiền thì có thắng cũng là bất vô, nên không đánh bạc nữa, lại trở vào bàn tiệc, ăn uống xem hát. Lúc ấy đang diễn vở *Tư phạm*, một ni cô vừa diễn vừa hát, người bên cạnh không ngừng khen hay, Vi Tiểu Bảo không biết cô ta giở trò quỷ gì, cảm thấy chán ngán, lại đứng lên. Khang thân vương cười nói “Tiểu huynh đệ thích chơi gì ? Đừng khách khí, cứ phân phó là được”. Vi Tiểu Bảo nói “Ta tự mình tìm vui, người cũng đừng khách khí”. Nhìn thấy dưới hành lang mọi người hô yêu gọi lục, đánh bạc rất nhiệt náo, trong

lòng lại cảm thấy ngứa ngáy, nghĩ thầm “Không nhìn thấy thì yên, hôm nay không đánh bạc nữa”.

Lần trước y tới phủ Khang thân vương, vẫn nhớ đại khái về phòng xá trong phủ, bèn thuận chân đi ra nhà sau.

Trong phủ khắp nơi đèn nến sáng rực, người trong phủ thấy y tới liền cung cung kính kính buông tay đứng yên. Vì Tiểu Bảo thông thả bước đi, đột nhiên mót tiểu, muốn đi tiểu tiện, y cũng lười hỏi người ta nhà xí ở đâu, thấy bên phải là một hoa viên nhỏ, bèn mở trường song, bước ra một góc tối vén quần lên đang định tiểu tiện, chợt nghe bên kia khóm cây có người đang hạ giọng trò chuyện.

Một người nói “Cầm được tiền ta mới đưa ngươi đi”. Người kia nói “Ngươi đưa ta đi, tìm được vật ấy rồi tự nhiên sẽ không thiếu ngươi”. Người trước nói “Tiền trao cháo múc. Ngươi lấy được vật ấy rồi, nếu không đưa tiền cho ta, thì ta tìm ngươi ở đâu được?”. Người kia nói “Được, đây là một ngàn lượng bạc, cứ giao trước một thành”. Vì Tiểu Bảo chợt động tâm “Một ngàn lượng bạc mà chỉ là một thành, vật gì mà quan trọng như thế?”. Lúc ấy lập tức nhin không tiểu nữa, lắng tai nghe ngóng.

Chỉ nghe người kia nói “Phải đưa trước một nửa, nếu không thì bỏ chuyện này đi. Đây là chuyện lớn mất đầu, ngươi nghĩ là đùa chắc?”. Người kia hơi trầm ngâm, rồi nói “Được, năm ngàn lượng ngân phiếu này, ngươi cầm trước đi”. Người kia nói “Đa tạ”. Kế đó có tiếng loạt soạt, đúng là y đang đếm ngân phiếu, kế nói “Đi theo ta!”.

Vi Tiểu Bảo nẩy lòng hiếu kỳ, nghĩ thầm “Cái gì mà chuyện lớn mất đầu, không thể không đi theo xem thử”. Nghe tiếng chân của hai người bước về phía tây, bèn từ khóm hoa lỏn ra, đi theo xa xa phía sau. Thấy bóng hai người lúc ẩn lúc hiện trong đám cây hoa, đi vài trượng thì dừng lại nhìn ngó hai bên, sợ bị người ta nhìn thấy. Vi Tiểu Bảo nghĩ thầm “Lén lén lút lút, nhất định là làm chuyện không hay. Khang thân vương đối xử với mình rất tốt, đêm nay nếu mình bắt hai thằng giặc này cho y thì cũng bộc lộ được thủ đoạn của Quế công công ta”. Y mò một cái sờ thanh chủy thủ chém sắt như chém bùn trong ống giày, mò cái nữa sờ tấm bối tâm bảo bối đao thương không đâm thủng, can đảm hẳn lên. Chỉ thấy hai người kia xuyên qua hoa viên, đi tới một gian phòng nhỏ sạch sẽ. Vi Tiểu Bảo nhón chân bước tới gần, thấy trong song cửa trở hoa lọt ra ánh sáng, bèn vòng ra phía sau, đưa ngón tay thấm nước bọt, chọc thủng giấy dán cửa sổ, ghé một mắt nhìn vào bên trong.

Bên trong là một tòa Phật đường thờ một pho tượng Như Lai, trước bàn thờ thắp một ngọn đèn dầu, một người ăn mặc như bộc dịch hạ giọng nói “Ta mất một năm mới biết được vật ấy để ở đâu, một vạn lượng bạc của ngươi cũng không đắt đâu”. Người kia quay lưng về phía Vi Tiểu Bảo hỏi “Ở đâu?”. Người bộc dịch nói “Đưa đây”. Người kia quay lại hỏi “Đưa cái gì?”. Người này khuôn mặt gầy gò, chính là Tề Nguyên Khải vừa rồi cản trở võ sư họ Lang trên đại sảnh. Người bộc dịch cười nói “Tề sư phó đã biết mà còn hỏi, tự nhiên là năm ngàn lượng kia”. Tề Nguyên Khải nói “Ngươi lợi hại thật”, rồi móc trong bọc ra một tập ngân phiếu. Người bộc dịch kia kiểm từng tờ từng tờ dưới ánh đèn.

Vi Tiểu Bảo trong lòng sợ sệt, biết Tề Nguyên Khải võ công rất cao cường, nhất định việc họ làm có quan hệ trọng đại, nếu để họ biết thì sẽ lập tức giết mình để diệt khẩu, trong lòng hoảng sợ đái luôn ra quần, nhưng cứ thuận theo tự nhiên để nước tiểu chảy dọc theo đùi xuống đất, cũng không có chút tiếng động nào.

Người bộc dịch kiểm xong ngân phiếu, cười nói “Không sai”, rồi hạ giọng thì thầm vào tai Tề Nguyên Khải mấy câu, Tề Nguyên Khải liên tiếp gật đầu, Vi Tiểu Bảo không nghe được câu nào.

Chỉ thấy Tề Nguyên Khải đột nhiên nhảy vọt lên bàn thờ, quay đầu nhìn nhìn, rồi đưa tay mò vào tai trái tượng Phật. Y mò một lúc, lấy ra một vật nho nhỏ, nhảy xuống đất, đưa vào dưới đèn nhìn một cái, thì là một cái chìa khóa, ánh vàng chớp chớp giống như đúc bằng vàng, nhưng chẳng qua chỉ dài bằng ngón tay út, cũng không đầy một lượng. Tề Nguyên Khải mặt mày hớn hở, cúi đầu đếm gạch, đếm ngang ra mười mấy viên, lại đếm dọc mười mấy viên, rồi cúi xuống rút trong ống giày ra một thanh đoản đao, cạy một viên gạch lên, khê reo lên một tiếng, người bộc dịch nói “Mua bán thật thà, không lừa người đâu!”.

Tề Nguyên Khải không đáp, rút chiếc chìa khóa nhẹ nhàng cắm xuống, chắc là dưới viên gạch có lỗ khóa. Cách một tiếng, khóa đã mở ra. Tề Nguyên Khải ngẩn ra, nói “Tại sao kéo không ra, e là không đúng”. Người bộc dịch nói “Tại sao lại kéo không ra. Vương gia đích thân mở khóa, ta ở ngoài cửa sổ nhìn thấy rất rõ ràng”. Nói xong cúi xuống cầm vật gì đó nhắc lên.

Đột nhiên vù một tiếng, một mũi nỏ tiễn từ dưới đất bắn lên, trúng vào giữa ngực người bộc dịch. Người ấy

gào thẳm một tiếng, ngã ngửa về phía sau, cái nắp sắt trong tay bay ra. Tề Nguyên Khải nghiêng người vươn tay một cái chụp cái nắp sắt, không cho rơi xuống đất phát ra tiếng động. Y ngồi xổm sau lưng người bộc dịch, tay phải bịt chặt miệng y đề phòng y rên rỉ kêu la làm kinh động người khác, tay trái nắm cổ tay trái người bộc dịch, kéo tới khua khoắng dưới hăm.

Vi Tiểu Bảo nhìn thấy trợn mắt há miệng, nghĩ thầm “Nguyên là dưới hăm có cơ quan, gã họ Tề kia quả rất lợi hại”.

Lần này không có tên nổ bắn ra. Tề Nguyên Khải đích thân mò vào, mò được vật gì đó, thì ra là một cái bao. Y tay phải đẩy một cái, xô người bộc dịch xuống đất, đứng thẳng người lên, nhấc chân trái đạp lên ngực người bộc dịch không cho y kêu ra tiếng, rồi xoay người đặt cái bao lên trước bệ thờ mở ra xem.

Vi Tiểu Bảo hít sâu một hơi, chỉ thấy trong bao là một bộ kinh thư. Sách trên đời đâu chỉ có hàng ngàn hàng vạn quyển, nhưng tên sách mà y biết chỉ có bộ *Tứ thập nhị chương kinh*, mà bộ này đúng là *Tứ thập nhị chương kinh*. Hình dáng kinh thư cũng giống hệt với sách tìm được trong nhà Ngao Bái, chỉ là bìa sách bọc bằng lụa đỏ.

Tề Nguyên Khải mau lẹ cho lại bộ kinh vào bao, nhấc chân trái dùng sức đạp mạnh lên đuôi mũi tên, sột một tiếng nhỏ, mũi tên đã ngấp sâu vào ngực người bộc dịch. Người bộc dịch vốn đã bị trọng thương, đến lúc ấy tự nhiên lập tức mất mạng, miệng lại bị chân phải y đạp lên, chỉ hự khê một tiếng, giãy giụa vài cái rồi nằm bất động.

Vi Tiểu Bảo sợ tới mức tim đập thình thịch, nước tiểu vốn đã són ra hết, lúc ấy không kìm được lại chảy ra không ít trong quần.

Chỉ thấy Tề Nguyên Khải cúi xuống lấy lại ngân phiếu trong bọc của người bộc dịch cho vào bọc, cười nhạt nói “Người phát tài được à?”, thoáng trầm ngâm, lại đặt chiếc chìa khóa vàng vào lòng bàn tay phải cái xác, bóp ngón tay cái xác lại để giữ chìa khóa rồi mới sãi chân nhảy vọt ra ngoài. Vi Tiểu Bảo nghĩ thầm “Y định trốn, mình có nên la lên không?”.

Đột nhiên bóng người chớp lên, Tề Nguyên Khải đã đứng trên nóc phòng. Vi Tiểu Bảo co thành một khối không dám động đậy, chỉ nghe trên nóc phòng có tiếng ngói khua, qua hồi lâu Tề Nguyên Khải lại nhảy xuống, khệnh khạng bước đi.

Vi Tiểu Bảo nghĩ thầm “Phải rồi, y giấu kinh thư trên nóc nhà, về sau sẽ quay lại lấy, hừ, không được tiện nghi như thế đâu”. Y chờ một lúc cho Tề Nguyên Khải đi xa, nhưng không thể nhảy lên nóc nhà, bèn bám cột ở hành lang leo lên, nắm chặt mái hiên rồi mới lật người lên nóc, nhớ lại chỗ tiếng ngói vang lên mới rồi, giở hơn mười viên ngói lên, trong bóng đêm đã nhìn thấy một góc cái bao.

Y lấy bao phục ra, lại xếp ngói lại đầu vào đấy, ngẫm nghĩ “*Bộ Tứ thập nhị chương kinh* này rốt lại đáng giá bao nhiêu tiền nhỉ? Lão rùa đen, hoàng thái hậu, gã họ Tề này, lại thêm Ngao Bái, Khang thân vương, ai cũng coi nó là bảo vật vô giá. Vi Tiểu Bảo mình nếu không thuận tay dốt dề, vớ món hoạnh tài này thì chữ Vi biến

thành họ sưng mắt”. Y mở bao lấy bộ kinh thư nhét vào lưng, buộc chặt thắt lưng lại. Áo của y vốn to rộng, không thể nhìn thấy gì, vút cái bao vào hoa viên, lại quay lại đại sảnh.

Trên đại sảnh cũng vẫn như lúc y bỏ ra, ai đánh bạc thì đánh bạc, ai nghe hát thì nghe hát, vai ni cô kia vẫn uồn à uồn eo hát mãi không thôi. Vi Tiểu Bảo hỏi Sách Ngạch Đồ “Cô gái kia làm điệu làm bộ, là làm trò ma gì thế?”.

Sách Ngạch Đồ cười nói “Tiểu ni cô này ở trong am, nghĩ tới đàn ông, muốn trốn xuống núi lấy chồng, người xem trên mặt cô ta ý xuân đào dạt, hai mắt liếc qua liếc lại...”, đột nhiên nhớ ra Vi Tiểu Bảo là thái giám, không thể nói nhiều với y về chuyện nam nữ, để y khỏi buồn bực, bèn nói “Vở kịch dở này chẳng có gì hay, Quế công công (hai người bọn họ tuy là anh em kết nghĩa nhưng trước mặt người ngoài quyết không xưng hô với nhau là huynh đệ), để ta chấm một vở khác cho người. Ờ, chúng ta xem vở *Nhã quan lâu*, Lý Tôn Hiếu đánh cộc, thiếu niên anh hùng, không phải tầm thường. Sau đó xem qua vở *Chung Húc giá muội*, năm tên tiểu quỷ thủ hạ của Chung Húc công phu đánh nhau rất là nhiệt náo”.

Vi Tiểu Bảo vỗ tay khen hay, nói “Chỉ là ta phải về cung gấp, sợ không kịp giờ”.

Y liếc mắt một cái, thấy Tề Nguyên Khải đang xai quyền với một võ sư, Ngũ kinh khôi thủ, Bát tiên quá hải xướng âm lên. Chợt y đập tay một cái, cao giọng hỏi “Thần Chiêu thượng nhân, thằng đây tớ họ Lang đâu rồi?”. Bọn võ sư trong tiệc nói “Lâu lắm không thấy đâu,

e y đã trốn đi rồi”. Thần Chiêu cười nhạt nói “Người này không biết tốt xấu, chắc y cũng không còn mắt mũi nào nấn ná trong vương phủ nữa”. Tề Nguyên Khải nói “Có quá nửa là bỏ trốn rồi, người này lén lén lút lút, đừng trộm cắp cái gì đó mang đi thì hay”. Một võ sư nói “Chuyện đó cũng khó nói lắm”.

Vi Tiểu Bảo nghĩ thầm “Gã họ Tề này làm việc rất chu đáo, trước hết là làm họ Lang mất mặt, ép y không rón rén trốn đi không xong. Đến khi trong vương phủ phát hiện ra xác chết, đồ vật bị mất, tự nhiên ai cũng đổ tội lên đầu họ Lang. Tốt lắm, chuyện này phải học cho khéo, trước khi làm việc phải tìm một con ma thể mạng đã”.

Nhìn thấy trời đã tối, Tổng quản thị vệ Đa Long đứng lên cáo từ, nói phải vào cung trực ban. Vi Tiểu Bảo cũng cáo từ. Khang thân vương không dám giữ lại lâu, cười hê hê đưa hai người ra. Bọn Ngô Ứng Hùng, Sách Ngạch Đồ cũng đưa ra tới cổng.

Vi Tiểu Bảo vừa ngồi lên kiệu thì Dương Dật Chi bước tới, hai tay cầm một cái bao, nói “Thế tử chúng tôi xin tặng công công một chút lễ mọn, mong công công đừng chê”. Vi Tiểu Bảo cười nói “Cám ơn”, rồi đưa hai tay đón lấy, cười nói “Dương đại ca, chúng ta vừa gặp nhau mà như đã quen từ lâu, ta coi ngươi là bằng hữu tốt, nếu lại thưởng tiền gì cho ngươi thì là coi ngươi không ra gì. Hôm khác có rảnh, ta mời ngươi uống rượu”. Dương Dật Chi cả mừng, cười nói “Công công đã thưởng bảy trăm lượng bạc, chẳng lẽ còn chưa đủ sao?”. Vi Tiểu Bảo cười lớn, nói “Đó là người khác móc tiền lưng ra, không tính”.

Kiệu đi được một đoạn không xa, Vi Tiểu Bảo sốt ruột, sai phu kiệu dừng lại, nhắc chiếc đèn lồng bên ngoài

vào soi, mở bao ra xem lễ vật, chỉ là ba cái hộp gấm, một hộp có hai con gà bằng ngọc phỉ thúy, một trống một mái, chạm khắc rất tinh xảo, một hộp đựng hai chuỗi minh châu, mỗi chuỗi một trăm viên, tuy không to bằng ngọc mà y đã nghiền nát để đắp lên mặt tiểu quận chúa nhưng khó mà có được hai trăm viên ngọc to nhỏ bằng nhau, tròn mịn không có tỳ vết như thế, y mừng thầm “Mình nói dối với tiểu quận chúa là đi mua trên châu, Ngô Ứng Hùng lại vừa khéo giúp mình bịa đặt trôi chảy”. Trong cái hộp gấm thứ ba có một tập kim phiếu, mỗi tờ mười lượng vàng, tất cả có bốn mươi tờ, là bốn trăm lượng vàng.

Vi Tiểu Bảo nghĩ thầm “Lần sau gặp thằng tiểu Hán gian Ngô Ứng Hùng, mình cứ lạnh nhạt thuận miệng cảm ơn y một tiếng, tỏ ra là chê lễ vật của y quá ít, y không bổ sung thêm một món lớn không xong. Đây là diệu pháp Sách đại ca dạy mình. Nếu thằng tiểu Hán gian giả làm ra vẻ không biết, thì lão tử sẽ nháy y một cái, nói : Ờ, tiểu vương gia, hai con gà nhỏ người tặng ta rất là thú vị, chỉ tiếc là không giống gà. Thằng tiểu Hán gian nhất định sẽ hỏi : Quê công công, sao lại không giống gà ? Lão tử sẽ nói : Gà trống, gà mái trên đời đâu có nhỏ như thế? Chim sẻ cũng còn lớn hơn nhiều. Mà nói lại, chim két, chim công màu lục thì đã thấy nhiều, chứ gà màu lục thì chưa thấy, không biết ở Vân Nam chỗ người có không? Thằng tiểu Hán gian chỉ còn cách cười gượng. Lão tử lại nói : Cứ cho là có gà màu lục đi, thì mào gà trống cũng phải màu đỏ chứ? Mà nói lại thì con gà mái kia lâu quá không đẻ trứng, thì tính ra là bảo bối gì chứ? Hô hô, hô hô !”.

Vi Tiểu Bảo về tới cung, vội vã trở về phòng, cài chặt then cửa, thấp nền lên, buông màn xuống, cười nói “Chờ

sốt ruột lắm phải không?”. Chỉ thấy tiểu quận chúa nằm yên không động dậy, hai mắt mở to, trên miệng vẫn có mấy cái bánh chồng lên, chưa ăn cái nào. Y lấy hai chuôi mình châu ra, cười nói “Người xem ta mua cho người hai chuôi mình châu này, nghiền thành bột để thoa cho người, nếu người không trở thành thiên hạ đệ nhất mỹ nhân thì ta không phải họ... không phải họ Quế ! Người đói không ? Sao không ăn bánh đi ? Ta đỡ người dậy ăn nhé!”. Rồi đưa tay đỡ nàng ngồi lên, đột nhiên dưới nách tê rần, kế đó trước ngực lại đau nhói lên một cái.

Vì Tiểu Bảo la hoảng một tiếng, hai gối nhũn ra, ngã ngồi xuống đất, toàn thân cứng đờ, không sao động dậy.

(Xem tiếp tập 3)

MỤC LỤC

Hồi 6

<i>Nên biết hôm nay lòng mến giới</i> <i>Chính là lúc trước ý trông cây</i>	5
--	---

Hồi 7

<i>Xưa nay thành bại nguyên do số,</i> <i>Thiên hạ anh hùng rất dễ hay</i>	59
---	----

Hồi 8

<i>Khách quý tương phùng như có hẹn</i> <i>Danh cao thường sợ chuyện không đâu</i>	115
---	-----

Hồi 9

<i>Đeo mài chỉ muốn thành toàn bích</i> <i>Khích liệt đâu cần phải nát đàn</i>	157
---	-----

Hồi 10

<i>Lời cuồng cú dốc dung vài vị</i> <i>Hội lớn là chen giữa các ông</i>	227
--	-----

NHÀ XUẤT BẢN VĂN HỌC
18 Nguyễn Trường Tộ - Hà Nội
ĐT: 8.294685 - Fax: 8.294781

Chịu trách nhiệm xuất bản
NGUYỄN VĂN LỮU

Chịu trách nhiệm bản thảo
NGUYỄN CỬ

Biên tập
BAN BIÊN TẬP

Bìa và trình bày

AZ Design

Sửa bản in

PHÒNG TỔNG HỢP

**NHÀ XUẤT BẢN VĂN HỌC &
CÔNG TY VĂN HÓA PHƯƠNG NAM
PHỐI HỢP THỰC HIỆN**

Lộc Đình ký - Tập 2

KIM DUNG

In 5000 cuốn, khổ 13 x 19cm tại Xí nghiệp in Công ty Văn hóa Phương Nam. Giấy chấp nhận đăng ký kế hoạch xuất bản số 767 do Cục xuất bản cấp ngày 12 - 7 - 2002 và giấy trích ngang KHXB số 266/VHGP của Nhà xuất bản Văn học ngày 16 - 7 - 2002. In xong và nộp lưu chiểu quý 3 / 2002.

KIM DUNG

**Tiểu ngạo
giang hồ**

KIM DUNG

**Anh hùng
xạ điêu**

ĐÃ PHÁT HÀNH

tiểu ngạo giang hồ

Trọn bộ: - *Bìa thường* 8 tập
- *Bìa cứng* 4 tập

anh hùng xạ điêu

Trọn bộ: - *Bìa thường* 8 tập
- *Bìa cứng* 4 tập

ĐÓN ĐỌC:

ý thiên đồ long ký

Loc định ky 2 - M

8

Giá: 26.000 Đ